

பீர்நிலை யறியும் வகை.

கொழுகி யுலகெல்லாங் கோர்த்தானிறை குருவின் பீர்நிலை நீத்துநில்ற, வழியின் விழிதனைத் தழியிப் பார்க்கின் வானம் புசியேது வரையுமேதிங், கொளிவு தெளிவெல்லா மொன்றுமிந்த ஏஷ்சினுமிரியாவு மொருவவென்று, வெளியாய்த் தரித்தபின் சம துடைய வேசநிலையாகும் வாசத்தாலே (56)

(இ-ன்):—மேலே சொன்ன சமதை நான் கண்டவிபரம் சொல்கிறேன் கேளும்கள். காமிலான குருவானவர் சொல்லித்தந்த ஞானநிலையை மனதின்கண் பதியவைத்துப் பார்த்தேன். அவ்வா என்பது உலகத்தையும் அதிலுண்டான ஜீவராகிகளையும் ஒரு சங்கலித் துடர்போலக் கொருத்து நின்றுள். என்னுடைய நாட்டத்தை இருதயக்கண்ணேடும் பொருந்திப்பார்த்தேன். உலகம் என்றதும், பலபல ஜீவராகிகள் என்றதும், வானம், பூமி, மலை, பாதாம், கடல் முதலான எவ்விதப் படைப்புகள் என்றதெல் வாம் சுத்தப்பொய்யாய் கிட்டது. அவ்வா ஒருவனே யன்றி வேறே எந்த வஸ்துவும் கிடையவே கிடையாது. இதுதான் சம துடைய நிலையாக இருக்கும். எ-று.

ஆலமமைத்தவாறுதொருவ ஞாலம் சமதாகு மவனைவிவாய் கேவலருபழுஷ் னருபமரகுஷ் குருவாரம் பீரதிற்குடியானதால், ஆலம் ஹாகநிருபருப மாலம் அக்குபருயறிவு நிலை, கோலத்துமிரல்லா மகுபத்துள்ளே கோர்க்கு நினைவிலோர் கொழுந்துபுகை. (57)

(வி-ன்):—இந்த உலகமானது படைக்கப்பட்டு வேறுவேறு குபத்தில் கரணப்படுப்போது இந்த அவத்தையான உபாதிகளாலே அவ்வா என்கிற திருநாமத்துத்துடன் விளங்கப்பட்ட நப்பானது ஒருமை நலை என்கிற மகாமில வந்தபோது இருவினையென்றும் உபாதிகள் மாறின்லாம் ஒன்று எற்றும் ஞானமானபோது அது ஸமது என்று விளக்கி பலபல பெயரூடன் இருக்கிற நகை களாவைகள், உறுக்கிப் பார்க்கும்போது எப்படி ஒன்றுகிய பெரங் என்று வழங்கிகிடுகிறதோ அப்படி உலகமான ஆலம் சக்ரிய பலபேதா பேஷங்களாகவும் ஆலம் கபீரில் ஒன்றுகவும் ஆகிறது இதில் குரு என்பது சரீரமாக நிற்கிறது. எ-று.

வேலை யகமத்திடுந் திருவுளந்தான் வேலை நிறைந்தநும் லிலகு வதும், பாலன் ரூரமாய்ப் பிறந்ததிப்போ பாத்தைமறைத்தது பஞ்சபூதம், ஆலஞ் சமதான் :அவிபுதிலை யாதி யனுதியா மண்டபின்டங், கோலத் துநயதி வொளிதிருக்குங் குருவாம் பீர்நிலை தெரியக்கொல்வேன். (58)

(இ-ன்):—உலகம் ஸமஸ்தையும் படைத்துவிட்டு ஜீவகோடி களின் சிருஷ்டிகளாகவும் பிறக்கின்றன. அந்த ஸமதானது அதன் ரகசியத்தை அனுசிறுகளான ஐந்து பூதங்களும் ஓளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அவிபுடைய நிலைகளை உலகமும் வானங்களும் நிருப்பிக்கொண்டன. இவைகள் தான் பீர்நிலைகள் என்பது. எ-று.

தெரியாத திருவளத் துருவந்தனைத் தெளியும் பளிங்க்தீர்கள்னுடியா, இருந்தெரியுங்கள் ஞௌடிதன்னை யுள்ளத் திருத்தியேயுருவநிய, வறியும் கரையுமன் பாத்தீரத்தி ஜீந்து தலத்திலே தெரியுப்பு, மூருகிப் பாத்தீர முடைத்தபோது குபந்தெரியாது வொளி குறையலாம். (59)

(இ-ன்):—இவ்விதம் நிரம்பி இருக்கின்ற சமதை ஆலம் கபீராகிய சரீரத்தில் தெரிசிக்க வேண்டுமோனால் இருதயப் பின்னல் களான நப்பா அப்மாறுவை விலக்கி சுத்தமான பளிங்கிபோலப் பிரொகாசிக்கசெய்து பார்க்கவேண்டும். எப்படியானால் ஒருங்கள்பாத் தீரத்தில் சுத்தநிரை அடைத்து அதைப்பார்த்தால் தன்முகமானது தெரியும், அது உடைத்து விட்டால் ஒன்றுந் தெரியாது. எ-று.

ஒளிவு ரூபத்தை ரூபத்துள்ளே யுருக்கி மூஷ்டாமதா அஞ்ச னத்தாற். கருவை நினைவின லறியவேண்டும் கருவன் னினைவுக்குத் தலந்தெதன். கொழுகிக் குறுஞுளிய ஆயத்தொன்றில் குவிற் ரூதயின்பரி நப்பியென்று, ஒளிவு ரூதல்லா ஏவலேன்றே உலமாழும்மது நபியுஞ்சொன்னார். (60)

(இ-ன்):—அந்த ஸமதானது ஒரு ஒளிவிடைய குறத்தில் வெளியாகும். அது எப்படியான உபரயமென்றால் : சரீரமென்றும் வெற்றிலையில், முடாவிதா என்னும்பையை இட்டு நினைவென்றும் பார்வையால் பார்த்தால் அப்போது அந்த ஸமதானது பளிரிச்சென்று வந்து வெளியாகும் இதைப்பற்றித்தான் அவ்வாலம் கு

ஆனால் “குமிர ஹாஹாயின் அம்றி நப்பீஹி” என்னும் திருவளம் பற்றி இருக்கிறான். நமது நபியவர்களும் “ஹாஹானது ஒருஒள்வு அதானது அவ்வாவால் ஏவப்பட்டதாக இருக்கும்” என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

எ-று.

பீர்நிலையறியும் சீபரம் முற்றிற்று.

—(x)—

மஸ்லாக்கேட்கும் விபரம்

உவமா முகம்மது நபியுஞ்சொன்னாருள்ள வுவாக்கடாருஞ் சொன்னார். தெவிவாய்ச் சமதான ஹாகுதணைத் தீனேர் குருமாரே யெனக்குச் சொல்லும் குலமாங் கலிமாவாய் முளைத்தமரங் கூறு பணாற்பூ விலைகாய்பழங்கு. சலமாங்கடவிலே முளைத்தவித்துச் சாற்றும் ஸமதான தாத்தையெல்லாம்,

(61)

(இ-ங்):—நபிநாயகம் அவர்களும், இமரப்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள், பின் காலத்தில் கன்னக் குருமார்கள் வருவார்கள். அவர்களிடம் கீழ்வருகிற கேள்விகளைக் கேளுங்கள் என்று ஆன தால்தான் நானுக் கேட்கிறீர்கள். அதாவது ஸமதாய் இருக்கிற ஹாஹானது என்ன? கரிமா என்னும் மரமானதுமுனைத்து பணர்களாகவும், இலையாகவும் காம் பழங்களாகவும் தழைத்து நிற்கின்ற விபரமென்ன? இதை பீர்மார்களாக வருகிறவர்கள் சொல்லவேண்டியது.

எ-று.

தாத்து சிபத்துச் சார்த்துமுன்று தரிக்கும் விலாயத்துவூபா அத்தோடு, மேத்த குதறத்து அஹதியத்தோ டிலங்கும் நுபுவத்து இனுயத்தாகு. நேர்த்தி பாபத்து ஹிதாயத்துடனிற்கு மிமாசத்து முகுவிதாத்து, ஏத்தம் லாகுத்துப் பதினாலுந்தா ஜெந்தன் குருமாரே யெனக்குச் சொல்லும்

(62)

(இ-ங்) — தாத்து, சிபத்து, சிபாத்து, விலாயத்து, ஷபாஅத்து குதறத்து, அஹதியத்து, நுபுவத்து, இனுயத்து இபாத்து, ஹிதாயத்து, இமரமத்து, முஹிலிதாத்து, லாகுத்து முதலிய

இந்தப்பதி நாலீவுப் பீன்னதென்று சொல்லுங்கள்? பீர்மார்களாக வருகிறவர்களே.

எனக்குத் தெரியவே பதினாலுந்தா னின்னதீன்ன தென்றே யெடுத்துக் கணக்கில் லாமலே வகையென்றுக்குக் கொண்ட விபரந்தா னின்னதென்று. மெனக்கு முனக்கவன் றனக்குமாக வித்தப் பதினாலு இல்லுஞ் சொல்லுல், நமக்கு முலதுக்கும் குருவு மாகு நாட்டாற் பதினாலு இல்லிதுவே.

(63)

(இ-ங்):— இந்தப் பதினாலுந்தான் பதினாலு இல்ல என்பது இவைகளை ஒவ்வொன்றாக விபரப்படுத்தி ஒன்றெஞ்சும்ரும் வந்த வழிகளையும், பொருள்களையும் சொல்லவேண்டியது. ஆப்படிச் சொல்பார்களை நானும், என்னுடன் உலகத்தார்களும் கூடி சிரியான பீர்மார்கள் என்று கைப்பிடித்துக் கொள்ளுவேசப்.

எ-று.

இதுதான் பதினாலு இல்லுமாகு மெந்தன் குமாரே யெனக்குச் சொல்லும், விதமாய்ப் பதினாலு இல்லமைப் பார்க்க விவிவிரு நாற்றுத் தொன்னூற்று முன்று, மிதமா யறிந்தவ ரூலக்கிழுள்ள வெந்தன் குருமாக்கும் குருவுராகு, மிதனையறியாரைக் குறுமர ரென் ருவிவரு மவருமே யிபுவிசாகும்.

(64)

(இ-ங்):— இந்தப் பதினால்கு இல்லுகளையும் ஞானக் கணக்கினப்படிப் பெருக்கிப் பார்த்தால் இருநூற்றுத் தொன்னூற்று மூன்றுகளின்றது. இதையறிந்து ஒழுங்காகச் சொக்கிறவர்களைத்தான் என்னுடைய குருவுக்கும் குருவாக என்னவிக்கொள்வேன், இவ்விதம் அறியாதவர்களை குருவின்று தொடர்வார்களே யாகில் குருவும், சீஷர்களுமாக இபுலிசாவிக் கிடுவர்கள்.

எ-று.

குன் கூவிற்சொன்ன தாத்தாவது கூறும் தஸ்சியாத் தகுமாது, இன்னம் ஹாஹியாத் தென்பதுதா னிஃதி னவதார மென்னான் கிழு முன்னு லெழுஞ்கடச் சூகம்மதியா முறையு முப்பது சிபத்துமாகும், இன்னமா ரெட்டுச் சிபத்தாகு மிருபத்தைந்துதான் ஹினுயத தாகும்.

(65)

(இ-ங்):— முன்னே சொன்னதாவது தப்பவியாத் தென்று சொல்கிறது. இன்னும் ஹாஹியாத் தென்றதின் அவதாரமானது பதினாலு ஆக இருக்கும். ஹாறுல் முகம்மதியா வென்னும் ஒளி வானது முப்பது சிபத்துள்ளதாக இருக்கும். இன்னும் நாற்பது

சிபத்துள்ளதாகவும் இருக்கும். இருபத்தைந்து சிபத்து இனயத்துக்காக இருக்குப்.

எ-று.

இறுபத் தாறுதான் குறைத்தாக மின்னமொருபத்தின்கறை நியந்தா, மொருபத் தொன்றுதான் ஹிதாயத்தாகு மொருப்பத் தநாலு நுடுவத்தாகும். ஷருத்து மிமாமத்து முப்பதாகும் ஷபா அத்தொருபத்து மூன்றாகும் அறுத்த மாறெட்டு மானவகை யதிலே யெழுத்திரு பத்துநான்டே. (66)

(இ-ன்):— குறைத்துக்கு இருபத்தாறு சிபத்து, அறுதியத்துக்கு பத்து சிபத்து, ஹிதாயத்துக்கு பதினெடு சிபத்து, நுடுவத்துக்கு பதினாலு சிபத்து, இமாசத்துக்கு முப்பது சிபத்து, ஷபா அத்துக்கு பதினாற்று சிபத்து. இவ்விதம் கவிமாவுக்கு இருபத்துநான்கு அட்சரங்களாயிற்று. எ-று.

பத்துமொன்றுமே விலாயத்தாகும் பத்து மைந்துமே ஹினயத்தாகு, மெந்தம் லாகந்த தெட்டுமொரு மின்ன மிருங்கு மிருத்தி தாத்து, பத்து மொரு நாலு இல்மிதாய பங்கு மிருநாற்றுத் தொன்னுற்று முன்று, ஏத்தன் தவுபிக்கு மிதுவேநிச மெத்தன் குருமாரே எனக்குச் சொல்லும். (67)

(இ-ன்):— விலாயத்துக்கு பதினெடுங்கு சிபத்து, கிணுயத்துக்கு பத்னைந்து சிபத்து லாகந்ததுக்கு எட்டு சிபத்து, முஹிஜிஸத்துக்கு ஆறு சிபத்து. இல்முக்கு பதினாலு சிபத்து, ஆக தெளபீக்குடைய வகையில் பதினாலு இல்முக்கு இருநாற்று தொன்னுற்று முன்று சிபத்து சரியாயிற்று. எ-று.

சொல்லுப் பிரக்குமுன் சொன்தென்ன சொன்ன வடவினோதித் தென்னன், வல்லான் குருவைவருள் கண்டதென்ன வருந்தி முதற்றுளே படித்ததென்ன, எல்லாஞ் சரியென்றே எழுத்து மென்ன விடையின் மவுத்தென்று வந்ததென்ன, பொல்ல இபுலீச பிறந்த தெங்கே புவுயிற்றெரியத்தாணெங்குச் சொல்லும் (68)

(இ-ன்):— மானிட ஜேன்மங்கள் வாயால் மொழிகிறதற்கு முன்னால் அந்த மெரழியானது எங்கே இருந்து வந்தது? அவ்விதம் சொல்லானது வந்த உடனே அதைக்கொண்டு தொழுதவர் யா? அவ்வெடைய நகுமத்து முதல் முதல் யாருக்கிறங்கினது முடலாவது இல்லைப் படித்ததா? எல்லா பாஸெயிலும் சம்மதங்

கொள்ளகிஷ்டிய அட்சமானது என்ன? நடுவாந்தாத்தில் மரணம் ஏன் வரதென்னும்? இபுலீஸானவன் பிறந்த இடம் எது? இதைப்பீர் மர்களாயுள்ளவர்கள் சொல்லவேண்டுமென்று கேளுங்கள். எ-று.

எமக்கு முமக்கிடை யிபுலீசிசன்ன இபுலீச குபதெந்தா சொல்லும், தமக்காய்யிபு லீசதாருகுசேர்க்க நாயன் கிருபையாவை நிற்தாரு, துவர்க்கங் குபிரிபு லீசிடத்திற் ருய்யோ விருந்தா ஞேவிச்லீயோதா, எமக்கு முகிச்முள்ளே யிருந்தவெந்கே நானை பிறந்தபின் னிருகுப்பதெங்கே. (69)

(இ-ன்):— சரீரத்துக்குள்ளே இபுலீ சென்றது எது? இபுலீச டைய ரூபமானது எங்கேயிருக்கிறது? இபுலீஸைக் கோபத்துடன் நாசத்தில் தள்ளசெய்தவர் யா? இபுலீசிடத்தில் அங்லாவ டைய சிபத்து இருக்கிறதா? இல்லையா? நம்முடைய ஆத்மாவானது இந்த சரீர் வருகிறதற்குமுன் எங்கேயிருந்தது? சரீரம் விழுந்த பிரகு இனிப்போக்க தெங்கே! அறியும்படியாகச் சொல்ல வேண்டும். எ-று.

இருந்த கடல் நீரை யெடுத்ததாகு எந்த விதத்தினு ஹுக வாகினோம். பெருகும் ஹயாத்துல்கை பாரைமது பெரியகடலெல்லா பேரிரதா, னிருக்கும் கல்புக்குப் பத்துதாவண் டெல்லா நா வுக்கும் பேரேச்சொல்லும், இருக்கு முமிக்குத்தாய் மங்குலங்க வெத்தனை மாதஞ் ருல்லிறையும், வருக்கும் பல்லைக மெரண்பதுன் டேவகையா மொன்பது பிரிவுஞ்செரல்லும். (70)

(இ-ன்):— கடலுக்கு நீர் வந்தவழி யெப்படி? நாம் என்ன விதத்தால் இந்த சரீரதை எடுத்தோம? ஹயாத்துல் கைபார் என்னும் கடலானது எது? பெரிய கடல் என்பது எது? நம்முடைய கல்புக்குப் பத்து தாவுகள் உண்டு அந்தப்பத்து நாவுக்கும் என்ன என்ன யெர? அதைக்கொல்லும்? மேகங்களுக்கு உயிருள்ளிமா? இல்லையா? அது எத்தனை மாதம் கற்பகாகிறது? இது ஒும் ஒன்பது வகையான மேகங்கள் உண்டும் அவைகளுக்குப் பேர் சொல்லுங்கள். எ-று.

பிரித்த ஹினயத்துப் பதினைந்துதான் போசித்தாலுடைக் குப்பிரிவுமென்ன, கூத்து நாதன்றுள் விளைவதெங்கே கருவூயாகைதான் விளைவதெங்கே, பொருத்தும் ஜாக்குமறிந்ததாலே

பொல்லவெழுத்தையும் பிரித்துச்சொல்லும், வகுத்தி என்பது நாதத்தாலே கூத்தீடுமிரான வகையுண்சொல்லும். (71)

(இ-ன):—ஹினுயத்து என்பதுக்குப் பதிலாற்று வகைப்படிப் புள் உண்டு. அதைப்புரித்தால் சீர்த்திற்கு என்ன நன்மை இந்த சீர்த்தில் அறிவானது உதிக்கின்ற தலமானது எது? ஆசையானது என்னில் அறிவானது உதிக்கின்ற தலமானது எங்கே? அந்த ஆசையுடன் ஒரு பொல்லாத எழுத்தும் இருக்கிறது. அதை இன்னதென்று நல்ல விளங்கும்படியாகச் சொல்லும் இந்த சீர்த்தின் கூற்றானது என்பது வகையான இந்திரியங்களுடன் கூடி உயிர் பெற்றிருக்கிறது அதன் விபரங்களையும் சொல்லும்.

எ-ற.

வகையா மாசையு மாசையாலே வல்லோ ஜேவ்வட ஏபி யொலிவு, தொகையா யாதம்ஹவ்வா வொலிவுஞ் சொல்லுமெழுத் தெல்லாம் வகுத்துச் சொல்லுஞ் தகையா முலகத்து வாழ்வு போலே தானேதானே தானிருந்தாரு, பகையில்லாமலே மதலை கண்ணப்பாரிலனுபோகஞ்செய்ததாரு (72)

(இ-ன):—இன்னும் பீர்மார்கள் மிகுப்பவர்கள் ஆசையை ஒரு ஆசை யிச்சித்திருக்கின்றது அதையும், ஆதத்தின் ஒனிவென்றும், றுவ்வா வொளி வென்றும் வந்த எழுத்துக்கள் என்னென்ன? இந்த உலகத்தில் தன் மதலையுடன் அனுபோகஞ்செய்தது யார்?

எ-ற.

செய்ய முலகத்தின் மவுத்தைநாடிச் சேர்ந்து பிறந்தாரைச் சேர்ந்ததாரு. ஐயம் பொருந்திய விந்துநாத மட்டகோணமாய்நின்ற தெங்கே, மெய்யா முயிரேரு பேரினா மேனியழுடன் பல ஞானமும், வையம் பிழைத்துப்பம வீரங்கோட்டி வாதைப்படுவதும் பெருந் துன்பமும்.

(73)

(இ-ன):—இன்னும் உலகத்தில் மனிதனர் மவுத்து என்பது என்ன காரணத்தால் தொடுகிறது இந்திரியமானது இந்த சீர்த்தில் எட்டு கோணமாக நிற்கின்ற விதம் என்ன? நாம் உலகத்தில் இன்பமென்றும், துப்ப மென்றும், ஞானமென்றும் அறி வென்றும் சொல்லி மேனியையும் அழுக செய்வதும், அலைவு தும் என்ன காரணம், சொல்லுய்கள்,

எ-ற.

துச்சபம் மவுத்துட ஜெட்டுவை தொகையாய்த் தரித்திடுந் தலமுமெது, இன்ப மொகுமுத்தம்பவளம் பச்சை யேதினால் வயைந் தது முச்சுநூ மன்பாக் குதாத்து விருபத்தாருமனியுமடலுக் குளாவபெதப்போ, தன்பால் குதறத்து நடக்கும்வகை தடையில் வரமலை யெளக்குச் சொல்லும். (74)

(இ-ன):—எட்டு வகையான துச்சபங்கள் மவுத்துடனே ஒடி விருக்கின்ற தலமானது எங்கிருக்கின்றது? இன்பமானது முத்து பவளம், பச்சை யென்றும் முக்கடரான வகை யெப்படி? குது றத்திலுண்டான இருபத்தாறு சிற்றுகளும். சீர்த்துள்ளே கலக்கின்றது எப்போது? சீர்த்தில் கருத்துக்கை வாசல் திறக்கிற சபு என்ன காரணத்தால்? சொல்லும்.

எ-ற.

சொல்லுந் தாய்பங்க கைந்துமாகும் கருபம் பிதாபங்க தாறு மாகுப், ஸல்லானுமிரங்கே வாய்வுமெங்கே வருந்திஜல வான புசியுமெங்கே, யெல்லாமெங்குங்கொன் நெதகளைதா ஞாவங் கீந்தோனிலையாய்திற்கு, மெல்லாமெதினுலே பிறந்துபூன் ஜெதுக் கிங்கிவரெவர் காவலாச்சு. (75)

(இ-ன):—இந்த சீர்த்தில் தாய் பங்கு ஜந்தும், தகப்பன், பங்கு ஆறும் உண்டு அவைகள் என்னென்ன அவயவ்கள்? ஆத்மா வானது எங்கே இருக்கிறது? குவாம் எங்கிருந்து வகுகிறது? நமக்குள் தண்ணீச் பெருசி அலை அடிக்கின்ற கடலானது எது? இவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று எத்தனை நாள் தூரந்துவிலை வசிக் கிறது இக்களில் காவலர்கள் யார் யார்? சொல்லுப், எ-ற.

காவ வணைவர்க்குந் தலைவனுன் காபக்கபுசைனித் தலமுமெங்கே, கோபுக்காமலை யடிலிவெங்கே கொருய விருளான தலமுபெங்கே, யாவியழியாம விலைநிறுத்தி மரசனிதமான வசனியெங்கே, மேவஞ் சிரசதான் பத்தெழுத்தான் மேவியுருவன வெறுத்துமென்ன. (76)

(இ-ன):—மூற்படி காவல் கருவிகளுக்கெல்லாந் தலையானகப் பகளைஸனி எங்கிற ஸ்தலம் எது? சீர்த்தில் கோபசாபுமலை எங்கிருக்கின்றது? இருள்களுக்கெல்லாம் தலையான இருளானது குடி மிகுக்கின்ற தலமான எது? இந்த சீர்த்தில் றாஸை அமாளித

யாக ஒப்புக்கொடுத்த வஸ்துவ எது? நமது சிரசானது பற்றிதழுத் தாக்டருவ எது எப்படி? எ-று.

எழுத்துடனைந்து தலமுவெங்கே யிலங்கும் ரூதுக்கும் வாய் வுக்குமே, யேழுத்து மிடையிலே பதினாலுண்டேயேன் வெல்லூத் தது விடேத்தச் சொல்லும். ஏழித்த அனுசி சிறுவவொன்றுக்குச் சுழியிற் பதினாலு கருவுறுண்டே, யெழுத்தும் பிச்காமற் சரியாய்ச் சொல்லுமிலங்கும் ரூதுதான் வாய்வுமேலே. (77)

(இ-ள்):—சீராத்திற்கும் உயிதுக்கும் இடையில் பதினாலு அட்சர மூம் உண்டுப் புவைகள் எது எது? ஆகையம், காற்று, நெருப்பு, மன், தண்ணீர் என்றும் ஐந்து பூத்துக்களுக்கும் பதினாலு கருவுறுத்துண்டும் அமைக்க எது எது? ஒது அட்சரமானது பிச்கில்லாமல் சரியாய்ச் சொல்லுக்கள். எ-று.

வாய்யிற் பந்த்தின்ற பறவை வட்டம் வடிவுறிற முன்று வகை யுஞ்சொல்லும் ரூகிலே நின்ற பிரித்தனத்தும் ரூப மொன்றுக் கொன் ரெந்தனை நான் மேவியறநான்கு கவிமாநிலை மேவி யெங் கெங்கே யெதுதானிற்கும், ஆகும் பதினெண்ணுமிரமாலமும்கேற யெதினுலேயமைத்தான் முன்னேன். (78)

(இ-ள்):—ரூஹாடன் கலந்திருக்கின்ற பிராண்வராய்வானது முன்று வகையான பறவையாக இருக்கின்றது. என்னென்ன? ரூஹில் நின்றும் ஐந்து மகாப்கள் பிரிவைன்யா மிருக்கிறது அவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று எத்தனை நாள் பயண மிருக்கிறது? இருப்பது நான்கு அட்சரமுள்ள கவிமாவின் நிலையானது இந்த சீரெத்துக்குள் என்ன என்ன தானத்தில் நிற்கின்றது. பதி னெண்ணுமிரம் ஆலங்களை ஏன் தப்புப்படத்தான் சொல்லும். எ-று.

முன்னே விருப்பிட முதன்மையெங்கே முழுக்கமாகிய தவக மெனவை வண்ணைமுகம்மது யமில்வருவா வப்போவணங்கிய வளங்க மென்ன., வின்னைமெதுசொல்லியெழுதுங்கலமேகனிலையைந்துதலமு மெங்கே. முன்னே யட்டுக்குப் பகவிரலே மோசம் வராமலே நினைவாய்ச் சொல்லும். (79)

(இ-ள்):—சீரத்தில் நப்பு என்ன தச்த்தில் இருக்கிறது? நூறுல் முகம்மதானது, மயிலைக்கும் புருவாக்கும் அவதாரங்கொன்டிருந்த யுகங்களில் என்ன மாதிரியான வணக்கங்கள் செய்

தது? வெளையில் கலமானது என்ன ஊசுப்பத்தால் எழுதினது? இந்த சீரம் இரவுக்குள் இருந்து வெளியானதா? பகலுக்குள்ளிருந்து வெளியானதா? சொல்லும். எ-று.

இரவும் பகலுந்தான் பிறப்பதெங்கே யிரவும் பகலுந்தான் நிறப் பதெங்கே, யரவும் பகலெலாக்கு மிருப்பதெங்கே யிரவும் பகலற்ற தலமு மெங்கே, பெரிய விளக்கிலே ரூதுதானும் பிடித்த குகையென்ன மாடவிமுன், வரியதிரியென்ன வெண்ணை யென்ன வதற்கு நெருப் பென்ன வறியச்சொல்லும். (80)

(இ-ள்):—இரவும், பகலும் பிறந்தது எந்த ஸ்தலத்தில்? அவைகள் அடைவது எந்த ஸ்தலத்தில்? இரவும் பகலுக்குடி ஒன்றுயிக் கயந்திருப்பது எந்த ஸ்தலத்தில்? இவைகள் இரண்டும் இல்லாமல் எதுவுமற்ற குனியமாக இருக்கின்ற ஸ்தலமானது எது? சீரத்தில் வியாபித்திருக்கின்ற பிரான்னானது எந்த தீபத்தின் வெளிச்சத்தில் கொழுபி நிற்கின்றது? அந்த தீபம் இருக்கின்ற மாளிகையானது எது? அந்த தீபத்திற்கு திரியென்பது எது? நெய் என்பது எது? அதற்குக் காங்கை எப்படி வந்தது? சொல்லும், எ-று.

அறியவினத முன்னே விருப்பும்னே வாதி முதன் மனுக்குப்பதெங்கே, பெரிய தகப்பனு ராதந் தாலும் பெரிய புகியிலே தரிப்பதெங்கே, பெரிய பேழையெல்லா மிறைபொருக்கப் போதெதமுத்தோடு மெழுத்து மென்ன, வருவாயறநான்கு கவிமாநிலை யொன்று யடலுக்கு விருப்பதெங்கே, யரிவை புருஷக்குந் தனி யெழுத்து வந்த வெழுத்தல்லோ வறியவேண்டும். (81)

(இ-ள்):—வினத என்பது முந்தியா? மரமென்பது முந்தியா, ஆதிக்கு முன்னால் இந்த உலகமானது என்ன வடிவாக இருந்தது? ஆதம் நபியிருக்கின்ற பெரிய உலககமன்பது எது? பெரும் பாவங்களை நப்பு பொருக்க வேண்டிய நியானிக்கின்ற வகை எழுத்தானது எது? கவிமானினிலையாகிய இருப்பது நான்கு அட்சரங்களும் சீரத்தில் எந்த இடத்தில் ஒன்றுக்கு இருக்கிறது? பெண்கள் புருஷங்கள் என்று இருக்கின்படுத்தி ஒன்றுக்கொன்று மோகிக்கச் செய்த கருமங் எது? சொல்லும். எ-று.

அறியவேண்டுமே யிக்ன மொன்றங் காலத் துயி செல்லாம் பிறக்குமுன்னே, மறிய மாண்பன்றும் வயிற்றிலுள்ளே வாடு பிறிவு மெத்தணைநான், பெரியலனுவோடு முழுக்குத்திரப் பெலத்த வெழுத்தெங்கே யுடவினிற்கும், பரியகுமுரசே நல் லேர்களேபையன் மசலாவைப் பகுந்து சொல்லும். (82)

(இ-ன்):—இந்தப் பூலோகத்தில் பிறக்கும் சிக்களாளவைக் காய் யீற்றுக்கும் கருப்பமாக இருக்கையில் ஆனாக அல்லது பெண்ணூட் உருவெடுப்பது எத்தனை நாளையில்? பெரும்பாவமாகிய ஜினு முதலாளவைகளில் தொடக்கத் தீர்கிறதற்கு உட்சரிக்கின்ற அட்சராமனு எது? குருமார்களை மிருக்கிறவர்கள் சற்று என்பேரில் தயவு செய்து சொல்லுங்கள். எ-று.

பகுத்த வெழுத்தெங்கை மனமந்தபோது பாரக்கலிமாளில் ரண்டிடமுத்து, முகந்த புயிலை பிறக்குமட்டு மூக்கிலை யெரதுக்கியே பிருப்பதெங்கே, வருந்து பிறந்தபி நுடலுக்குள்ளே வருந்தி பிதிரன்டுந் தரிப்பதெங்கே, முகந்த வுடலுக்குள் வாரமுக்கிதென் ரூராண்டுவிதமுமென்ன, (83)

(இ-ன்):—கருப்பகு வளரக்கும் உருச்சமையும்போதுகை மாவின் அட்சரங்களெல்லாம் சமைந்து இரண்டு அட்சரமாத்திராம் சிகப் பிறந்தின் பிறகு சமைசிறிதே அது எத்தனையது நாளையில் அப்படிக் கட்டிக்கொள்வதற்கு முன்னுலே அந்த இரண்டு அட்சரங்களுட் கட்டி இருந்தன. சீர்த்துக்கும்னே முக்காளனு எந்த வழியாக வந்தது எ-று.

இருந்து வருமுக்க மெதிலே நின்று மெத்தனை கோணவெழும் பிச்சற்றிச், சரிந்து முச்செல்லா பிறப்பதெங்கே சாவுமெதினுலே வருவதுகான், பொருந்தி யுடலுக்குள் கன்னுக்காதான்புனோயா தெத்தனை தலத்திலானுன். வருந்துமிவன் செய் வெத்தனை நான் வாசலெதின்காவல் வடிவுமானுன். (84)

(இ-ன்):—அவ்விதம் வந்தமுக்காளனு சீர்த்தில் எந்தெந்தக் கோணங்களை யெல்லாம் சமுன்றுகொண்டுவந்தது அது இரண்டு பிரிவானு எப்படி? சீர்ம் சாகவேண்டிய குட்சம் என்ன? இந்த சீர்த்தில் இபுலிசௌவன் குடியிருக்காத ஸ்தலமானது எது? அவன் வாசஞ்செய்கிற ஸ்தலம் எது எது? அவனுடைய செயல் காரணவாலை? அவன் காவலாக இருக்கிறது எங்கெங்கே? எ-று.

வடிவு றாதா ஜெந்தல்லவை வருத்தும் சிதமென்ன நாம மெள்ள, முடியாச்சடத்தோட யிருந்துபின்னு முனோத்தனேள்ள தான் சொல்வதென்ன, நெடுயோன் பரத்திலே சமஷத் சேர்த்து நீதிவிசஷுத்திய றாதமென்ன, வடிவேனுரைத்திடு மரலாவெல்லா மாண்டவமாரே வறியச் சொல்லும். (85)

(இ-ன்):—சீர்த்துக்குள் ஜந்து வகையான உயிர்கள் இருக்கிறது அதைவனின் பெயர் செய்துளைய்கள் என்னென்ன? இந்த உயிர்களில் நப்பானியாவைச் சேர்வின்றது எது? நாமகங்களே சொல்லுங்கள். எ-று.

அறிவு மாத்துத்தான் வரும்போதும் காகாயந்தனைப்பார்ப்ப தென்ன, தெரிய ஏருவேது தேசமேதுதீர்ண்டதுமிகாங்குங்கும் பேர்வதாரு, பிரியா திடுப்பதார் போனதாரு போன வழிரெல்லா மிருப்பதெங்கே, பிரியா நூகெல்லா மொரு தலத்திற் பெரிய நான்மட்டு மாதுவதெங்கே (86)

(இ-ன்):—மரணத்தருணத்தில் ஆகாயத்தை எதிர்பார்க்கின்ற கருவி எது? இந்தச் சீரமும் உருவடன் தோற்றுவது எந்த வஸ்தால்? எல்லா நாடுகள் நாம்புகளையும் பின்னிக்கொண்டிருப்பது எது? அவ்வாறு சோமல் விலைகி நிற்பது எது? சீரங்கள் விழுந்த உடன் அந்தந்த வயிர்களெல்லாம் போய் வகுக்கிற இடம் எது? எ-று.

எங்கே பிரிந்தது வைந்தறாகு மெந்த வெழுத்துகின் வலுப் பத்தாலே, யெங்கே கருவிலே யுருவமாக்கதெங்கே யிருந்துதான் வகுநித்திரை, பங்கப்பெரும்பால் நன்மை நீலம் பாரின் வரித் தோறுதலறியோ, வெங்கள் குலத்துக்குக் குருவமாகுமென்னவிடத் தினுற்குவென்னலாம். (87)

(இ-ன்):—மேலே சொன்ன ஜந்து றாஹாக்கும் எங்கே பிறந்தலை? அவைகளுக்குரிய உயிர் அட்சரங்கள் எது எது? இந்த சீர்த்துக்கு நித்திரையானது எந்த தலத்திலிருந்து வருகிறது? சிருத்துல் முஸ்தக்கீன் பாலம்சனது சீர்த்தில் எது? எப்படிப்பட்ட நடத்தையைக் கண்டால் ஒருவரை குகுவென்று தப்பலாம் எ-று.

குவர பிருப்பதற்கு குபிறுமரகுங்குருவுக்குப்போங்கொடுத்தாரு, வரியபதினுழு முடிவாதாவுமொன்றுமிருந்துதான் முழு-

ததற்து, பேரியவுபதேசம் பதினாலுக்கும் யிரியுமிகுமத்து வெட்டல் லவோ.

(88)

(இ-ன்):—குருமாராய் வருகிறவர்கள் காபிராகவும் இருப்பார்கள் அவர்கள் யார்? ஞான ரகசியத்தைக் கண்டு பிடித்தவர் யார்? இருபத்தினால்கு அட்சாருள்ள கலிமாவைப் பற்றி பதினாலுகு எழுத்தாகச் சுதூகிக்கொண்டவர் யார்? மேற்படி எழுத்துகளைப் பதினாலுகு முடிவாறுவிதாக்களாக ஏற்படுத்தினவர் யார் யார்? இந்தப் பதினாலுகு நிஷ்டையிலும் இருபத்தெட்டு வாஸ லாத்துகள் உண்டும் அது எது?

எ-று.

இருபத்தெட்டுமேயாது நிலையிலங்கு முடிவாறாய்பதினாலுக்கு ஸொருபத்து முன்று முயிர்ல்லவோ வொன்று நிலையிலே யத்ரீச் சொல்லுங்கருவா நினைவினாலைறெழுத்துக் கருத்தினிலைப்பட்டுத் தலத்தைச் சொல்லும், பெரிய குகைவைத்துத் துருத்தியுதப்பிங் கானிறபாளைக் கொடுப்பதாரு

(89)

(இ-ன்):—இருபத்தெட்டு யாக்கும் பதினாலுகு நிஷ்டையிருக்கிறது. இவைகளுக்குள் பதிமுன்று குபிரிக்கிறது. அவைகளின் விபரங்கள் என்ன? ஆறு அட்சாரங்களைக்கொண்டு நம் இருதயக்கண்ணடி. வெளியாகுமே அது என்ன என்ன? சுவாசத்தை வசப்படுத்திக் கொண்டதின் பிறகு அதிலிருத்து பிங்கானும், பாலுமாக வருகின்ற வழி யெப்படி.

எ-று.

கொடுத்த பீங்கானும் பாலுமாகும் கொண்பாளக்கம் பஞ்ச மிதமாகச் கொடுத்த குருவது பீர்நிலையைக் குறித்துட் பிக்கமெற் சரியாய்ச்சொல்லு மடுத்த கைதொட்டுப் பிடித்த நெவரானும் பெண்ணும்போற் கண்டதெவர், பிடித்தலைமென்ன மலருமென்ன பத்தாமேழுத்தாக மிருப்பதெது.

(90)

(இ-ன்):—மேற்படி பீங்கான் எது? பால் எது? குது நிலையென் பது எது? ஆனும் பெண்ணும் போல கலந்த வள்ளாயாகக் காண்பது எது? சீரத்தில் பத்து அட்சாந்திய சென்ட மக்கம் எது? சீராம் உலகம் எது? ஆயிரத்தெட்டிதழ் தாமரை என்பது எது? அறிந்து சொல்விராக.

எ-று.

இருக்குந் தவிபதான பதினமூத்தா யெங்கும்கநை நாலுக்கு புதாகு, வருத்தும் புகழெல மதுக் குள்ளாக வரைந்த விதமென்ன

தெழுத்து மென்ன, பிரந்த விடமெங்கே பிரந்த தெங்கே பிரப்பு மிறப்புந்தான் தறிப்பதெங்கே, மறக்குமிட மெங்கே மதியுமெங்கே மஹிப்பந்த சிரிப்பெங்கே யழுகையெங்கே.

(91)

(இ-ன்):— நாலு வேதங்களும், நூறு சுறைபுகளும் இங்கு மூன் சாஸ்திரங்களும் இருதயத்தில் ஞாபகமா யிருக்கின்ற வித மெப்படி? அவைகள் மறந்து போகிறது எப்படி? அந்த வியாபகம் எந்த இடத்தில் பிறந்தது, “நா இடத்தில் இருந்தது, இறப்பு, பிறப்பு என்றது எது, மறிதி என்பது எங்குள்ளது, வியாபக சக்தி எங்கு உள்ளது, சிரிப்பு எங்கிருந்து வருகிறது, அழுகை யெங்கிருந்து வருகிறது, சொல்விரகாக.”

எ-று.

எங்கள் குலம் வேறுயப் பிரிவதெங்கே யெழுதுவ கவிமாவின்டியு மெங்கே, தங்கிவருமுச்சைப் பெற்றெடுத்த தாயுந் தகப்பனு மிருப்ப தெங்கே பங்காய் நமக்குள்ளே பரவந்தை பாரவடலுக் குட்டிப்ப தெங்கே, வெங்கள் குலத்துக்குக் குருமார்களே யென்யேக் மஸ்ராவை யெல்லாஞ் சொல்லும்.

(92)

(இ-ன்):— இன்ஸகன் ஹெவான் என்று வேறுபட்டிருக்க வேண்டியது என்ன? கவிமாவின் வேரானது எது? சுவாசம்புஞ்சுகுந் தாய் தகப்பன் யார்? நாம் சேய்கிற நன்மை தீக்மகள் சீரத்தில் எந்தவிடத்தில் குடிமிருக்கின்றது? கொஞ்சம் சொல்லுங்கள் பீர்மார்களே! பெரிய பெரிய தலைப்பா கட்டிகளே!

எ-று.

சொல்லும் மஸ்ராத்தா வினவகுஞ் சொல்வார் சொல்லிலங்கம் லினிக்கேப்பானுக், சொல்லுஞ்சவாசந்தா ஜைந்தெழுத்து சுருபமுதுவான நிலையும்கேள், சொல்லும் ஜெம்கூந்து நிலை மென்ன சுருப மூன்றுமே சேர்ந்தாலென்ன, வெல்லு மலரேவ்ன முதற்தெது யிரிந்த ஆலமுன் விருந்த தெங்கே

(93)

(இ-ன்):— உலகத்தில் எவர்களும் சுலாக் சொல்கிறேய் என்று திரிவார்கள். ஆண்விளைவாம் மசாலாவானது இங்கே நாலை கேட்கின்ற மசாலாவைச் சொல்லுகிறதுகான். ஆண்பிள்ளைகளைத் தனமானது கவர்க்கத்தில் கவந்திருக்கின்ற ஜிந்து அட்சாரங்களிலே ஜெம்கூத்தில் ஆல்திவாரங்கள் இருக்கிறது அது என்ன? முக்கடர்களும் ஒக்ரு சேர்ந்தால் அப்போது அதற்கு என்ன பெயர் குதுறத்தானது ஏதால் உண்டாகிறது? இந்த உலகம் இதற்கு முன் எந்த இடத்தில் இருந்தது? சொல்விரகா.

எ-று.

இலங்கு மொளியென் நூக்கத்துமென் வெதுரானும் கலுத் தானுசிறு, துலங்கு மிப்லேது தில்லுமேது குழ்ந்த வாலென்ன அலிபுமென்ன, வால மிவென்ன முகுதிதாத்து வணைந்துதலை சீழாய் நிற்பதெனு. வெல்லுங் கமலவென் ரெதைச் சொல்லவாம் விரிந்த மிதலை வெளிச்சலென்ன.

(94)

(இ-ன்) :— நாம்பழகின்ற விளக்குகளின் ஒளிவுகள் எதைச் சேந்திருக்கின்றது? கல்தான்னளீரா என்ற ஸ்தலம் எது? நூக்கத்து என்பது எது? இல், தில், வல், எங்ற திக்கு எதை சம்மந்தப்பட்டிருக்கிறது? அலிபு சீராத்தில் எதாக இருக்கிறது? முறையிதாத்து உடை கோலம் சீராத்தில் நலை சீழாய் இருக்கிறதே. அதன் விபரம் எப்படி? கமலம் என்றந்து அந்தமாக சீராத்தில் எந்த வஸ்துவைச் சொல்லவா? மீத என்ற ஆட்சரத்தின் தலையில் இருக்கிற வெளிச்சம் எது? சொல்வீர்களாக.

எ-று

வெளிச்ச மிருஞ்கு ணிலவுமென்ன வெட்ட வெளியென்ன வானமென்ன, களிச்ச மங்குல மோட்டமென்ன கானு மாகாய மென்ன சொல்லுந் தொவிச்ச மீமென்ன பெருமீமென்ன துலங்கும் நூகெனு நாலுமெது வெளிச்சக் குரிய ணேவுவுமென்ன விளக்கும் றாகானி றாகுமெது

(95)

(இ-ன்) :— இருஞ்கும் வெளிச்சத்திற்கும் நடுவே நிலா என்பது என்ன? வானுக்கும், பூமிக்கும் இடையில் வெட்ட வெளியா இருக்கிற சபு என்ன? ஆகாயமாக இருக்கிறது என்னது? மேக சாலங்கள் அங்கு மிகுமாய் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறதே அதானது என்ன? குரிய காந்தியானது தாங்காத அனோர வெயில் ஏரிக்கிறதே அது என்ன? றாஹானி யென்பதென்ன? றாஹா என்பதென்ன? சொல்வீராக

எ-று

எதுதானிருகோண மதிசிருத்திருக்கு முச்சடைந்து வெது இதுதான் றலீகுடி மிகுப்பதென்க விள்ளம் காடுக தீயுபென்ன அதுக்குட் என்னுடி ஒளிவுமென்ன அல்வா திருநாமக் கலியாவெது அதுக்குட்பெறுகிற குபமாரு வங்கேபெருந்திய நாமமாரு. (06)

(இ-ன்) :— இரண்டு வட்டமான கோணங்களில் உலகம் வசப் பட்டுக் கிடக்கின்ற தெனு? முச்சடை என்பதைகள் ஐந்து சுடாக இருப்பதின் சபபென்ன? சீரிச் அதிகாரங்களைச் சூழ்ந்திருக்கு

விக்ரகுவி எது? ஹா! ஹி! ஹா! என்பது என்ன வஸ்துக்கள்? அவைகளுக்குள் கள்ளுடி ஓன்றிருக்கிறது. அதன் பிரகாசம் எது? அவ்வாட்டைய திருநாமத்துக்குசிய கலியாவானது எது? எ-று

நாமக் பொருந்திய பாற்கடலி, னுவா விதமென்ன நுபுஷ்ததெனு, நாமதிலையெது குறுஞ்செனது நாற்பத்தி மூன்று கோணமென்ன, காம நிலையென்ன கடலூமென்ன கறுப்பு நிறையென்ன கவ்புமெது, மூர் னிலையெது கோட்டையெதின் கிருந்த ஒங்கார வட்டமென்ன

(இ-ன்) :— றப்புடைய வல்லப நாமத்தினால் உண்டான திருப் பாற்கடல் எது? றகுதுவ்வாவுக்கு வந்த நுபுஷ்ததானது எது? குர்ஜுன் ஷரிபு என்பது எது? ஞானிகள் நாற்பத்து மூன்று கோணமென்று சொல்கிறார்களே! அதன் ரகசியம் என்ன? இன்ஸாங்களின் காமமானது எது? கடவில் கருப்பாக இருக்கிற நிறம் எங்கிருந்து வந்தது? சீராத்தில் கவ்பு என்பது எது? கமானிலீப் என்பது எப்படி? ஒங்காரம் வட்டம் என்பது எதற்குச் சொல்கிறது! சொல்வீராக. எ-று

வட்ட னவரம் பொன் பவளம் பச்சை வடிவு திலையென்ன வள்ளமென்ன, மட்டி வடங்காத வெளிவுமென்ன மக்காயன் மக்குதர் நிலையென்ன, விட்டக்கறுமாவு நிலமென்ன வெங்கன முகம்மது மெதுகான் சொல்லும், விட்டம் நடுவிலே தெனிவுமென்ன வெண்ணை நிறையென்ன வொளிவுமென்ன. (98)

(இ-ன்) :— வட்டமாகின்ற வைரம், பெரன், பவளம், பச்சை, குட்டங்கள் என்ன, அவைகளுக்கு அந்த பிரங்குகள் எப்படி வந்தது. மக்கமன் மக்குது என்ற ஸ்தலமானது எது, சுறுமக்கல்வில் நில நிறம் என வரவேண்டும்: சீராத்தில் முகம்மது என்றது எது? எ-று

ஒளிவு தெளிவென்ன ரூபமென்ன வுருபமிடையில்லா திருப்பதென்ன, அழிவில்லாதவ னுதிநாய வால்வொளிவியஞ் ஆதமெது, பழியளிபுலி குபமென்ன பார விருடென்ன குகையுமென்ன, வெளியென்ன மச்சாவைப் பிரித்துச் சொல்லு மெண்ணிலிவடங்காத குமரங்களே. (99)

(இ-ன):— ஒளிவு தெளிவு என்பதின் கந்த்து என்னை அவைகள் உருவும் உள்ளவைகளா, இல்லையா? ஒளிவுவன்குல் பல வகைகள் இருக்கின்றனவே அவைகளில் நப்புடைய ஒளிவு என்ன கோவலுக்குறி உள்ளது? அதற்கும் ஆத்மாவுக்கும் என்ன வித்தியாசம், நம் சரீத்தில் இபுலிஸ் என்பது என்ன ரூபமாக இருக்கின்றது, இருஞ்சுகையும் மிருக்கின்றதே! அதன் தாற்பரியந்தானென்ன சொன்னிருக்கார்களே!

எ-று

என்னிலடங்காத குருமார்களே எந்தன் மஸ்லாவை யெடுத்துச் சொல்லு, மன்னர் முகம்மது மாணை பெண்ணே மகிழ்ந்து வணக்கந் தானின்னதென்று, என்ன ஏழுத்தாக வேதனை நோக்கி யெங்கே வணங்கிற தெள்ள சொல்லும், மின்னமெதுகானு முயிரேழுத்தங் கெள்ள விதங்கானு மெமக்கே தெள்ள.

(100)

(இ-ன):— ஓ! கள்ள வேடம் போட்டுத் திரிகின்ற குருமார்களே! நகுலுல்லா அவர்கள் ஆனு! அல்லது பெண்ணு? தொழுகையானதைத் தொழுவேண்டிய கிரமம் எப்படி? தொழுகையில் முக்கியம் கியாளங்கொள்ள வேண்டிய உயிரேழுத்து எது? அதை எவ்விதம் பிடித்து எங்கே நோக்கித் தொழுவேண்டும், சொல்லும்.

எ-று

எனக்குத்தெரிசனை யேதாகவே மிருக்கு மிதிக்குண மெழுப்ப மென்னை? நமக்கு மதினாலே நடக்குமாறு நாடுந் தலமெல்லாஞ் சேர்வதெங்கே, கமக்கும் பறுவென்று. சுன்னத்தெது குழ்ந்தவறி வெல்லாம் பிரித்து நன்றா, யெமக்குத் தெரியவே விடுத்துச்சொன்னு வெல்லாக் குருமார்க்கு மிமரமானதே.

(101)

(இ-ன):—நாம் தொழுகிற தொழுகையானது எவ்விதத்தாலே போய் எக்கிருந்து எவ்விதம் தத்துவம் பெற்று என்ன ஆதாரத்தால் நமக்குப் பிரெயாசனம் தகுகிறது? அவைகளில் பறு ஓஹ் என்பது என்ன? சுன்னத்தென்றது எது! இதை நல்ல வழி பிபரமாகச் சொன்ன மறைங்களை உலகம் எல்லாவற்றிற்கும் ஏற்குவென்று சொல்லாம்.

எ-று

ஆவென்ற பார்தை துவிபாவும் ஜனு மிருவிழி யதுதானென்று, கூவென்றமுக்கத் தாதையுமாக கொழுகிறுக்குதானினாவகையாலேயி யான்பாலா முகம்மதுபே லினங்கி ஆவென்ற அவிபாகத் தான், குவும் வணக்கமு முற்றிக் கீழேதாங்கு முதல் சுன்னத் தினிமேற் சொல்வேன்.

(102)

(இ-ன):— ஆ! சென்கிற பார்தையை அவிபாக்கி இரண்டு கண்களையும் ஜனு கெதான்டு ஹா- வென்ற முக்கடனே எல்லா கருவி கரணுகின்றுக்கும் தகப்பஞ்ச இருக்கின்ற தன்மையான ஆணை ராஹாக்கும், நினைவுக்கு மிடையில் கலந்திருக்கின்ற ரகசிபாலா முகம்பதென்கிற நிராமயத்தை பென்பாலாகக் கொண்டு கண்ணத்து வணக்கமானது வந்தது.

எ-று.

சொல்லு முகம்மது தாயமுடல் குலுல் லாகிபெண்மகுஷாக்கு மரம், அல்லாகீரிவே பேச்கமிரோழ் அக்கில மகிழ்ச்சியுணர்வு மாக, நல்ல ஜெம்குவில் கூவிமிரும் நாடு முதற்பரு விதுவேநிசம் அல்லா நிருவாணை நிசமே சொன்னேன் அறிவை யறியாதார் பாவியாமே.

(103)

(இ-று):—ஆனதினாலே இந்த உலகங்களுக்கு முகப்பதானது ஒரு தாயாகவும், அதாவது சீரமாக இருக்கின்றது! நகுல் லல்லாறு என்றது அல்லாவுடைய இஷ்கல் கலந்த மாடுக்காகிய பெண் பாலாக்களாமிருந்து அவன் உடன் அந்தங்கோடி காலம் வகளித்துக் கொண்டிருந்து, அதனாலே நப்பானது அந்த மீனின் பேரில் தன் சிபந்தாகிய ஹா-வியத்தைக் கலக்கச்செய்து அதிலிருந்து தன் பறுலை ஜனங்கள் தொழுப்படியாயிற்று. இது அல்லாவின் சத்தியமாக நிசமாயின்து. இந்த ரகசியத்தை உணராதவர்கள் எல்லாம் பாவிகளாக இருக்கும்.

எ-று.

தன்னையறிவது பறுவுலுமாகுந் தலைவனறிவது சுன்னத்தால், மின்னும் பறுவிலான்று சுன்னத்தொன்று மிருக்கும் வகைதையைறிவாருள்ளோ, மன்ன வணக்கத்தால் முகம்மதிய்யா மங்காநபி அல்லா கூவெனவே, அவன்னல் முஹம்மதமிருந்தி அல்லா ஆவி முகம்மது மலைனேயோ ஆ.

(104)

(இ-ன):—பறுவானது இவ்வீதம் குட்சிரிலிருந்து வந்ததாலே தான் தன்னை யறிவதை பறுவிலக்கும் தன் நப்பை அந்விது சுன்னத்தென்றும் முதல் தொடங்கி அதிலிருந்து பறுவு சுன்னத்துக்கள் ஏற்பட்டது. ஆனதால் எந்த வணக்கத்திற்கும் முகம் மதை தியாளித்து அல்லாறும் வென்று திக்குசெய்து கொள்ள வேண்டும் முஹம்மது அந்த திக்கறத்தான் உச்சரித்துக் கொண்டிருந்து அதை மழக்கப் படுத்தினால் எல்லா காரியங்களும் சித்தியாகும்.

எ-று.

ஒவ்வும் முகம்மது முருவமாக வோங்கும் வணக்கமும் முதற்பறுவார், நீதி முகம்மதை நினைத்தசேலி நினைவையறிவது முதல்கள்த்தாம், ஆதி யனுதியாம் ஆவியாகி அஹதும் அகுமது மொன்றேயாகும், நீதி முகம்மதை நிலை நிறுத்தி நினைவல் வாவை நீநிலை மிற்சேரும்.

(105)

(இ-ன.):—ஆனபடியாலே முகம்மது அந்த நிக்றைத் தியாவித்ததிலிருந்து பறவு வந்தது. அந்த முகம்மதியா வென்னும் ஒளிவானது. தன் நினைவில் நின்றும் அந்த நிக்றை தியானம் பண்ணினாலே அதிலிருந்து சன்னத்து தொழுகை ஏற்பட்டது. இந்த விபரங்களாலே ஆதியும், அனுதியும், அதாவது அஹதும், அகுமதும் ஒன்றுதான். இதனால் நான் மீழிலிலாத அகுமது, என்று சொன்னார்கள். ஆனபடியால் கவிமாவின் நிலையில் முகம்மதை நிறுத்தி நினைவை ஆவ்வாவென்று தரி படுத்தவேண்டும்.

எ-று.

சேரு மிறைபாத நபிரதழுஞ் செப்பும் வணக்கந்தான் முகம்மதென்றும், வேருந் திருநிலை யறிவதுதா னிதனினுட்கோலமெறுக்கருங், கூரும் பலகலை யுருவறியக் கொழுவி மினவரண்டு மொருபறவாம், மாதா வணக்கமு முகம்மதென்று மன்னு எறிவது முதல்கள்த்தாம்.

(106)

(இ-ன.):—அவ்வாவையும் முகம்மதையும் தியாவிக்கிறதுதான் தொழுகையாயிற்று. அந்த தொழுகையானது அகுமது ஆனது மற்றுந்த நிழ்டைகளும் இதில் நின்றுந்தான் உன்ன கோலங்களாக இருக்கின்றன. ஆகவே முகம்மதை உறிக்றது பறவு நப்பை யறிக்றது சன்னத்தாயிற்று.

எ-று.

சன்னத் திதிரண்டு மொருக்கள்த்தாம் சொன்ன பறவு ரண்டு மொருபறுவாம், என்னி லட்சாத பறவு சன்னத் தெல்லாத் தவத்துக்கு மிமாமிதுவாந், தன் ணை யறியாதார் பொருளநியாச தவழுமிபுலீஸ்சேருமென்று, மன்னால் முகம்மதை யாதினுயனுருக்கு மறிவிக்கப் பறவாக்கினான்.

(107)

(இ-ன.):—சன்னத்தில் இரண்டு வகை யிருக்கின்றது அது இரண்டு மொன்றுதான். பறவில் இரண்டு வணக்கிருக்கிறது அது இரண்டும் ஒன்றுமான். இந்த பறவு சன்னத்துக்கள் தான்

எவ்வா தவங்குஞ்கும் அடி முடானவைகள் ஆனதாலே யாரோ குவன் தங்கோ யறியவில்லையோ அவன் ஆதியை யறியவும் மாட்டான், அவன் செய்கின்ற வணக்கங்களும் இபுலிசைத் தான் சேரும், என்று நம் நபிபெருமாக அவர்கள் அருளிச் செய்தார்கள். எ-று.

பறவு வணக்கெய்வலர் மிறையைச்சேரும் பாங்காப்புக்காகுஞ்சன்னக்கிடலாம், பறவில் வணக்கான பறுவச்சுள்ளத்தின் பாங்கையறியாரோ தீஷ்ளாங்கரமிர், இதனு மனதினி விரைந்திருக்க வென்னதானால் செய்கே பாமென்று நாடி, புருஞ் மீராறு பெருளநித்தே அல்லும் பகலுத்தான் கிருமுதாலென்ன.

(108)

(இ-ன.):—பறஞ்சுகளின் வணக்கெய்வலம் நட்பைச் சேரும், சன்னத்துக்களெல்லாம் நபியார்களைச் சேரும் இந்தப் பறவு சன்னத்துக்களில் வழிவரைகளைப் பகுத்தறியாதவர்கள் தான் உலகத் திலுள்ள காபிரக்ஞக்கெல்லாம் பெரிய தீங்காள காபிர்களாகும். குள் வெளிச்சமில்லாதவர்கள் நங்கள் மனதின் கண் அடங்காத கிருளானது குடியிருக்க. அவர்கள் இரவும், பாலுமாக தொழுது தான் என்ன! அருபயனும் பெறமாட்டார்கள். எ-று.

தொழுகை நோன்புடன் ஸக்காத்தும் ஹச்கம் துய்ய நடபடி தவரிடாம், செழுத முடியாத கவிமா திக்கீ நில்லென் நெழுப்பிய வேரைசெய்வதும். அருது நூருண்டு கொடுகாலம் அல்லும் பகலுந்தா ஞேருநினைவாய்ப், பொழுது மதிகாஞ் விகுட்குழியிற் போதவணக்கமென் நிருந்திட்டாலும்.

(109)

(இ-ன.):—தன்னிலையை அறியாத முட ஜூங்கள் ஜந்து நேரும் தொழுது முப்பது நோன்பையும் பிடித்து, நாற்புதுக்கு ஒன்று விழுக்காடு ஸக்காத்தும் கொடுத்து மக்கூரா நகாத்திற்குப் போய் ஹஜ்ஜாம். உருக்கும் செய்து அல்லா அவ்வா என்ற சப்தம் போட்டு நூற்கேடி வருத்தும் வரையிலும் அருதாலும் அதே நியங்களாக சூரிய சந்திரக்ஞக்குப் காலை இருட்பொதும் பறை களில் இருந்து வளங்கின போதைக்கும்.

(இன்னும்)

இருந்து மலைதனிற் கருகுதில் ஹபைதுமருந்தாயற்குளையிலுள்ளே, வருந்திவருந்தியே வளங்கிறுதும் வானம் புவியேல்வாக்கைசெய்தாலும், நிருத்தப்புவிக்குபிரேல்லாம் வெட்டுத்தீர்க்க முறத்

தினைவினாத்தாவல்கள், சிறந்த வுலதுள்ள பள்ளிமற்றத்தெய்துத் தலமெல்லாஞ் சிறப்பித்தாலும். (110)

(இ-ன்):—மலை கெபிகளிற் போய் அலைந்து கந்த மூலங்கள் முதலிய இலை குழை சருகுகளைப் பொறுக்கிட் தின்ற அடர்ந்த குகைகளிலே மூச்சடக்கி எவ்வளவேர பிரயாசக்களுடன் தவஞ் செய்தாலும், இன்னும் வரளம் பூமி முதலிய பூசங்களை வசியப் படுத்திகாயசித்திகள் கற்பசித்திகள் செய்தாலும், வீரபாரக்ரமத் துடன் காபிரின்களை அடர்ந்து பிஸ்பீல் என்னும் யுத்தஞ்செய்து வெட்டி அவர்களை இஸ்லாத்தில் வரவழைத்தாலும், இன்னும் உலகத்திலுள்ள பள்ளிவரக்கள் முதலான தேவாலயங்களைக் கட்டி செப்பனிட்டபோதிலும். (இன்னும்)

சிறப்பாங் குபாப்போ லொகுகோடியைச் செம்பொன்னு வெதா னெடுத்திட்டாலு, முறைப்பா மறுஷாபோலொகோடியை யுயர்ந்த வைரத்தா வெழுப்பினாலு, நிறப்பும் பலனிலை நாளொன் ருக்கு நீண்ட பாவந்தா னெவ்வளவென், நிறப்பும் பிறப்பில்லா எபிக்கு சொன்னு னென்றன்யறூம்பர் நபிக்கோதினன். (111)

(இ-ன்):—திருமக்கமர் நகரத்தில் இருந்து விளங்குகின்ற கஃபத்துல்லாவைப் போல் ஒரு கோடி கஃபாக்களைப் பொன் இரத்தனுதிகளால் கட்டி முடித்தாலும், உயர்த்தியான அறுவேட முஹல்லாவைப்போல் ஒரு கோடி அறுஷாகளை வைரவெட்டினால் கட்டி முடித்தாலும், ஒரு பயனும் பெற்றாட்டார்கள். பாவமே செய்து அலைவர்கள், என்று அல்லருத் தசூலா நபியவரகளுடன் மிஃருஜியில் கலந்து பேசினான். ஏ-று.

நபிக் கிருபத்தி ரண்டுகோடி நாட்டின்மிசையன்று கொலையே செய்த, புரியிற்பெருங்பாவும் நாளொன்றுக்குப் பேரதக்க டைக்குங்கா ணாடியார்க் கெல்லா, நபிகள் பெறுமானுமுகம்மதுக்கு நாயக்கிருஜில் ரகசியமாய்க், கவியம் ரகசிய முடிவிதுகான் கண்ணேமணியென் னபியியென்றான். (112)

(இ-ன்):—நப்புமுன்னுண்டான நபிமாசிகளுக்கு யுத்தத்தைப் பற்றியும் ஜனங்களை நடத்துகிறதைப் பற்றியும் தேவ கட்டளை யும் வேதங்களையும் கழுபுகளையும் இறக்கினான். நமது நபி பெறுமானோவர்களுக்கே மிஃருஜியில் அழைத்து அதந்தாநந்

தம் காட்சி சப சோபனுதினூடன் தன்னுடைய இரகசியங்கள் மதுரிபா வென்னும் உண்மையான இல்லை அகமியமாகக்கொடுத்து தன் அடியார்களுக்குக் கற்பிக்கும்படிச் சொல்லி அனுப்பினான். ஏ-று

நபிக்கு ரகசிய மிறை சொற்பொய்யோ நாட்டிற் சொரிக்கமென்கிறுவன் செய்து, புவியிற் சிரிசிடிந் திழந்து மாண்டு பொல்லா நாகினி லழிந்தானப்போ, கவியா ஒஹரத்திடு முதற்பறுவில் காணுமுதலான கங்களத்தையு, மேவியெழுப்பியே யேற்றிபார்க்க மறவிலங்குத் தவமெல்லாஞ்மிள்கெதயாகு. நபிகளின்றைவாரக்கொள்ள ரூபு நாயன் முடிவல்லா வினாவில்லை. (113)

(இ-ன்):—மிஃருஜியில் வகனித்ததின் பிறகு வெளியாக்கிய சுவர்க்க வர்ணிப்புகளைக் கேட்டிருந்த ஒரு பெரிய சீமானுளவுள் உலகத்தில் ஒரு சுவர்க்கத்தகத்துக் கட்டினான். அவனை டடனே உயிர் வாங்கச் செய்துவிட்டான். ஆனதாலே அப்பேர்கொத்த பறுவு கண்ணத்தை யறிந்து வணக்கஞ்செய்கிறதே பெரிய வணக்க யாக இருக்கிறது: ஏ-று.

இவன்று மூலகெல்லா மருத்திட்டாலு மிமையேர் குழுவெல்லாமிறக்கச்செய்து, செதிதாமறுவேடுகுறுக்குத் தொன்னிங்கு பல செய்து விருந்தாரென்றும், புவியிற்பாவமொன்றிவர்க்குமுன்டேர பொன்னா ரவர்க்கல்லாலெவர்க்குமுன்டேர, தழியுப்பிழைபோக்கி நாளொன்றுக்குத் தருவா என்னமயைவ்வளவே யென்றால் (114)

(இ-ன்):—தன்னிலையறிந்தவர்களுக்கே ஜெயங் கிடைக்கும் உலகமெல்லாம் அடியோடும் அழிந்துபோகின்ற கண்டையு நாள் வந்த போதைக்கும் மலக்குகள் எல்லாம் இறந்துபோய் வான லோகமும் இடிந்துபோனாலும், தவங்களான தன்மைகளையும் பெருகச்செய்து வணக்கின நாதாக்களுக்கு யாதொரு முறையும் வராது. ஏ-று.

எந்த பெரியவன் பயறாம்பர்தா மிருநுற்றிருபத்தி ரண்டு கோடி, மாண்டுபோகாம் லுயிடரமிட்ட மதிக்கும் பல்ளக்கக் கோடியென்று, மாண்டபெரியவனி தேவிஸ்தாமெந்து மண்ணல் முகம்மது நபியுஞ்சொன்னா, ரேன்ற அப்பியா தவாலி குத்தாபுமெல்லாவுமரவு மிதுவேசொன்னா. (115)

(இ-ன):—தன்னிலையை அறிகிறதாகிறது, அதந்தங் கோடிக் கணக்கான ஜிவராசிகளைக் கொல்லாமல் ரகுப்பித்த நன்மையிலும், கோடிக்கணக்கான ஹஜ்ஜாக்கன் செய்த பலாபலனிலும் அதிக நன்மையுள்ளது என்று நபிமார்களும், குத்புமார்களும் சொன்னிலிருக்கிறார்கள்.

எல்லாவுமாவு நபியுஞ்சொக்குவரவரு முஹுச்செய்துதொழு ஏம்தேவன்டும். பொல்லாங்கு பொய்யும் பெருமகோபப் பெங்குத்திரை ஹருப்பக்குலுஞ், சொக்கும்வகையேரும் விலக்கி வைத்துச்சருதி நிலைபந்திரே குருவில்லாத. அல்லா வணக்கத்தை வணங்கினார்களாவா ரவசீக்கச் சொருநாளில்லை. (116)

(இ-ன):—இன்னும் எல்லா நபிமார்களும், உலமாக்களும், உலகத்தார்கள் உலுச்செய்து தொழுவேண்டும். எப்படியானால் புறனி, கோள், பொய், அக்கபெருமை, ஜினு, கோபம், லோபித் தனம், இந்த ஏழு பாதகங்களையும் விட்டு மனமுருகினவர்களாகத் தொழுதால் அந்தத் தொழுகையானது. ஆண்டவன் இடம் போய்ச் சேரும். அவர்கள் தான் நாகத்தின் பயத்தை விட்டும் நிங்கினவர்கள்.

இருவர் மனதுக்கு ஸிருக்கும்வகை பெருவர்க்கொருவர்தா மீயாவகை, பெரியோர் நாஸ்கிற ஓராதிரி பிழ்னுவர்தேடு நிதியுமாகு. மரியாதீவர்கள் நாகமதிகம் யார்க்கும் பெரிதான மரன் வெட்டம், பெரிய வடதோடு வைத்துவகை பின்னு லொரு வர்க்கு மீயாப்பொருள். (117)

(இ-ன):—இள்ளான்களுடைய மனதில் இருந்து ஊசாடுகின்ற பெருளான ஒருவருக்கொருவர் கொடுக்கல் வரங்கல் செய்துக் கொள்ளாத பொருள்கள் இருக்கும். நாதாக்கள் உலகத்தில் சம பாதிக்கும் இபாதத்து முதல்களானது சியாம நாளையில் அவர்களுக்குத் திருப்பிக் கொடுக்கின்றதாக இருக்கும். இன்னும் ஜூந்து கருமங்கள் யாரிடத்திலும் செல்லப்படாதனவாக இருக்கின்றன. (118)

பொருளாமைந்தையு மீந்தபோதும் புமியி ஸிருக்குதொன் நுரைக்காவகை, யறியுந்திறமான விசாரமான்மை யான்கல்வியும்

பாவநங்மை, புரிய கருவித்தை யட்டகோண மூலவாடக்கையும் தின்ப, மறையும் பலநாள் முடற் கந்தையும் வாய்மிட்டுவிளியே சொன்னாலும் தீ.

(இ-ன):—அந்த ஜங்க கருமங்களாவன:—தன் ஆண்மைத் தனம், மனவிசாரம், தான் செய்யப்போகு முயற்சி, உடற்கூறு தன் பென்சாதி யிடத்தில் அனுபவித்த சம்போகம், ஆகியவை களாகும். இன்னும் மந்திரவகை முதலரளவுகளையும் சொல்லப் படாது. என்பது பெரியேர்களின் கொள்கை என்று.

பேசும் வடையெல்லாம் பேசின்னும் பேசாவுகையில்லை மொன்றுண்டுகேள், ஏசி யெறிந்துதான் கோபமாகி வென்விட்டனு காதேவியனத்தால்கீடு. நேசமனங்கோபந்திருப்புவகை நிரமுந் தொழுதல்லோ, கால்பிடித்துப், பேசும் குருவின் னுபதேசத்தைப் பின்னுவெருவர்க்குப் பேசானாலும் தீ. (119)

(இ-ன):—ஒந் சமயம் இந்த கருமங்களைப் பேசினபோதைக் கும் இன்னவிவாரு மஹா கருமம் இருக்கிறது. அதை யாருக்காவது சொன்னால் பாயியாவன். அதாவது சந்தர்குவாளவர்தன் சீஷ்னை சினந்து பேசி நீ என் சமூகம் வராதே போடா, என்று அவமானமாகத் திட்டி விரட்டினாலும், அவர் விட்டு வாசல்காக்கின்ற நாய்க்குட்டிபோல் கிடந்து பணிவிடை செய்து பெற்றுக்கொண்ட ஞான உபதேச மர்ம வார்த்தையை மாத்திரம் யாரிடமாவது சொல்லி விடப்படாது. (120)

பேசா வகையெல்லாவும் கொடுக்காவகை பெரியோனுவகெல் வாமறியக்கொன்னே, ஸீமாயத் தனக்குத் தானின்று நினைவு ஹுஞ்சர்று நினைக்காப்பொரு, எாசை யோகையு மருணிறைந்த அல்லாவெளிவான அரும்பொருளை, நீசமாய்த்தளக்குத் தானின்று நினைக்காப்பொருளைவிலத் துரைக்கலாமோ.

(இ-ன):—அந்த கருமானது யிவும் பாதாராமானது. உலகத்தில் தனக்கிருக்கின்ற எந்த ஆஸ்திகளைக் கொடுத்தாலும் அதைமாத்திரம் கொடுக்கவே படாது. அதைப்பற்றித்தான் அல்லாவும் இரெங்குவெல்லாம் ஜாக்கிரதைப்படுத்தி மின்றுஜில் சொல்லி இருக்கிறென். இன்னும் அதன்பெருமையை யாராலும் சொல்ல முடியாது.

உரைத்தா லுலகத்தில் வருங்கொடுவை யுள்ளதுன்பழுந் துயாங்கோடி. பெருத்த குடியன்றுள்ளவுமேய்தான் பின்னும் ஹருங்கொலை செய்தானென்றும், ஏறுவி வேவலை விலக்கிவைத் துச் சறகைக் கெடுத்தசன்டாளனென்று, பெருத்த முணிப்புதூர் வர்க்கும் போகையல்லோ தாத்துவகை.

(121)

(இ-ன்):—அடமகனே! நீ அந்த மர்மத்தை வெளியிட்டால் அந்த ஸாபத்தாலே உனக்கு வரக்கூடிய கேடே ஒருமட்டுத் திட்டமுள்ளதல்ல, அதுகொண்டி உலகத்தர்கள் எல்லாம் தெரு வுக்குத் தெருவாயும் மூலைக்கு மூலையாயும் மிருந்துக்கொண்டு இவள் கண்ணுக்கூடிக்கிற வெறியன். அந்த வெறியெறி வாய் பிதற் றுகிறுன். என்றும், இன்னும் ஜினு ஹருங் செய்கிறவன், ஆண்டவ னுக்கும், ஏறுடக்கும் மாறு பேக்கிறுன், இந்தச் சண்டாள னுக்கு குபிர்க்கவிமாம் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லி, அதோடு தாங்கமுடியாத கெடுதிகளையும் செய்து தூற்று வர்கள். இதுபோக தன்னை யறிந்த சாதுக்களான மஹான் களுக்கும் சொல்லக்கூடாத காரியம் எது என்றால் அதுதான் மீழே பேசப்போகின்ற தாத்துவடைய ரகசியமாக இருக்கும். எ-று, மஸ்லாக்கேட்கும் வகை முற்றிற்று.

—(x)—

தாத்துவகை.

——

தாத்து றகுமத்துக் கடனிறைந்த ரகசியந்தனைச் சொல்லக் கேளும், வார்த்தைக் கடங்காத கடல்வலுப்பும் வருட மயிர மனந் தங்கோடி, சேர்த்துக் கடலோட மிந்நகாலன் செய்யத் தொலையாதே யவராலுந்தான், கோர்த்துக் கடலெல்லாஞ் குடுன் டாக்கிக் கொழுந்து புகைமினுற் கொதியுண்டங்கே.

(122)

(இ-ன்):—தாத்தானது றகுமத்தெங்கிற கடலில் நிரம்பிநின் றது. அந்த ரகசியத்தைச் சொல்லவேண்டுமானால் முதலாவது அந்தக்கடலின் வல்லபமானது எந்த ராளிகளாலேயேயுந் சொல்ல முடியாதே முடியாது. இவ்விதந்தனமையுள்ள அந்தக்கடலில் மேற்

படி தாத்தானது ஆயிரங்கோடி வருட காலங்களாக இருந்தது இவ்விதங் கனக்கற்ற காலங்களாக இருந்து வருங்கையில் அதனுடைய காங்கையால் அந்தக் கடல் முழுவதும் கொதித்துவிட்டது. அதனால் புகையும் தழிம்பிற்று.

கொதித்த கடலிலிலமுந்தநுரை கோலம்வெள்ளையாம் விருத்த மாக், விதத்தி லாமிரங்கோடிகாலம் வெள்ளை நிறமெல்லங்குருதி பேசல், மிதுவு மரமிச்சு கோடிகால மிருந்து செந்நுரைக்கைதய மாகி, மதிப்பிலடங்காத கண்மணிபோல் மண்ணால் சதைநடுத் தெளிவானதே.

(இ-ன்):—அவ்விதங் கொதித்த நீரில் நின்றும் வெள்ளை நுரை கள் உண்டாயிற்று. அப்பால் அதன் நிறமாறி இராத்தங்களாகப் பிரிந்து ஆயிரங்கோடி வருடகாலம் இருந்தது, அப்பால் அந்த இராத்தங்களை லாங்கோடி செதயாயிற்று. அப்பால் மதிக்கழுடியாத மணியின் உருவும் போலத் தெளிவு உண்டாயிற்று. எ-று.

தெளியுமாயிர மனந்தங்கோடி நிரண்ட சதையல்லாயிருண்டகுகை, யொளிவு நிரண்டுவேண் டரளமாக வொருநூறு கோடி காலஞ்சென்று, கழியாம் வலம்யுரி முனைதிரண்டு குடுஞ் கடலோ விசுமந்ற தெங்கே, யொளிவு நிரவிளை மகலமாற்றி யோசையு வந்தது தன்னைத்தானே.

(124)

(இ-ன்):—அப்பால் அந்த உருவான தெளிவானது ஆயிரங்கோடி வருடகாலங்களாக ஒரு இருண்ட குகையில் ஒரு வெள்ளை முத்தாகப் பிரண்டு அதுவும் நூறுகோடி வகுடும் அவதாரங்கொண்டிருந்தது. அப்பால் அந்த தாத்தானது தன்னைதான் விஸ்தாரம் பண்ணும் பொருட்டு அந்த முத்துக்கு ஒரு வலம் புரிச்சங்காகச் சூட்சுஞ்செய்து அந்தங்கோடி வருடங்களாக சப்தித்துக் கொண்டு உந்தது.

எ-று.

தன்னை வணக்கிய முச்கறாகாய்த் தானே கூவென்று தாத்தே யென்றும், இன்னம் பிசுமிலும் கொழுப்புற்றகீம் என்ற முழுக்க முழுத்தொளியும், விண்ணி வெறுந்துவின் சாத்தைக்கான வெள்ளை மரகத யிந்துநாதந். தன்னுடெலுந்திடு முக்கத்துமரகத் தரித்த விருளிலே மிருந்ததாமே,

(125)

(இ-ன்):—அவ்விதம் முழங்கிக் கொண்டிருந்தமுச்சானதுதான் ஹுமிவென்விற் தாத்தாக இருக்கும். அது சப்தித்த பெதமானது

தன் பிஸ்மினும், கழுறர் நவீமாக இருக்குப், அப்பொது அதற்குள் நிறங்களாவது. பச்சை அநந்தகாலம். வெள்ளையநந்தகாலமாக இருந்தது. அதன் அநந்தானது நுக்தாவாக இருளில் புதைத்திருந்தது.

எ-று.

இருந்த நுக்தது நீண்டலிபா யெழுப்பியிருதலை நுக்தது நாறஞ். சிறந்த பதினாலுமிதமென்றுக்குச் செப்புமாயிர மனந்தயாண்டு, பொருந்தித் தீட்டமாய் நடுநுக்கத்தைப் போற்றியிருந்தே நாலிநடுவில், வருத்தி யறநூற்றைம்பதுகோடிதான் வருடமிருந்த பின் வகையைக்கேளே,

(126)

(இ-ன்):— இவ்வித மிருந்ததுக்தாவானது நீண்டு அலிபாகப் பிரிந்தது. இரண்டு தலைகளிலும் தக்கை நிலையாக நாட்டிவைத்துக் கொண்டது. அதில் பதினாலு கருமங்களை அடக்கின்றது. அதில் ஒவ்வொரு விதங்களுக்கும் ஆயிரம் ஆயிரம் வருடம் சென்றன. இந்தப் பதினாலு விதங்களுக்கும் இடை இடையே முகம்மதாக இருந்து அந்த நாத்தை ஸ்தோத்திராஞ் செய்து கொண்டிருந்தது. இப்படியாக அந்த அலிபுடைய மகாமில் அறநூற்று ஜம்பது கோடி வருடம் இருந்தது.

எ-று.

வகையாய்த் தேட்டவெண்டரளமாக வல்ல பெரியவள்வளைவுக் குள்ளே, நகையா நமியொளி நற்பவள ரடுவாயிற்றவைத்துக் காக்குப்போது, தொகையாமிரண்டர நூற்கோடி. தோற்று மேடவிநூற்றாலுமாகி, வகையாமிருதிலை வேறேஞ்சூட வளர்ந்தே அலிபாக இருந்ததாமே.

(127)

(இ-ன்):— இவ்விதமிருந்த வெள்ளை முத்தானது ஹம்வாக ஏம். அதை வணங்கிக்கொண்டிருந்த முகம்மதானது செவந்தபவள மால்பும், இருந்து வரும்போது இருநூற்று ஜம்பதுகோடி வருடங்களாகிற்று. இவைகளின் அட்சங்களாவன, என்ன வெனில் முகம்மது ஒளிவாகவும், ஹம்தாவாகவும், இருந்து இரண்டும் ஒன் ரூக்கலந்தே அலிபாம் நின்றது.

எ-று.

அலிபி அலிபது தவளம்போலும் ஆதியொளிவெண்டரளமாக, வொவியா முகம்மது லாகிலாக இவ்வள்ளாகவென் ரேதுங்காலை, வலிய இறைவன் முகம்மதற்ற குலென்றுநைத்தலோ தீதிலானுன், கலியாமுகம்மது பிறவித்தும் சுவம்பமடத்தவன் ஶவலாவாமே.

(128)

(இ-ன்):— ஆனபோதே அந்த துலிபில் முகம்மதானது முத்தாக இருந்து இவ்வள்ளாஹு என்கிற திக்கைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது அதைகேட்ட அவிபானது அதன் பேரில் கிருபை பொங்கி பதில் ஜவாபாக முகம்மதுச் சுருபுவலாஹி என்று சொல்லிற்று. இதனால் தான் முகம்மதானது உற்பத்தியே இல்லச ராமிற்று அல்லச மெள்ளாவரகி விட்டான்.

எ-று.

மாவுராதணைபி வணங்குதான் பன்னால் முகம்மதை வணங்கி நின்று, எவ்வாக கொண்பது லக்ஷ்மாண்டு நாயன் முகம்மதை நாடி நாடி, அவுவாகவின்றண்டு மொன்றும்கூடி யந்தமுன்சேன் ஓகாஸமட்டு, நவூலாக்கொள்பது வகைந்தா நாயன் கூடிப்பின் பிரிந்ததாமே.

(129)

(இ-ன்):— அப்பேர்க்கொத்த அலிபான மௌலாவே முகம்மதை வணங்கி நின்றான். ஒன்பது எட்சம் வருடங்காலம் வரையிலும் முகம்மதை அல்லா தன் மதவுலிக்கின் மகாமில்வைத்து இவ்வில் மிதந்தான். அவைகள் இரண்டும் இவ்விக்கின் நின்றும் ஒன்பது எட்சர்த்தவை பிரிந்து சீர்த்து கொண்டன.

எ-று.

பிரிந்தா ரொன்பது லகைந்தாம் பூண்டங்கிருந்துபின் பிரியங்காலை, மிருந்த முத்தொன்று பவளமொன்று மின்னம் பவளத்தி மொவிவெபங்கிக், சிறந்த பச்சையாம் அல்லோன் சேர்ந்து வேறேறேன்று தலைமுன்றுமாக, குறைந்திடமுத்துப்பவளம் பச்சை கூடி மிருந்தநாடன்னைக்கேளே.

(130)

(இ-ன்):— அலிபும், நாறும் இவ்வித இவ்வில் இருந்தப் பிரியத் தொடங்கினவுடனே. அந்த பவளமானது தன்னில் நின்றும் ஒரு மத்தை ஒலிவை ஜெயித்தது. அந்த பச்சையானது ஒரு அவிபின் குறத்தில் தான் இருந்தது. அதற்கு முன்று தலைமிருந்தது இவ்விதம் முத்து, பவளம், பச்சை, யென்னும் முன்றும் கூடி இருந்த விதத்தைக் கேளுங்கள்.

எ-று.

இருக்கு மொருகோடி வகுடமட்டு மின்யு மொருகோடிவகுடமட்டு, நெருங்கி சொருகோடி தாயிருந்து நீண்ட சட்ட மூன்றும் பிரிந்துவேறே. யிருக்குஞ்சட்டி முன்றும் வணக்கமொன்றுமிருந்த விதமக்கோதாத்தித்தன்பதிக், குருக்கமண சிபாத்தத்தை யொக்கக் கேளுங்கா ஞுவகத்தாரே.

(131)

(இ-):—இந்த முச்சடர்களும் ஒருகோடிவருடிங்களாக ஓன்று கூடி இருக்கும். அப்பால் ஒருகோடி வருடிங்களாக வேறே பிரிந்து இருக்கும். இந்த முச்சடர் ஒன்று கூடி இருந்து வளங்கினா வணக்கந்தான் தாத்தென்று சொல்கிறது. தீவியேல் சிபாத்தின் வகையைச் சொல்கிறேன்.

எ-று.

தாத்துவகை முற்றிற்று.

சிபாத்து வகை

உலக மத மக்கும் செனுவனுய செனிவிற் பிரந்தவர் முசம்ம தியா, நிலையின் முகம் தி செனிவளர்ந்து நின்ற அவிபொன்று அவிபாமிறைவர, ஞாநுக்கிப்பார்க்க வெந்தாய்ப் பிரிந்தபின் வகை யேதென்றால், அங்குலாமுடன் ஹெய்மீழும் அணிந்ததாலேந்து மெழுத்துமாச்சே.

(132)

(இ-ன்):— இவ்விதம் பவளத்தின் வடிவிலிருந்த முகம்மதை மூலவரானது உறுக்கிப்பார்த்தது அந்த உடனே அது ஜந்து வகையாகப் பிரிந்தது. அவைகள்தான் அலிபு, லாம், ஹெ, மீப், தால் என்பவைகளாக இருக்கும்.

எ-று.

எழுத்து மைந்ததா யானதற்பி சென்கோனசையாமலிருத்திப் பார்த்தான், வெழுத்து மொன்றிருன்று மைந்தெழுத்தாலிறை முனிருப்பதைந் தறையிலாக, வழுத்தி பிறைமுன்னே அல்லாம் தென்றுமந்தே மிருபத்தைந் தறையினிற்கு, முழுத்த மரகவே நகுமத் தென்னு முன்னாலும்ரைத்திடுக் கடவின்மேலே.

(135)

(இ-ன்):—பவளமானது ஜந்து வகையான கோலங்கள் கொண்டதன் பின்னால் அதன் அருகாக இருந்த பச்சையாகிய எஃபெரு மானுன முகியத்தினானது யாதொரு அசைவும் அற்று தீர்த்து டன் இருந்தது. அப்பால் அந்த ஜந்தும் அவ்வாய்தென்று அந்த மூலாவப் புகழ்ந்தது இவ்வளவும் நகுமத்தென்கிற கடவின் மேலாக இருக்கும்.

எ-று.

மேலே அவிபென்ற பவளத்தன்னை மிகவு நிறுத்தியேமகிழ்ந்து பார்த்தான். ஆலம் அஹ்மெதன்று க்ருபைப்பார்வை யந்தயலிபு தான் பின்திரண்டாய்ப், பாலி னிறத்திலே ரண்டாறுதான் பாரக் கடவினி லோடுப்போது, வாலுந் தலைநடு வளைவழுங்கும் வல்லோன்றிரு புன்னே ஜனுமாச்சே.

(134)

(இ-ள்):—அவிபான வடிவில் இருந்த அந்த பவளத்தைஹ்வர ணது தன் இஷ்கில் நிற்கவைத்து ஆசையுடன் பார்த்தது, அந்தப் பார்வைக்குத் தான் ஆலம் அஹ்மை. என்று சொல்லப்படும் அந்தப்பார்வையால் அந்த அவிபானது பின்து இரண்டு சுவர்களாகப்பிரிந்து இரண்டு ஆருகளாகவும் அந்த ஆருகள் இரண்டும் இரண்டு ஜன்களானது.

எ-று.

ஜஞ யிருவிழி யவனெனிவாமந்த ஓவியிலேமீமானது, கனியா மீந்தக் கடவின்மேலே காட்சிக் க்ருபையா ஞேக்குப்போது, புவியைசமைத்தவன் நிறுப்பாலினிற் புகழ்ச்சி மூகியித்தீனாலும் முமாங், கவியா லொருமீமை அருமதென்று கத்தன்கிருபைகொன் டுரைத்தாமே.

(135)

(இ-ன்):—ஜன்கள் இரண்டும் இரண்டுகண்களாக மாறி மீமானது. அந்த மீமைப்பார்த்தான் பார்த்த உடனே மீமிலிருந்து ஒரு மீம் வெரியாமிற்று அதுதான் முஹியத்தினுக் இருக்கும். முன்னிருந்த மீமானது அகுமதாக இருக்கும். இவைகள் இரண்டுக்கும் பேர் நாமஞ் சூடினது ஹவிவாக இருக்கும்.

எ-று.

உரைத்த மீமான்று முகம்மதியர வுய்ந்த நுபுவத்துவுமக் காமென்றும், பொருத்தமாகிய விலாயத்தெல்லாம் புகழ்ச்சிமுகியித்தீ னுமக்கெயென்றுங், கருத்தின் முகியித்தீஸ்னடமீமைக்கத்தென்டுத் தவன் மதியிலேற்றி, வருத்திக் கடன்மேலே செய்ததென வடிவுக் கிருபையா விணங்கிப்பார்த்தான்.

(136)

(இ-ன்):—அந்த குறத்தில் வைத்து ஹுலிவென்னாலும் நப்பானது அகுமதியா வென்னாலும் மீமை நோக்கி உனக்கு நுபுவத்தை, ஆலதியாகத் தந்தென் என்று சொல்லி, அப்பால் முகியித்தீன் என்னாலும் மீமை நோக்கி உனக்கு விலர்யத்தை ஆஸ்தியாக்கி னென் என்று சொல்லி உடனே அந்த மீமை தன் வசத்தில் வைத்து அருமைப் பராசட்டினால் மேற்படி மீமானதை நப்புதன் கிருபையான பார்வையாகப் பார்த்தான்.

எ-று.

பார்க்க மீடு தேகமெல்லாம் பத்திஜுவமாகவேர்க்கும்போது, கோர்க்கும் வேர்வைதா சென்றுத்தாகக் கொழுத மீழுள்ளே யொளிவுமாகிப் பார்க்க நகுமத்துக் கடவுளின்து பத்துநாவுயரயப் பகுந்ததப்போ, ஆக்கமாகவே நாவென்றுக்கு மாதி திருநாம மேதினுணே.

(137)

(இ-ன்):—பார்த்தும் அந்த மீவிள்சுரிமெல்லாம் ஜுவமாக உருகி வேர்த்து அந்த வேர்வையில் நின்றும் ஒருபூத்து உற்பத்தியாகி அதுவே நாவுமத்தென்கிற கடலாயிற்று, அந்த முத்துக்கு பத்து நாவுயரயிற்று. அந்த நாவுகள் ஒன்றெண்ணுக்கும் நப்பானவள் ஒவ்வொரு திருநாமமும் குட்டினுன்.

எ-று

நாதன் கடனுமம் நினைவறிவு, நாமம் பக்கீறுகழுவுவென்று மோதும் இல்லைந்து சூழுமாகு மொரேழுஷாக்குநிக்கெட்டால், நீதி நகுமத்தி சென்றிவுபத்தா நிகில்லாக்கடலொவ்வொன்றுக்குச், சேதியோளி மீமாய்த் திரண்டமுத்தைச் சொன்னு செனைத் தானே புகழுமென்றே.

(138)

(இ-ன்):—அந்த நாமங்களில் முக்கியானதுகள், நினைவு, அறிவு, பொறுமை, பக்கீறு, கழுபு என்ற இவைகள் ஜுந்துமாக இருக்கும். இந்தப் பத்து நாவுள்ள மீமானதைப் பத்து பகுப்பாக்கி ரஸ்ஸாக்கென்னுங்கடல் முதலான பத்து தலங்களில் வைத்து ஏழை நீ என்னைப் புகழ்வாயாக. என்று சொன்னுன்.

எ-று

புகழுமெனக் சொல்லக் கடலொன்றுக்கும் புகழ்ந்தா ரொருநாறு சேதியரண்டு, மகிழு மாயிரங் கோடிகால் மன்னுள் கடல் பத்தின் மகிழ்ந்துமுத்து, முகனும் பொருந்திய கடவின் முத்து முறைக் குறுதியோர் கருப்பாகப், பகும் அஞ்சலு முகம்மதென்றும் பாங்கா மகுமது ஹாமிதென்றே.

(139)

(இ-ன்):—நப்பு இவ்விதந் சொன்ன உத்திரவின்படி முகம்மதானது ஒவ்வொரு கடலிலும் இருந்து நாறுகோடி நாறுகோடி வருஷங்களாக ஸ்தோத்திரங்க் கொட்டது. அப்பால் அந்தப்பறைறுக் கடல்களிலும் இருந்த முத்துக்களை நப்பு அநேக மகிழ்ச்சியுடன் அழைத்து அவைகளுக்கு அஹ்மது, முஹம்து, மதுமது, ஹாமிது என்னும்

(இன்னும்)

என்று யாசினுந் தாசினுமாயின்னந்தாஹாவும் ஹாமீமா, யெனவே காபேடு ஸாதுமாக விந்த வகையாக வளங்கும்போதி, ஸக்ரே நபியோளி வினநையைநோக்கி யருணுங் காபக்கபு ஸெனி யென்று, கண்டே மகிழ்ந்திரை விருபை பொங்கிக் கண்ணே யணியேநீர் வாருமென்றார்.

(140)

(இ-ன்):—யாளீன், தாளீன், தாஹா, ஹாமீம், காடு, ஸாது, இந்தப் பத்து திருநாமங்களைச் சூட்டினுன். இவ்விதம் புகழ்ந்து வளங்கி வரும்போது, முகம்மதியாவானது, நப்பை நோக்கி “காப கவ்வைனி” என்று தீக்கு சொல்லிற்று. அதைக்கண்ட நப்பானவள் ஆ! என் கண்ணே! மணியே! நீ என் சபுகம் வா! வா! என்று சவலை பராட்டினுன்.

எ-று

வாரு மெளச்சொல்லி வருந்தினுனே வகுடமாயிரும் கோடி நீ ளம், பார வகலமு முயர்நீம் பதினூறு கோணஞ்சுவிநிதான். நாறு முகம்மதென் நிறையுறைத்தா செஷியிற் பறந்திரை திருமுன்வந்து, ஆறுநாலுண்டு கோடிகாலம் அஹ்மதும் அஞ்சலும் ஆணையாகும்.

(இ-ன்):—இவ்விதம் வா, வா, என்று ஆயிரங்கோடிவருவ மட்டுமும் அழைத்தான். அந்த முகம்மதியாவானது அகலத்திலும் நினைத்திலும் பதினூறு கோணமாக நிரம்பிய ஒளிவாக எழுந்து நின்றது. அப்பொது நப்புயாறாறு முகம்மது என்றைழுத்தான் அந்தடடன் முகம்மதாவானு சீக்கிரம் மறந்து வந்து தன்றப்பிடத்தில் வந்து நின்றது அழைத்த அஹ்மதும் வந்த அஞ்சலும் அறநாறு கோடி வருஷம் மட்டுமும் இஷ்கில் கலந்து பின்னிச்செகான் அருந்தது.

எ-று

ஆசக்காளது அல்லவுமாம் அண்ணன் முகம்மது மகஹுலிக் குமாம், ஒளையாகவே பெரிய நாய ஒரைப்பான் யாசபு, நென்று சொல்லி, நேசமாகவே முத்தொளிவு நெகிழும் யாறால் மென்று சொல்லி, யாசையோதையா யானும் பெண்ணு யனைந்தங்கிருந்தநா எனந்தக்கோடி.

(142)

(இ-ன்):—நப்பென்கிற ஆவிக்குப், முகம்மதென்கிற மட்டுக்கும் கலந்த காலங்களில் அல்லா “யாக்குர்” என்று தீக்கு சொன்னுன். அதற்கு முகம்மதாவானு நப்பை நோக்கியா நறிம், என்று புகழ்ந்தது, இப்படியாக நப்பு, முகம்மதும் ஆஜும், பெண் ஆமாக அளைந்திருந்தது. எத்தனையோகோடி வருஷங்களா. எ-று

அனந்த மண்டுதானகண்ணடிருக்கு மனந்தமான்தோ னுவந் திருக்கு. பறந்த மனத்தமர மனந்தங்கோடி அஹதுப் அகம்மது சௌந்திருத்தே, இணைந்து பிரிந்து ஒன்னிறைழுங்களுக்குமகந் வாதப்பார்த் தேது சொல்லா, னுணர்ந்த துணைனே யுயிர்த் தேழுவேஷாதுகிறென்கற்றே கேளுமென்றான். (143)

(இ-ன்):—இவ்விதம் இணைபிரியாமல் அணைந்திருத்த அஹதுப், அகுசதும் கோடானு கோடி காலம் பிரிந்தும் கூடியும் இருக்கும் போதுறப்பானவன் முகம்மதை நோக்கி ஒன் பகுபூபே; என் ஹமிபே, ஒரு செய்தி சொல்லுக்கிறேன் கேவைன்றுன். அதாவது:-

எ-ற

என்றுத் துணையாக வழைவகுத்தே னென்னே டுணங்கி நீ ரென்னுவினுல், விண்ணு பெருவிச்கண் மதலையக்கலே னபடைப்புக்கு மாதாவுந், குங்கு படைப்பிப்பும் படைப்புக்கெல்லா மொழிவாறு னால்லோ பிதாவுமானே, னான்று யென்னேடு முழையுங்கட நாடார் நாகத்துக் கிரையாக்குவேன், (144)

(இ-ன்):—உன்னை நான் இவ்விதம் அன்பாக வைத்து என் நாவால் புசற்றந்தபடியாலே, இனி நான் படைக்கும் சாரா கோடிகளுக்கெல்லாம் நீயே தாயாக இருப்பார்கள்? அவைகளின் கருப்பெருவாக நீ இருப்பது கொண்டு நான் உனக்கு தகப்பனாக இருப்பது கொண்டு நான் தகப்பனாக இருக்கின்றேன். நாம் இரண்டு எஸ்த்துக்களையும் நாடாத ஜனங்கள் யாவாறும் நாகத்துக்கு அனுப்பி வைப்பேன். (இன்னும்)

ஆக்கையெடுத்தபின் னறிமினுலேயாருமொருதா முழையு மென்னை, நோக்கிப்பகர்த்தவர் நமதுகுல நோக்கன் விழையெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்வேன், வாக்கி லுமைத்தள்ளி யெணைப்புகழிந்தால் வருத்தும் விதமென்ன நொகைதான் சொல்வேன், தாக்குமென நுடருளிக்கைபம் தாத்திலடங்காலென் நிறைவன் சொன்னான்.

(இ-ன்):—சீரே இருக்கும்போதே நமது கசிய இல்லூகளைக் கண்டு நரிசித்த பேர்களை நம்மோடு வந்து கல்கும் படியங்கச் செய்வேன். உனது சொல்லுக்கிணங்கி வழிப்படவங்களில் பிழை கணையும் பொறுத்து அவர்களை ஈடேற்ற மாக்கவைப்பேன். உன் சொல்லுக்கிணங்காமல் தாவிக்கும் பெருப்பாளிகளை நான் படுத்

தும் துள்பங்களை இவ்வளவில்லையாது. என்று சொன்னான்.

சென்னை விறைமுன்னே கட்சியையுஞ் சோதிபெரியோனே முகுவிலானே, யென்னை முகுவமா யமைத்தகால மிலங்கு மனத யெல்லாம் வருத்தகாலர், தக்கை மறிந்தா வெளையுமுன்னேதாத் தினிலையெல்லாம் வரத்தினங்கு, மின் மெதுகேட்கிற்றடையில் லாம் விறைபே யென்கத் தான் கொடுப்பா யென்றான். (146)

(இ-ன்):—றப்பானவள் சொன்ன இத்தனையும் முகம்மதானது கேட்டு நப்பே என்னை நீ இத்தனை கோடி காலமாக வைத்திருந்த ரகசியத்தைக் கண்டு மூல இல்லூகளில் தரித்து தவத்தில் இருந்து வரும் என் சீஷர்களுக்கு எனக் குரித்தான்விதல்லாம் நீகொடுத் தருள்வாயா? என்று கேட்டது.

எ-ற

கொடுப்பா யெனச் சொல்லக் கொடுத்தேனேன்று குறைத் திறறபூத்தை கொழுப்பிப்பார்த்தான், கடுகி யிறைபார்வையறு கோணமாய்க் காலும் விருத்தமாய் நடுவிற்பங்கை, படவற்றிரு கோணங் கருநிறயாய்ப் பத்திநெடுக்கப்பிலே முத்துவெந்து. நடுவில் ஹமீராவொளியே நின்ற நபியுமிறையுமுன்னேகுத்துநின்றான் (147)

(இ-ன்):—இவ்விதம் கேட்க உடனே நப்பு என் ஹமிபே? அப்படியே கொடுத்தேன். என்று சொல்லினான், சொல்லிவிட்டு உடனே நப்பு அந்த முகத்தை உறுக்கிப்பார்த்தான். பார்த்ததும் அந்தக் காங்கூயாக அந்த முத்தானது ஆரு சோணமாக வட்ட வடிவமாக நடுவே பக்கை நிறமாக கோணங்களைவெல்லாம் கருநிற மாக ஆகி வெந்து நடுவே ஹமீர் என்ற அட்சாத்துடன் ஜோலித்து நின்றது.

எ-ற

நின்று ஹமீருக்கை யெனியாய் நடி நீதி பெரியானே அஹதாயென்று, வன்றே யிறைநூறு முகம்மதென்றும் அருமதே ஹமீரிமென்னுரைத்தா, னன்னும்முகம்மது வெம்பைக்கென்று நாயயன் பரத்திலே சஜுத்திலானார். ஏன்டேயுரைத்திடு மொளிலும் துப்பத்தியெரிந்துதே பார்த்தீமில். (148)

(இ-ன்):—நின்ற அந்த ஒளிவானது நப்பைப் பார்த்து “ஹா அஹது” என்றுதிக்கு செய்தது. அதற்கு நப்பு ஒளிவைப்பார்த்து யாஹாமீர், என்று, சொன்னார். அப்போது முகம்மதானது

“விப்பைக், என்று சொல்லி ஸஜாவில் சிழுந்து கீட்டது அந்த உருகவான தெருப்பில் மேற்படி முத்தானாலு வெந்து நீரிப்போயிற்று. எ-று.

தீப்பட் பெரிந்த திருந்கோணமாய்த் திரண்டபுகையெல்லாம் வாளமாக, வேர்ப்பொன்றுமே வெள்ளமாக வேழுத்துமே யிங்லவிதிற்கு, நேர்ப்பட்ட முத்து வெந்துகுவி திரு மிருகேன முதிரவன்ன, மேற்பட்ட நீரி வெழுத்தநுரை யேசிதிறப்பெக்கூ திசை யுநாலே. (149)

(இ-ன்):— அப்படி வெந்த முகம்பதின் கங்கையானது. இரு கோணமாகிப் புகைந்தது. அந்தப் புகையில் நின்று ஆசாயம் உண்டாயிற்று. அப்பால் அந்த கங்கையானது ஒன்று மேலாக் கூரக ஏழுக நின்றது. அந்த ஏழும் ஏழுக்கானவாளங்களாயிற்று. அப்பால் அந்த முத்திவிருந்து வியங்கை நீர் ஜோலித்தது. அதிலீ ருந்து நுரைகள் விளம்பி நாலுபிரிவாகி அந்த நாலு திசைகளாகிற்று. எ-று.

நாலு திசையாகும் பூமியேறு நாயன் கிருபையா வலைத்த பின்பு, ஆல நிறைந்திடு மாதிநாயன்னால் முகம்பதேவெழுந்திருக்காண், பால விருப்பத்தைந் தறையினிறு பஞ்சாஷாத்தை நீர் படியுமென்று, வூலம் நிறைந்திடும் அுமதியா அவ்வும் தென்சொல்லிப் படித்ததாமே. (150)

(இ-ன்):— அந்த நாலு திசைகளில் நின்றும் ஏழு பூமிகளான தீபகற்பங்களும் உண்டாயிற்று. ஸமஸ்த உலக பூவினுதிலூம் சமைந்ததின்பிறகு றப்பானவன் முகத்தை நோக்கி “யாழுகம்மத் எழுந்திரு, என்று விளித்தான். உடனே ஏழுப், றப்பானவன்; ஒளிவை நோக்கி உள்ளை இருபத்தைந்து ரகசியத்தில் வைக்கிறேன் நீ நமது பஞ்சாட்சரத்தை உச்சரி, என்று. முகம்மது அவ்வும்பதை திக்கு செய்தது.

படித்தவுடனே தான் பஞ்சாசரம் பகுந்திங் கிருபத்தைந் தெழுத்தாய்வின்டு, விடுத்த அவிபைந்து லாமுமைந்து விளங்கும் ஹேயைந்து மீழுமைந்தா, மடுத்ததாலைந்து மிருபத்தைந்தா மாதி திருமுன்னே நற்கும்போது, தொடுத்த வணைத்தையும் விடுத்துவல் லோன் சொன்னு வினைத்தேஞுக் முடியுமென்றே. (151)

(இ-ன்):— அந்த உடனே அந்த அவ்வும்பதான பஞ்சாட்சரமா ஆறு கல்பு ஜந்து, வரம் ஜந்து, கோ ஜந்து, மீம் ஜந்து, தால் ஜந்து ஆக இருபத்தைந்தாகப் பிரிந்து விட்டது. அந்த இருபத்தைந்து அட்சங்களையும் ரட்பு நோக்கி என் நாட்டமானது இவைகளால் தான் முடிவளடயப் போகின்றது என்றார். எ-று.

முடியு மென்சொன்னுன் முதல்வனுதி முன்னால் அவிபைந்தூண்வாறு மடிய முடிவல்லான் வேதமொன்று மாதி ஜீபுஜீ மீக்காயிலும், வடிவா மிசிருபி விக்ருயீலும் வல்லோன் மலக்கிவர் வலுப்பமோதான்; படியில்மனுருபதிறமேப்சை பதினெண்ணு யிரமாலமெல்லாம். (152)

(இ-ன்):— என்ன ஹிக்மத்தால் என்றால் அவிபீன் ஜந்து வித்தாலே வேதம், ஜீபுறில், மீக்காயில், இஸ்ருபில், இஸ்ருயில் ஆசிய இந்த ஜங்கும் வெளிவந்தது, இந்த மலக்குகளின் வலுப்பமாவது ருபயனுஷ்டிமாகவும், பச்சை நிறமுன்னவர்களாகவும்; (இன்னும்)

ஆலம் பலதெல்லா மிடதுகையி வனுப்போற் றெரிசிக்கு மாதிராஜன், காலனிகருயி னாலுமாகும் காந்திமுகநிறம் அருபமாகும் வேலையுல்கெவர மிடதுகையில் விளக்குப் பிடித்தாற்போல் விரிந்த ரூபம், ஆலம் படைத்தவன் மீக்காயிலு மன்னருபமாய்ப் பறவையாமே, (153)

(இ-ன்):— பதினெண்ணு யிர ஆலங்களையும் தமது இடத்தை களில் வைத்துத் தாங்கிறவர்கள் இவர்களில் மலக்கல் பெளத்து என்னும் இஸ்ருயிலோ நான்கு முகமும் கறியரெங்கு முன்னவர் சில சமயங்களில் அருபியாகவும் இருப்பார், கடல் பாதாள உலகப் பாவையும் இடதுகையில் வைத்து விளக்கைப்போல் பிடித்துக் கொள்வார் மீக்காயிலோ! அன்னப் பட்சியின் ரூபத்திலுள்ளவர். எ-று.

பறவை யொருமுத்துப் பாதப்ரண்டு பாரமுகமொன்றுசிர சொன்றுதான் சிறகி ரண்டொரு சிறகுதனிற் வின்னச் சிறதுமென்பதி னுயிரங், குறையாக் சிரகுக்கோ சிறதுகோடி கூறுமிறகுக்கோர் கோடிரோம், முறையா மொவ்வொரு ரோமமதின் முகமுநாற்பதி னுயிரமே.

(இ-ன்):— இவர்க்குப் பறவையைப்போல் இரண்டு இடுகு காலகளும் பெரிய முகமும் தலையும் ஓன்றுதான் உண்டும். பறக்க

இரண்டு ரக்கைகள் உண்டும். அதில் சிறிதான சிறதுவி என்பதினுமிரும் இருக்கின்றன அதிலெலகு சிறகுகளிலும் கோடை கோடி உரோமங்கள் உண்டும். ஒவ்வொரு உரோமத்தில் நடுவிலும் நாற்பதினுயிரம் முகங்கள் இருக்கின்றன. (இன்னும்)

முகமும் வாயு நாற்பதினுயிர மொழிய நாவுநாற் பதினுமிருமதல்நாவென்று வைஞ்சுருகுஷ்டாமந்தவிரிவான நாவெளான்றுக்குப், பகுமாநாற்பதினுயிரமாம் பாவை பதந்திறை தனைப்புகழு. முகமும் யடங்காத ஜிபுரியிலும் மொன்றே புருவடி வாகுந்தானே. (155)

(இ-ன்):—அந்த முகங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் நாற்பதினுயிரம் வாய்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு வாயிலும் நாற்பதினுயிரம் நாவுகள் இருக்கின்றன. அந்த நாவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் நாற்பதினுயிரம் பாவைகளுடன் நப்பை தஸ்பீற்றா செய்வார் எ-று.

வடிவ பறவைதான் புருவின் ரூபம் வை மரகத முத்துநிற, படிமி விருபாத மொருமானிக்க மழுகு நவரத்தை மிகுசிறங்கு, படிமிழ்வாய்ப்பசை மரகதமாம் பரிமானங்கு பூரமஞ்ச, விருபுருஞ்சிறை நாலும்பிட்டு விதமெட்டுக்கிற சிலங்கிறிந்துப். (156)

(இ-ன்):— ஜிபுறீலோ புருவின் ரூபத்தைப்போல் உள்ளவர் வைரம்போலும், பச்சை மரகதத்தைப்போலும், முத்தைப் போலும் ரொங்குள்ளவர். இரண்டு கால்களும் மாணிக்கத்தால் சமைந்தவர் இருபக்கத்தின் இரக்கைகளும் நவரத்தின ஜவிதங்களால் உற்பத்தியா யிருக்கின்றன. அவருடைய வாயானது மரகதத்தினுலும்கோமேதகத் தினாலும் உள்ளது. அதில் சதா நேரமும் அம்பர், கற்பூர் பரிமா வாடைகள். மனந்துகொண்டேயிருக்கும், இரண்டு சிறகுகளும் எட்டு விதங்களான வர்ணங்களுடன் பிரகாசிக்கும். எ-று.

இலங்கும் வைரம்வெண்டரளமுத விணையும்பச்சையுங்குங்கு மஹந், துவங்கு மாணிக்கம்வைகுரியந் துநிபுப்பராகங்கோமேதக, மலங்காரமான சிறகொன்றுக்கு மைம்பதுகோடியணியிறகு மிலங்கு மணியாகச் சிறகொன்றுக்கு நாற்பதாயிறமிறகுமாமே. (157)

(இ-ன்):— அவ்விதம் இலங்குகின்ற சிறகுகள் முத்துப்பவள் பர்சை, கோமேதகம், நீலம், புப்பராகம், மாணிக்கம், வைகு

யம் முதலான ரத்துகிளின் பிரகாசத்தைக்கொடுக்கு. இந்த சிறந்த ஓவ்வொன்றுலும் ஜப்பது இரகுகள் உண்டுப், இந்த இந்த சிறகைள் ஓவ்வொன்றுக்கும் இந்த இரகுகளில் சிறிய இந்தகள் என்பத்து நாள்கு லட்சம் உண்டும். (இன்னும்)

இறஶிற் சிறிதான சிறகொன்றுக்கு மெண்பத்துநாலும் வகையுண்டு. ஒறையுந் சிறிதான விறகினிடங் கொண்டு பதினெண்ணாலுமிரும், மறையும்பது வேறாடு குறுக்கோர்க்கூம் வயலநாகேழ்பச தளை ஹோக, மறைப முடிய இறகுநானும் நீங்கலமூம் பெரிதுதானே.

(இ-ங்):— அதிலொரு இறதுக் குள்ளே பதினெண்ணாலுமிரும் ஆலக்கதையுப், அறுவடை குங்க, பெள்ளு, கலர், பூமி, பாதளம், சுவர்க்கப், நாக்குநலானவைகளையும் வைத்து முடிக்கொல்வார் அந்த இறகுகளின் அகலத்தையும், நிகளத்தையும் மட்டுப்படுத்த யாராலும் கூட்டத்தகுமா. எ-று.

பெரிமோன்றினுமூக்கே வைந்துவரமும்பிரித்தே சீசன்று கையாநுடன், குறிய விஷ்ணுயும் பீராகுந்தர ஸைந்தபேருமேய மைத்தவாறு, முகுவ நிலையிலே நினைத்த வள்ள குடையோள் நிரும்னேவைந்துறேயும், பரிவதம் நூவ்வர், ஹஸ்துகைசனும் பாத்திமரவுடன் பஞ்சாத்னம்: (159)

(இ-ங்,):—அப்பகல்லாகுக்கு உள்ள ஐந்துவகையைக்கொண்டு ராட்சித் தெஜங்மங்களில் ஈஸ்பரன், பார்வதி விஷ்ணு, பிரமா, குந்தரன் இந்த ஐந்து பேர்களையும் உற்பத்தி செய்து மறுபடியும் அதின் ஹிச்மத்தைக் கொண்டே அவைகளுக்கு குறியன எல்லாம் படைத்தான். அப்பகல் ஹேயிலுள்ள ஐந்து வணக்கால் பஞ்சத்தன் கணன், ஆதம், ஹவ்வா, பாத்திமா, ஹரிஸ்வி, ஹராகஸன் இந்த ஐந்துபேர்களை ஏது உற்பத்தி பண்ணினார். எ-று.

ரத்ந மனியான தசபீதன்னை ரம்மியமாக விறையெடுத்து, மெததப் புகற்றநானே நபிநாமத்தை மேதினியிர்க் கூணமீயக், கத்தன நிரும்னேவைந்து மீழும் கண்ணின்மணி முத்தாயத் திரண்டதுதான், எத்த அழுயக் குமரு துமானலியு *முஹ சோ சீந்துமாகும். (160)

(இ-ன்):—இந்த இரத்னங்களான ஐந்து மாணிக்கங்களையும் ரம்பு தல்மீகு மணிபோல எடுத்து பூத்திருக்கந்தான். அப்பாவ

* முஹசோ சீந்துமாகும் கறுவியோடு பதாம்.

இந்த ஐந்தின் பறக்கத்தால் மேதினியவ்வாம் பெருகிஞானத்தையறிந்து மோட்ட பதவியடையும் என்று சேபனாஞ் சொன்னான். அப்பால் மீமில் உள்ள ஐந்து வகையால் அபுபக்கர், உமரு, உதுமான், அலி, உவைசல் கர்ஜென் ஆக இந்த ஐந்து பேர்களும் உற்பத்தியானார்கள்.

ஆகுப்பிதமைந்து நின்றமுத்து மந்த விறைமுன்னே வைந்து நாலு, மேக னமைத்தனவெங்குமுள்ளோனின்னமிறையவனிகுப் பென்பது, வாகி எறுவீஷாடு குறுக்கேலே வல்லோன் புறுக்கானி விறைத்தகுக்குப், பாகுந் தகுக்கிலே முறையிருந்து பராவையனைத்து மேரிறைந்திருப்பேன். (161)

(இ-ன்):—அப்பால் தாவில் உள்ள ஐந்து வகையானுல் அறுவட்டாகுச, லெனகு, கலப், புறுக்கான் என்னும் இந்த ஐந்தையும் உற்பத்தி செய்தான். செய்து அந்த அறுவில் தன் நாட்டமென்னுந் தகுதில் வீற்றிருந்தான்.

நிறைந்தநாயக விருக்கவன்று நிகில் லாதொருத்தகுத்தைமத்தா, விருந்தல் கதிகார நெறித்திக்கு, மெடுத்த தகுத்திதெதினு வென்றால், விருந்த தாலீந்து மிறைமுன்னாக விருந்த தகீதின் பாதநாலும், பொருந்தும் பஜிரூலுவறசறு புகழ்த மறுபிபு நாலுபாதம். (162)

(இ-ன்):—இன்னும் அந்த அறுவட்டாகு நாலு தூண்கள் நிறபாட்டினுன். அந்த தூண்களாவன குபுறூ துறை அஸ்ரு மகிரிபு, இந்த நாலுபாக இருக்கும்.

நாலு பாதமு நாலுநேரநாலுநேரமு நாலெமருத்தா, மேலுமெழுத்தொரு இசாவமாகு மிதத்தி லடங்காத விரிப்புமைந்து, வாஜந் தவிசொடு பாதநலுமைந்து தொழுகையு மைந்துநேர, மேவைன் ரவிசிலே நுக்கத்தையுற்றிமைத்த அவிபாக வளர்ந்துநின்றுன். (163)

(இ-ன்):—அந்த நாலு தூண்களும் நாலு நேரமாக இருக்கும் அத்தொரு எழுத்தானாலு இஷாவாக இருக்கும் அதாவது றப்புடைய ஆசனமாக இருக்கும். ஆக ஐந்து ஒருத்தத் தொழுகையா விற்று, றப்பு அந்த ஆசனத்தில் தன் பூர்வீகான நுக்தாவை வென்றி அப்பால் அவிபாக வளர்ந்து நின்றுன்.

நின்ற நிலை அல்லா அவிபுமாகு நிலையில் எடுமிலோச் நுக்கத்து மாச்சே யென்ற நுக்கத்திலே விறையிக் குப மிலங்குந்தகுத்திலே விருத்தங்கானு, மன்றே யிருப்பதைத் தாயுதித்தா எடுபு முடியில்லா வெடியநாய னன்றுய்த தவிசினி விறையிருந்து நபியா முகம்மதை நாடினுளே. (164)

(இ-ன்):—அப்படிநின்ற அவ்வாவானது அவிபாக அதன் அஸ்திவாரத்தில் நுக்தா இருக்கிறது றப்புடைய குறுத்தானது நுக்கால் தான் இருக்கிறது இருக்க மேற்படி இருப்பத்தைந்தாய் எழுந்து வின்ற முகம்மதை மறுபடியும் றப்பன் ஒருபார்கை பார்க்க நாடினுள்.

நாடி முகம்மதை நாயன்சொன்ன னாலு வகை காற்று நெருப்பு நீருஞ் குடிப் புக்காலு முமதுதினிற் கருகி வருத்தியோரு வென்றுன் நேடி முகம்மது காற்றறக்கண்டு தீவில் வருத்தியே இசுக்குப்பித்தா னீடுஞ் சுலத்திலே யடைத்துவைத்து நெருப்பைத் தேடியேபேன தாமே. (165)

(இ-ன்):—ஏவ்விதம் நாடிய றப்பானவன் முகம்மதை நோக்கி தீ போய் நாலுவகை பூங்களான நெருப்பு, காற்று, தண்ணீர் பன் ஆசிய திலைகளை உமது தீவுல் இல்லாத்தில் சேவைத்து விட்டு வா என்று கொன்று உடனோ முகம்மதானது முதலாவது காற்றறக்கண்டு தீவில் வரவழைத்து அப்பால் நெருப்பைத் தேடிற்று. அதற்குசிய இல்லையில் என்பவரைத்தன் நகுத்தில் அடைத்து விட்டது.

நெருப்பைச் சுருதியி னிலைநிறுத்தி நிகில் லாப்பேழையதில் கைத்துக் கறுப்பு நிறுமின் இசுக்குயில் தன் கண்கள் குவட்டிலே யடக்கினைத்துச் சிறப்பா முகம்மது ஜலத்தைக்கண்டு செப்புக் கலிமாவி வெப்பாய்க்கெய்து மறப்பா மீக்காயி விடத்தில் வகை மண்ணும் விய வந்தேதுரைக்கும். (136)

(இ-ன்):—மேற்படி நெருப்பை வேதத்தில் அடைத்து அப்பால் அதை இல்லையிலுடைய கண்ணும்பட்டையில் அடக்கக்கெய்து. அதைக்கண்டவுடன் மீக்காயில் என்கிற ஜலபூப் இல்லாமனது அப்பால் மண்ணும் வியவந்தது.

உரைக்கும் யாறாகும் யாஹுபிபே ஏங்கள் உதவி பதங்களைப் பெற்றிரண்டை நிறப்ப மாய்ந்தாறு முகம்மதுதா ஸெஞ்சு தழுவியே சகிழ்ந்துசொல்லும் மிறப்பும் பிறப்பிச் சார்ஜுக்கள் காதேயெல்லாம் பழுதாகு மிக்குள்ளாம்நீ சிடப்பட்டு சிரியில் பாப்புவினையச் சேர்த்தே மிறந்திரு ருள்ளிற்கொன்றார். (167)

(இ-ன்) :—வலியவந்த மன்னுண தழுகப்பதைப் பார்த்து யாறாகுலோ யாஹுபிபே நான் உங்கள் பாதத்தைக் காணப்பெற்றதே என் அதிர்ஷ்டம் என்றது அது கேட்டவுடன் முகம்மதியா என்னும் ஒவியானது அந்த பண்ணைப்பிடித்துத் தன் நெஞ்சில் அணைத்து தழுவிக்கொண்டு ஏ பண்ணே! மிறப்பும், இறப்பும், உனக்கே உள்ளது என்று சொல்லிந்து அந்த உடனே ஜிபுலை எவ்வரை சேர்த்துவிட்டு அந்த மன்னுடன் பழயபடி தஞ்சப்பிடம் வந்தது. எ-று.

சென்ற முகம்மதை மசிழ்ந்துவல்லேகூ நிறப்பாம் முஸ்தபா நபியென்று என்றாய் முகம்மது சஜதாசியத்தார் நாயன் சிருபையா வினங்கிப்பார்த்தான் கண்டே யொள்வுதா னாங்கி ஓர்த்துக் கருணைக்கூட்டர்மூன்று முக்கில்வழி வின்டக்டர் மூன்று மருட்சமூன்றாய் வேதபெரியவை மைத்தாமே. (168)

(இ-ஒ) :—இவ்விதம் ஒன் கழுத்தில் வந்த முகம்மதியைவு நப்பு நோக்கி யாருள்தபா என்றார். ஆதைக்கேட்டதும் மும்மம் தான்து உடனே ஸஜாதாவில் சூழுந்தது. அதை நப்புசூழக்கிப் பார்த்தான் உடனே அந்த ஒளிவரானது நடுநடுங் கிவேர்த்தது. வேர்த்தும் மூன்று ஒளிவு கோஞ்சி அப்பாவு அந்த மூன்று ஒளிவு கருப்புமூன்று விருஷ்டிகளைக்கிற்று. எ-று.

அமைத்த விருட்கந்தான் தூபாவென்று மறிய விதுறத்துவு முந்தகாவஞ், சமைத்த விருட்சந்தானெனக்கிளைதொன்று சங்கை யொளிவைப்பின் ஞேக்கிப்பார்த்தா, வினாப்பு ஞேஷ்கு முனைளி நூமாய் தீண்ட இறகுள்ள மயிலகவும், மமைத்த ஒருக்காம பெண் மயிலைப்பார்த்தே யந்த வெக்கினிலே யேறுமென்றுன். (169)

(இ-ஒ) :—அவைகள் சுவர்க்கற்றின் “தூபா” என்பது ஒன்று “சிதுறத்துல் முன்நறை” என்பது, என்று “ஏக்கீன்” என்பது ஒன்றாகும். மறுப்பும் அதை ஒருபார்க்கை பார்த்தான் அதா

எது, நிலம் கொட்டி முழிப்பதற்குக்கூக அந்திய பக்கை நிறப் பிரகாசத்தையுடைய இரக்கைகளுடன் ஒது பெண்மையில் குப்பா யிற்று ஆண் அந்தப் பெண்மையிலூ நப்பு நல்ல விருப்பையுடன் நோக்கி நீ அந்த ஏக்கீன் மரத்தில் ஏறிக்கொள் என்றுன் எ-று.

ஏற் பிரதந்தேத யெக்கீனின் மயில் யாகவிலென்கூவுக்குரை கையும், நூறுமிரமான்டாமதிலிருந்து நோக்கீயிலையைப்பார்த்தை துரைக்கந்த, தாராபுழுஷ்க்கீய நிறந்தவளே தனியீயிருக்கந்தான் பயந்தென்னாய். போகவ்பெறியவைதினும்பிரியத்துடனே தான் பக்கத்தானப்போ. (170)

(இ-ஒ) :— அதக்கீறகு நப்புடைய சொற்பிறாராம் அந்த மயிலரானது ஏக்கீன் மாத்தில் எறியிந்துயருவது என்று ஒரு கைசெம் வருடும் வரையிலும் திக்கு செய்துவிகாண்டிருந்தது. அப்படி யிருக்குங்காலத்தில் யமிலானது நப்பை நோக்கி புகழுடங்கலுக்கு முரியெனோ இந்த விருட்கந்தில் நான் தனித்திருக்கிறதற்குப்பயாக இருக்கிறது என்று சோல்விற்று அது பேட்டும் நப்பாளவன் மிகுந்த அங்குடன் சிசங்கதைவது:— எ-று.

பார்த்துப் பவுவு சுகழுசியுவை பஞ்ச ரத்நபெண்ணைந்து முத்தை வர்த்தைக்கடவுக்காத ஹ பாத்துவிலையாச் வரிக்கட்டுவின்ஸோஹாட வென்று, பார்த்து மயில் முத்தைப் பகுபுகுபோது பதுங்கிக்கடவிலை யடங்குமென்று, மேத்தழானதோர் யமிலைக்கூகீ யிந்த முத்தைந்தும் பருகுமென்றுன். (171)

(இ-ஒ) :—என் அங்குடக்குமிய ஹபீபான மயிலீல்பஞ்சரத்னம் என்னும், ஐந்து முத்துக்களை ஹயாத்துவிகையைக்கடவில் உற்பத்திசெய் திருக்கிறேன். நீ அந்த ஐந்து முத்துகளுடன் வினோயாடுக்கொள்கிறேன். என்று உத்திரவு செய்து அப்பால் அந்த ஆமிடம் வருடுவுக்கள் சென்றபின் அந்த முத்துக்களைப்பிடித்து நின் நூம்பங்காக மயிலுக்கு உத்திரவு பண்ணினுள். எ-று.

பருகு மெனக்கொள்ளுங் மயிலைப்பார்த்துப்பதுங்குமெனக்கொள் அங்கு முத்தைப்பார்த்தே, யுநவமொளிவைந்து முத்தானது மோக்க க லிலே யுநாவுங்கோலம், பருகுங்கிருபையால் மயிலுமுத்தைப் பாரித்தே மிருந்தங் கன்நத்தால் முருவமொளிவென்ற மயிலுமுத்தை யேற்றியெடுத்ததை யுண்டுதப்போ. (172)

(இ-ன):— மேலே மயிலுக்குத் தின்னுப்படி சொல்லிவிட்டு இங்கே முத்துகளைப் பார்த்து நிங்கள் ஒடியொலியுங்கள் என்று கட்டளை செய்தான். மயிலானது முத்துகளை விரட்டுப்போது அவைகள் ஒடுகிற பிரகாசத்தின் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு அநந்த ஆயிரம் வருடங்களை மயிலானது கழித்தது. கடைசியாக மயிலானது முத்துகளைப் பிடித்து தின்னத் தொடர்ச்சிற்று. எ-று.

அப்போ கட்டர்விந்தாய் மயிலுஞ்குலா யறஞுன்றுதா மண்ட மின்றே யொப்பா யடுக்கண்ட மாயிருமூவத்து பதினெண்ணஞ்சு மிரமாலமு மெப்பாய்ச் சமைந்தபின் வேறு ரூபம் வேணுமெனவுல் லோன் வேறேவைத்தே யெப்பாய்மொளின்யந்தாம் திரித்திருந்த முத்தைத் திருக்கண்ணு லுவந்துசொல்வான். (173)

(இ-ன):— இவைகளில் ஆயிரம் வருடங்கிற கொரு தடவை ஒரு முத்து அதன் வாயில் அமைப்படும். இவ்விதம் நான்கு முத்துக்களைப் பிடித்துத் தின்றது அவைகளினுல் அந்த முத்துக்களின் கட்டானது விந்தாகி குல்கொண்டு ஒன்பது மாதஞ்சு சென்று ஆசிர முட்டைகளை இட்டது. ஒவ்வொன்றில் பத்து சிபத்துகள் இருந்தது. இந்த முட்டைகளைப் பொறித்தும் அவைகளிலிருந்து பதினெண்ணஞ்சிரம் ஆலமும் வெளியாயின. அப்பால் வேறு ரூபங்களைச் சமைக்கவேண்டுமென்று தன் உஜுவிதென்னு முகத்தைப் பார்த்தான். எ-று.

உடை மயில்பார்வை கடவிள்மேலே யுலாவுமுத்தொளிவை எனிலாகக், கண்டு மயிலோட முத்துகளோடுங் காலமனந்தமாயிரமான்டுமின், கென்றெருன் ரூக்கேவே நாலுமுகத்தை யோடிப்பருக்கயே யுயரவேறிப், பண்டே யெருகுமுத்தை தெருகியாயற் பாதான்தனிற் பேரனாதாமே. (174)

(இ-ன):— இந்த முத்து தான் மயில் நின்ற நாலு போக மீத மிருந்த ஒரு முத்து இந்த முத்து மயிலுக் ககப்படாமல் பாதாளத்தில் போய் ஒண்டிக்கொண்டது. ஆதியில் செரற்படி அந்த முத்தும் வாத்தின்ற உடனே மயிலங்கு பழுயபடி எகின் மாத்தில் ஏறியிருந்துக்கொண்டது. அப்பால் மறுபடியும் குலங்கி நான்கு முட்டைகளை பிட்டது. எ-று.

பாதாள முத்து முலகில்வரும் பருகு மயிலுந்தான் முத்து நாலை, வாதாள முத்து விந்துமாக வந்தப் பெண்மயில் குலுமாகி

தீட்கி விளங்க நால் முட்டையிட்டு நிகில்லாக்குஞ்ச நாலுதா அதி யபூபக்க குறை துமா னல்ல திருப்பால ரவியுமாமே, (175)

(இ-இ):— அந்த முட்டைகளைப் பொறித்த வடன் அவைகளில் நின்றும் அபூபக்கர், உயறு, உதுமான், அவியென்னும் நாள்கு மஹாத்மக்களான யார்வனுப் பேளிவந்தார்கள். எ-று.

ஆகு யபூபக்கர் காமாக வாதி யுமறுந்தான் கூகையாக, வாக மிருங்கு மயிலுடைய வலது பாத்திலே மிருந்தப்போ, வேகங்கு மானு ராந்தைருப பெங்கோ னலிப்புவி ராஜாளியா, யேகன் மயிலிதி னிடப்புறத்திலிருந்த தைந்துமே யனந்தங்காலம். (176)

(இ-ன):— அப்படி வந்த நால்வர்வனும், நாள்து ரூபமாயிருந்தார்கள் எப்படி யென்றால் அபூத்தாவர்கள், காகமாகவும், உமறு அவர்கள் கூகையாகவும், ஆக இந்த இரண்டு குஞ்சகளும் மேற்படி மயிலுடைய வலது பாத்திலே இருந்தார்கள், உதுமான் அவர்கள் ஆந்தையாகவும், அவியைர்கள் இராஜாளியாகவும் மயிலுடைய இடது புறத்தில் இருந்தார்கள். எ-று

கால தெநுதாளர் மெக்கீன்மாத்திற் கத்தன் பறவையு மிருக குப்போதில், ஆலம் படைத்தோனை நினைத்துமயில் ஆக கீ கூ வென் ரேகை கூளி, வேலூப் பலகளை யெம்பிரானே யெனக்கேபசித்தாப மென்கெள்ள நதால், நாலு விதமான கணிபழுக்கு நாடி யருந்து மென் றிறையுரைத்தான். (177)

(இ-ன):— இவ்விதம் இருந்த குஞ்சகள் நான்குப் பள்ளந்த காலங்களை யாராலுஞ் சொல்லத்திராணி கிடைக்காது, இப்படி ஐந்து பறவைகளும் இருந்து வருப்போது மயிலங்களு றப்பை நேர்க்கி ஹா ஹி, ஹா வென்கிற திக்கைச் சொல்லி யாறப்பி ஏன்கு பசி அதிக மாக இருக்கிறது என்று கேட்டது கேட்டும் றப்பு இந்த மாத்தில் நான்கு விதமான பழுயர்க்கங்களை உற்பத்தி செய்கிறேன் திசை கொள், என்று சொன்னால். எ-று.

இறையோகி றிருமுன்னே வேதமாக மிருக்குக்கொளியான அவியைப்பார்த்து, மகையாம்பூம் மிருக்காம் பழுமாய்மன்னுள்ளெனக் கீனிலே செல்லும்ஸ்ரான், பொறையர மலரும்பூம் சீஞ்சகாயாய்ப் புகழுமெக்கீனிலே குறுதைபழும், நிறப்பெளை பக்கங்கால் பசு முத்து நிறமைஞ்சுமயி லஃதேயுன்னுா, (178)

(இ-ன):—சொல்லிவிட்டு தன் வசம் நீண்டு நிற்கின்ற ஆகாரமென்னும் அவிபைப்பாச்சுத் து அந்த மரத்தில் பூ, பிஞ்ச, காய்களினாகும்படி சொல்’ என்றார். சொன்னதும் அவ்வாறு ஆகி விட்டன. எப்படியானால் பொறுமை பூவாகவும் புகழ் பிஞ்சாகவும் குர்ஜுன் காயாகவும், தல்லீது பழங்காவும் அலீபு தன் சிபந்தனான் பொன், பவளம், முத்து பச்சையாகவும் நிறங்களையும் கொடுத்து விட்டது. ஏ-று.

அஞ்சிதமுன்டாய் ரசைனையந்துமைந்துவகை தீரையந்து முன்டே, யஞ்சிதமாகி யுலகிமல்லா முந்துமை மூன்றுமொன்று மூன்றுயீர், பிஞ்சபழமுங்காயிலையும் பூயும் பிரிசத்துடனுன விதமல்லவோ, மிஞ்சம் பதினைந்து இனுயத்தென்று யிசத்திலியமுள்ளிதைத்தான் சொன்னேன். (179)

(இ-ன):—ாகீன் மரத்தில் பழுத்த பழங்களது வகையும் ஐந்து நிறமும் ஐந்து உருவிகரமும் ஐந்து ஆக மூன்றுவத்து பதினைந்து வகையானது பழங்களை மயில் தின்றதாயே கனு ஏத்துக்கு பதினைந்து வகையின்றை நான் மேலே சொல்லியிருக்கிறேன். ஏ-று.

இதைத்தான் ஸருந்தின மகிழ்ச்சியாலேயாதல் ஐநாலிவல் இக் குருமென்றே, மோது மயிலைத்தான் ஸிறையுதோக்கி யொளிவு பயிலங்கி யுடலம் வீர்த்தே, யாதியொளிமயிற்சிரசிக் கின்றே யைந்து மொளிகட நிறங்குப்போதி, வேதுங் குறைவில்லான் வேதமொன் கையெடுத்து மகிழ்ந்துதன் திருமுன் வைத்தான். (180)

(இ-ன):— இவ்விதவலுப்பழுள்ள பழங்கள் நாலையும்மயிலானது தின்ற ஆனந்தத்தாலே யாதல் ஜலாலிவல் இக்கும்’ என்று திக்கு செய்தது. அதை நோக்கிக் கேட்ட நப்பு மேற்படி மயிலை உறுக்கிப் பார்த்தான். டானே மயிலின் கிரமாதிந்தமும் மியாத்து ஐந்து விதமான ஒளிவு குலாசிற்று அவைகளில் நின்று புர்க்காலுல் அலீ மென்னும் வேதமாகிற்று. ஏ-று.

வைத்தான் ஸிறைதிரு முக்கேத்தை வகையாய் நாலொளி யாகும்வாறு. மெய்த்த பெருவிவளி நாகுத்தொன்று மேலா மலக் கூத்து மாடமொன்று. கத்தப் பளிங்கிகள் னுடியாலே சொன்னேன் ஜெபராத்து விதுக்குமேலே, கத்தன் லாகுத்து மொளிலாம் பள்ளி காட்சி மிதினுலே குட்சிதானே. (181)

(இ-ன):— மற்ற நான்கு ஒளிவினால் யாகுத்து ஒக்கு மலக் கூத்து மாடமானது ஒன்று பளிங்குத்தைகளாலே ஜெபராத்து மகாம் ஒன்று லாகுத்து ஒன்று ஆக நான்கு மகாம்களும்வெளிமகசிற்று. ஏ-று.

குழ்ச்சி விதனுலுமைத்த வல்லோன் சொன்னுனிவையவன் மயிலைப் பார்த்துத், தாழ்ச்சி யனுகாத நாகுத்திலே தாவிவாரு மென்றிரையுரைக்கக், காட்சி மயில்வந்து நாகுத்திலே கால்கொள்டிடுக்கவே புருவமாச்ச, வீச்சு மழுதுகு மயிலநக்கதான் விபமியுதற மென் றிறையுரைத்தான். (182)

(இ-ன):— இப்படியான குட்சத்தின் பிறகு நப்பு மயிலைக் கூப்பிட்டு நீ எகீன் பாத்தைவிட்டு நாகுத்துடைய ஆலத்துக்கு எழுந்துவா! என்றார். அப்படியே மயிலானது வந்து நின்றது. ஸிறையுடன் புருவாக ஆயிற்று. ஆஸ்புருவைப் பார்த்து உள்ளக்கைகளை அடித்து உதறு என்று உத்தரவிட்டான், ஏ-று.

உதறு ; மெனச்சொன்ன குத்து மூதறுப்போது வூராயி ஸ்டாங்காத பெருவிவளிதான் ஸிறையக் கடிகாகச் சொறிந்ததப்போ நீருண்டென்றதானே புகழுமென்றார், மறைமிக் குழியென்னக் கேட்கும் புருமான்னக் கூட்டுப்போடு மினமச்சேர்த்தே, நறியக்காபோடு மிழமொன்று யந்தப் புருமுன்னோ யாடிநிற்று. (183)

(இ-ன):— புருவானது தன் சிறாகளை விரித்து உதவினாட்டன் பதினெண்ண் னுயிர ஆலங்கள் நிரப்ப பொடிக் கடுகுகளாக நிறைந்திற்று “இந்தக்குடுகளை ஒன்றிருங்கு கத்தின்று கொண்டு என்னைப் புகழ்வாயாக” என்றார். அவ்விதம் தின்ற உடன் விளையாடக் கூட்டாளிகள் யார் என்று புருக்கேட்டதும், நப்பு ஹே! மீர், இவைகளை அனுப்பிவைத்தான். இவைகள் புருக்களைப்போல் வந்து மேற்படி புருவுடன் ஆடி விளையாடிற்று. ஏ-று.

கும யெனச்சொலுங் கோடிகாலம் குகுமெனச்சொலும் கோடிகால, மிப்மத் திருக்கோடி காலஞ்சென்று விருத்த கடுகதை யாகுந்தும்புரு, நிம்மத் துடன்சொள்ளூர் நாகுத்தினி விரம்புக் கடுகெல்லா மருந்தும்புரு வம்மை மலக்கூத்தில் வாகுமென்றான் வந்தார் மாடத்தின் குமிலானதே. (184)

(இ-ன):— இவ்விதம் வந்தக் கூட்டாள்பறுச்சான்றுள் மேற்படி புருவானது நின்று கோடிவகுடுவுகள் வரையிலும் ஹாப! என்று திக்ருசெய்தது. அப்பால் அதைவிட்டு கோடிவகுடும் வரையிலும் குறைம் என்றும் தமி என்றும் றிம் என்றும் திக்ருசெய்து அவ்வளவு கடுகுளையும் தின்றுவிட்டது. அப்பால் றப்பு புருவைப் பார்த்து “நீ மலக்கூத்து மாடத்தில் வந்து விடு” என்று உத்திரவு பண்ணி னுன் அவ்விதமே புருவானது மலக்கூத்து மாடத்தில் வந்தது. வந்ததும் குமிலாகிவிட்டது.

எ-று.

குமிலாய் மாடத்திற் கூவினின்றூர் கூவின் குரலோகச ஹங்கல் வாகு யமிலான புருக்குமிலுமாக மகிழ்ந்திரண்டிலக்கணந்தமரண்டா யகிலம் புகழான ஜெபராத்திலே யன்னஞ்சமாயாடுமென்றான் மமிலு மரத அன்னமாக மன்னுன் நிகுழுங்கே யாடிதிற்கும். (185)

(இ-ன):— அவ்விதம் குமிலாகின முகம்மதியா வானது “ஹாக்கல்லா ஹா” என்று இரண்டுலட்சம் வருஷம் வரையிலும் கூவி நின்றது அப்பால் றப்பு அந்தக் குமிலைப்பார்த்து “நீ ஜெபருத்தில் வந்துவிடு” என்று உத்திரவு பண்ணினான். அப்பிரகாரம் வந்த உடனே அன்னப்பூவியின் சூபத்தில் ஆசிவிட்டது. அவ்விதமான அன்னமானது. றப்புடைய திருச்சுக்கத்தில் நவீன மான நடனமாடி நிற்றது.

எ-று.

ஆடி ஜெபராத்தி வனந்தகால மந்தக்கண்ணுடி யொளிவுதனில் நிடு மனு தன்னில் சுருபந்தனை நின்று பார்த்துத்தான் மகிழ்ந்து சொல்லும், பாடிப்பாடுகை வஸ்லாவென்று பதினெண்மிரம் வருடம் சொல்லுந் தேடித் தமிக்கின்ற வனந்தனைச் சந்மே திருக்கண்ணின் விரங்கிப்பார்த்தான். (186)

எ-று.

(இ-ன):— அப்படி நடனமாடிய அன்னப்பட்சியானது மேற்படி ஜெபராத்தென்னும் கண்ணுடியில் தன் அழகிய சுருபத்தைக் கண்டு ஆநந்தங்கொண்டு றப்பை நோக்கி “ஹா அல்லாஹ்” என்று பதினெண்ணுடியும் வருஷம் வரையிலும் திக்ரு செய்தது இவ்விதம் தன் இவ்வில் முழுக்கித் தேடுகின்ற அன்னத்தை றப்பாளவன் தன் கருணைக்கண்ணால் நோக்கினான்.

எ-று.

பார்த்தா விறையல் ஞானமாலை பாக்கப் பளிங்கிப்போற்பூன் டாரப்போ நெர்த்திச்சுடரான விறையினுத்தேரீயிறங்கிப்பொருள்

என்மீதி, லார்த்து வாரன்ன பீதிலங்கி யாகமுழுதுமே நிறைந்த தப்போ, மெத்த மகிழ்ந்துதா னுடல்பூரித்தே மேனி நிறையத்தாள் வேர்த்ததாக்கே (187)

(இ-ன):— அந்தக்கிருபைப்பார்வையால் அபுகுபமாக ஒருவித ஒளிவானது பொங்கி ஒரு ஜூப்பாவைப்போல் வந்து அன்னத்தின் மேனியில் பொருந்தினது அந்தக் காங்கையால் அன்னம் வேர்த்து எ-று.

வேர்த்த வலகந்தான் ஜூலமானதால் யிருமி யிறகெல்லாமுதலும் போது, வேர்த்த நிர்த்துவி விந்துதாதம் வெள்ளை நிறக்காமல்வெகு ஈடாம், பார்த்து றகுமத்துப் பாற்கடலீற் பாரங்கூபோலே யுலகினிடந், தூற்றல் சொரிமழை மின்னெனிபோற் கெளையாத யிரும்வகுடமட்டும். (188)

(இ-ன):— அந்த மேர்வைதான் உலகத்துள்ள கப்த சாரங்களும் உண்டாயிற்று, அப்பால் ஒரு மாதிரிப்பட்ட பூரிப்புண்டாகிதான் இரக்கைளை உதறினாது, அதிலிருந்து மிழுந்துவிகிளைவாம் உலகத்தின் ஜீவராகிகளின் மோகத்திலுள்ள இந்தியங்களாக நிர்மித்து அதில் நிக்ரும் பளிப்பளிவர்க்கு கடர்வீசி மின்வெட்டி இடுமிடுத்து ஆயிரம் வகுடங்காலம் வரையிலும் ஒரே கோளுமாரியாக மழை பெய்தது

வகுடமாயிரந்தெலையாமழை வாளினுருமிர்மற்றப்பல்லுயிரும், பிரிச முடக்கொள்ள றகுமத்தென்னும் பெரியோன் கடவிலே யிறங்குதாதம், வரிச றகுமத்துப் பாற்கடலாம் வகையாயிரிக் காமம்வந்துகூடுக், கரிச முறவங்கோன் ஹயாத்துல் கைபார் களக்க கடவென்றே பேரும் வைத்தான். (189)

(இ-ன):— ஆயிரம் வகுடம் மட்டும் பெய்தமழையானது திரு பாற்கடலாகக் கடிற்று, அதில் உலகத்தின் கல்குகளின் ஆத்மாக் கணையும், வைவான்கள், ஜீன்கள் முதலான ஆத்மங்களையும், நிரப்பி மோகத்தையும் அடைத்து அதற்கு றப்பன் ஹயாத்துல் கை பார்க்கால் என்று திருநாயம் இட்டான். எ-று

வைத்த கடனும் ஹயாத்துல்கைபார் மன்னு முயிரெல்லா நிறைந்ததெப்போ கந்தள் வாகூத்தி வள்ளந்தனைக்க, உவாகு

மென்றுரைக்கும்போது, வெற்றி ஸாகந்தில் வந்ததன்னம் வேதவுவ மாக்கள் வடிவபோலே, சந்த முஜுவடன் மறையுமோதித் தொழுகும் ஸாகந்துப் பள்ளியிலே.

(190)

(இ-ன்):— இவ்விதமானவுடன் அந்த அள்ளத்தை வாறுமாத் தென்னும் மகாசில், வரும்படியாகச் சொன்னான் அன்னமானது அப்ரிக்காரம் வந்த உடன் இன்ஸான்களின் நின்றும் உலமாக கவின் குபத்தில் ஆசிற்று ஆசி வேதங்கள் படிப்பதும் வாறுமாத் தென்னும் பள்ளியில் தொழுகிறதுமாக இருந்தது. எ-று.

தொழுது ஸாகந்துப் பள்ளியிலே சூழுதிலிருந்ததேயென்ற கால, மெழுதழுத்யாமல் கலிமாவுயிரி குக்குமுன்குருவெழுத்துமாக, மூருதும் கூவென்ற வெழுத்துமீமா முடிரகிதாநிலூலைகிருத்திப் பழுதிலாநபி யெடவிலிசங்கிப் பள்ளிவாகத்திலிருக்கும்போது

(இ-ன்):— அவ்விதம் தொழுது இல்லாஹா வென்னும் திக்கறங்கொண்டு முடிரகிதா முதலிய நின்டைகளெல்லாம் செய்து கொண்டு அந்த கோடிகாலமாக ஸாறுமாதில் இருந்து வணங்கி வந்தார். எ-று.

இருந்தார் ஸாகந்தி லொனியாங்கி யெங்கு நிறைந்தவ ஞுதினை, னிறைந்த வகையொன்றை மொரு நினோவால் நினைந்த நினை ஏல்லோன்றியவேனும், பறந்த மயில்பதி வென்னுமிரம் பண்டு பெறுமந்த வண்டமெல்லாஞ், சிறந்த மயிலென்ற ஆலம்காங்குஞ் சிறப்பா புவகேழும் வகைமேறும். (192)

(இ-ன்):— லாஹாத்தில் ஒளிவாயிருந்த முகம்மது நபியவர்கள் தன் ஒரு நினோனாலே இந்த உலக கோடிகளை கிருஷ்டித்துப் பல நினோவால் கலந்திருக்கின்ற நப்பை அறிவுதுதான் சனுவதிக்குத் தன்மை. நபியவர்கள் மயிலாக இருக்கும்போது ஆலம் யாவும் படைக்கப்பட்டதாலே ஒரு ஆலத்துக்கு மயிலென்று பேறுமாயிற்று, அந்த உலகந்தான் பூலோக மென்பது. எ-று.

எருவானாக மேற்பூழி மேற்கோட்டோடு மேற்கீழி, நானுங்க தீர்மதி நாகுசொக்க நாலாவனக்கரி நளினம் வேறு, மேறும்புற பூசைத்துமிகு மேனியல்வைகை யெருவுகையிற், கோலம்பல்குபம் குலமும் வேறுய்க் கூறத் தொலையாத கோடி கோடி. (193)

(இ-ன்):— இன்னும் அந்த மயிலின் தர்ஜாவைக்கொண்டு ஏழு கூடி, ஏழுழுமி, ஏழு, வானம் ஏழு ழுமி, நரகம் பாதாளம், மஸி, முதலிய யாவற்றும் படைத்து, பாணஷ்கள் வேறு வேறுகவும், புல் பூண்டு மாமட்டைக்கஞ்சி, இனம் வேறுகவும், சீராம் வேறுகவும் படைத்து, அவைகளை யாராலும் என்ன முடியாது: எ-று

கோடி யடங்காமல் ஆலமென்று கொடுத்தேன் பதினெண்ணுமிர ஆவ்மு, நாடும் படைப்பெல்லாம் வேறு வேறும் நபியும் வேதமுந் தானுமிரங்குப்பி; பாடுஞ்ஜிபுரில் பரப்புவியைப் பதினெண்ணுமிரம் பங்கு செய்து, ஆடிப்பரந்து முன் னெழுந்தபுகை யாலம் பலதுக்கும் வானமாக.

(இ-ன்):— இப்படிச்செய்த பதினெண்ணுமிரம் ஆலம்களிலும், நபிவேறு மரக்கம்வேறு, வேதசாஸ்திரங்கள் வேறு. ஆகவும் தானே எல்லா சமயங்களுக்கும் ஒரே தெய்வமாகவும், செய்து ஜீபுரிலை ஏழுந்து பறக்கும்படியாகக்கட்டணை செய்தான். அவர் பறந்தபோது அவரின் இரக்கைகளில் அதற்கியால் ஆலம்கள் புதினொண்ணுமிரம் பந்துகளாகப் பிரிந்துமல்லமல் அவர் பறந்த காங்கையின் புகையாலே ஆகர்யங்கள் உற்பத்தியாயிற்று. எ-று,

வானம் புவியேறு மன்டமொன்று கருடமைஞ்சுறுவழியின் நூர் தானே புவியேறும் வானமேறுந் தடிப்பு மின்டயுமே சரிவகையா, மான் வகையாலந் தன்னைப்பார்த்தே யதிக்மேலேதானுமறஷா நிற்கத், தானே அருடின்மேல் குருகமாகத்தறுகாவதற்குமேற் றகுத்தை வைத்தே. (155)

(இ-ன்):— ஜீபுரில் பறந்த தோற்றதாலே பிரிந்த ஆலம்கள் ஒன்றுக்கொண்டு ஐஞ்சாறு வருஷத்தின் தலை நூரமானது, அதற்கப்பால் அறுவட்டாயை ஆலம் தோற்றிற்று. அதற்குமேல் * பீடமொன்று தோற்றிற்று, எ-று.

தகுத்தி விருந்திறை ஸ்மதுமாகத் தானே யசாளவேண்டு மென்று, நுகர் தலிபெங்க நிறைந்திருக்க நேரகம் பலதெல்லாந் தானுவை, முக்கு நெருப்போடு காற்றுத்திரு முலகம் பலதெல்லாம்

* பீடமென்பது தான் குருச என்று கொல்கின்றது. குருச என்பது பரிபாணங்கினி, யென்றாலோக

புதுவதும், ஹக்குத் நாளென் வீற்றினைப்புகழுக் கருணைப்பைப் பெல்லாம் ஹயாத்துமாக,

(196)

(இ-ன):— அந்த பீடத்தில் றப்பு அமர்த்துகொண்டு தன் நுக்தாளின் வல்லபத்தைக்கொண்டு பலபல படைப்புகளை தன் குத்தின தோற்றப்பொருள்களாகவும் வரவேண்டிய காரணங்களாக புதுவகால ஏற்பாடு செய்து ஹயாத்துல் கைபார் என்கிறட்டில் அடைத்தான்.

எ-று.

ஹயாத்துல் கைபாருக் கடலினீநில் காக்கியிரவ்லாந்தான் படைத்து. தயாத்தி வென்னான்கு படைப்புக்கெல்லாந் தாகேய மிராகவிதூக்கவென்று, சிபாத்தைமுப்புதுசில பொருந்திச் சிறந்த விவகுமிர்பெருக்கவென்று. மாந்தினுலேதா ஸமிவதும் வருமைதனில் நன்மை கேட்பதுவும்.

(197)

(இ-வ):— அந்த நீரில் உயிர்களை எழுப்பசெய்து முப்பு பாங்குகளாக தன் சிபாத்தைப் பிரித்து மாத்து என்பதில் உயிர் ஆழியவும், நன்மை, தீமை கேட்பதும் ஆகியவைகளையும் கற்பித்தான் எ-று.

தன்மை தீமைதா னுவகந்தவிளடப்பா மினித்தொகைசெய்து வுந், தின்மை யிபுலீக நாகுசோத் தீனு, னிறைநபிதவில்கொர்க்கம் வண்ணமயமைக்கின்ற விதங்களெல்லாம் வல்வோனெடுக்கும் குறைதிலைவா, யுன்மை நினோத்தேனுன் முடியுமென்றே யுரைத்தான் குள்ளென்று முடையவனே.

(198)

(இ-ன):— உலகத்தின் நன்மை தீமைகளுப், இபுலீகடைய பாந்தயாசிய நாகத்தின் பட்டோலைகளும், தபியடைய பாந்தயாசிய கவர்க்கத்தின் தங்களீர்களும், இதனுலையே ஆகுமென்றும் குள்ளென்றும் மொழி கூறினான்.

எ-று.

குள்ளென்றெழுந்ததி ரண்டுமாலும் கூறுவெற்றுந் றுமைத்தி னுலை, குள்ளென் றுரைக்கவே பயக்குவிவைறும் கோலமிறைய வனினைப்பதெல்லாந், தன்னுலமைத்தோமென் றஸ்த்து மென்றுத் தானே கழுலுக்கு என்றைய்போது, மன்னுள் குதற்தாற் கடலுரிமை மகிழ்ந்தி திருமுள்ளே யமைத்தவாறேன்.

(199)

(இ-ன):— குடி என்கிற எழுத்தக்கிறது. இரண்டு அதன் விபரமாவது ஜந்தாகும், கல்குகலைக் குடி என்றெழுப்பிய வடன் க்குகள் பயக்கள் என்றெழுப்பிற்று.

அமைத்தவிதமேதால் முஹர்ரமாத மாதிதிரு முன்கேயுரு வாழுந்த, வகுத்த நாளோந்து நூயிறங்கு வல்லே னுலகானருப் பொன்றைப், பகுத்துப் பதினெண்ணு மிரவிதமாய்ப் பாரம்புனி யேழுங்கதிஸ் வெவ்வேறுந், தொகுத்தவாகு நாட் டுங்களென்ற தொலையாப் புவிச்கெல்லாம் வானமேழாம்.

(200)

(இ-ன):— அவ்விதம் சிருஷ்டிகள் அறுவாறில் எழுந்தது சுலூர் மாதமாக இருக்கும். நாளாகிறது முதல் நூயிறறுக் கிழமையாக இருக்கும். இதற்குஞ்சேஷ்வர ஜாதிகளும் உற்பத்தி யாயிற்று.

எ-று.

வான் புதல்வெள்ளி பக்கிபான்ரண்டு னௌருன்று வென்டாளநாலா, மான் மானிக்க கைந்தாய்வான் மதின்மே லருதான் புப்பரகந், தோனு மரகதம் பச்சையாகுந் துவங்கும் வானே மூட்விதமேழுமாந், தானே நிலைப்படந் துணில்லாமற் றரித்தமீக்குடு பதியுப்ரன்டே.

(201)

(இ-ன):— நூயிறறுக் கிழமையில்புதல்வானம் உண்டாயிற்று அது கத்த வெள்ளயாலானது. இரண்டாம் வானம் திங்கள் அது பொன்னுக இருக்கும். முள்ளுவராம் கெவ்வைய் அது வைரமாக இருக்கும். நாலாம் வான் வானம் புதன் அது முத்தாக இருக்கும். ஜிந்தாம் வானம் வியாழன் அது சிகப்பு மானிக்கமாக இருக்குப். ஆரூம் வானம் வெள்ளிக்கிழமை அது புஷ்பராமாக இருக்கும். ஏழாம் வானம் சனி அது நீலமுதலிய பல ரத்தினங்களாஜும் உற்பத்தியாயிற்று.

எ-று.

மதியும் பலபல வெல்குக்கலம் அந்தவாளேயி ஓள்ளதெல் லாம், பதியா யறுஷாமேற் குறுகவைத்துப் பாஷ்சாய்க் குறுச் சேற் றறுகாவுமா, தெமா யமைத்துமேற் றவிசையேற்ற யெங்கும் ஸமதாகவிறநிறைந்து, விதளைச்சமந்ததில் அருத்தளையிறையென் மலக்கல்லோ வேந்திகொண்டார்.

(202)

(இ-ன):— குரிய சந்திரர்களும் அந்த வானத்தின் முகடுகளின் வழியாக ஒடியாடவும், லெளுஹா கலம் குர்ச் முதலானவளரும் அந்த அருடைச் சுற்றிச் சுழலவும், கிரஹங்களான நட்சத்திரதி கள் புத்து நிற்கவும், றப்பு தன் ஆசனமாயிய பீடத்தில் வீற்றிருந்து ஸமதான கோவத்துடன் அரசந்தான்.

எ-று.

எந்து மறுவடின் வலுப்பமேதா வெறுபத்திராயிரம் விதியாக,
* எந்த விதிக்கும் ஒறையில்லாம் வெறுபத்திராயிருத்துச்சு.
மீந்தபெரிதானாமொன்றுக்கு மைப்பதினுமிரமாணிமுதலு. மேந்
தபூத்தமே சிரிதான மெழுவான் புவிக்கு மேலதிகமாகும். (203)

(இ-ன்):— இவ்வளவு கணதியுள்ள அறுவை ஒரே ஒரு மலக்கு
தன் கையால் எந்தி நிற்கவும், அறுவின் பெருப்பமாவது எழு
பத்திராயிரம் விதியடையதாகவும், விதி ஒன்று ஒன்றுக்கும் எழு
பத்திராயிரம் முத்துச்சாங்கள் தொங்கவும், ஒவ்வொரு சத்திலும்
ஜிப்பது ஆயிரம் ஆணிமுத்துகள் இலங்கவும், ஒவ்வொரு முத்துக்
களும் இந்த உலகத்தைப்போல் ஜிப்பதாயிரம் உலகத்தின் தீண்ணம்
வொண்டது.

எ-று.

அதிகம் பெரிதாக விளங்குமுத்து மடுத்த முத்திடையாஞ்
நூறுண்டும், யிடுத்த சாத்துக்கோரசர்த்தினிடை விரிவு பதினெண்
ஞூயிரமாண்டுதான், சிருடுத்தசாம் பச்சை மரகதமாந் துவங்கு
வரத்தாச் சுட்டுமாகும், பதியா யமைத்திறை தவிசிருத் பாரம்பெரு
நாளாந் திங்களாரே (204)

(இ-ன்):— இந்த முத்துக்கள் ஒன்றுக்கொன்றுக்கிடை ஜந்துறு
வருஷத்து துவிதூரம், ஒரு சாத்துக்குச்சாம் இடையே பதினுயிர
வருஷம் துவிதூரம் அந்த சாங்களின் ஒளிவுகள் நவராத்தின ஒளிவு
களும் தரும். நப்பு விற்றிருந்தநாளாகிறது பெருதாளாகும். இன்
ஞும் ஆரும் திங்கட்சியமை ஏப்பதுங் கூடும்.

எ-று.

ஆறு திங்களி லடுத்தசெவ்வா யாழும் நாகேழுமொயிலோடையு,
நாறஞ் சௌன்யோடு நடக்கும்பால் நஞ்சுவிடப்பாம்புதேழுங்காலி.
நிறு படுமேழு நகரேசை நிசாவிநாருக்கோட்கோடி தவந், தாறு
தலத்துக்கோர் கோடிமாளி யதற்கு மாவுதே ஓன்றமாகும். (205)

(இ-ன்):— திங்கள்போக அடுத்த செவ்வாயக்கிழமை யன்று
எழு நாகங்களையும், வைலுங் என்கிற அக்கினி யோடையும் நாற்றம்
பொருந்திய குளிகளையும், சிருத்துல மூஸ்த்தக்கீன் பாலத்தையும்,
பரம்புசன் தேள்கள், நட்டுவக்காலிகள், பூராள்களையும், நகரத்து
ஸ்பானியாக்கள், நிடாளிகள், செவிட்டு மலக்கு, ஆறு அடுக்கு
தெறுப்பு ஸ்தம்பங்கள், இருட்டு அரைகள் முதலாளவைகளும்,
கோடிகோடி அக்கினி விடுகளும் படைக்கப்பட்டது.

எ-று.

* எந்த விதி எந்த விதி

அனந்தந் சதளதின் வலுப்பமேதா ஜெஞ்ராருண்டும் வாவிலீ
ஈஞ், கமந்த கடைவரலி வொன்பதாகுஞ் சுமந்தவிடமதி வணுவெ
டுத்தே, யமமந்த வானேழு முயரவைத்தா லந்த வானேழுந்தெ
றித்துப்போகு. மனந்தங் கோடிதாளரகந்தங்களை யாதியமைத்த
நாட்செவ்வாபே சே.

(206)

(இ-ன்):— அந்த நகரத்தின் கொடியவிடவெண்டுக்களின் நின்
நம் ஒரு தேளாகிறது அதன் வால் கொடுக்காவறது. நீளத்தில்
ஐந்தாறு வருஷத்து துலைதூரம் உண்டும். அதன் நுனியில் நின்றும்
ஒரு கடுகு அத்தனைப் பிரமாணப் பிலுத்தை எடுத்து எழு வானத்தி
லும் தொட்டு வைத்தால் எல்லா வானமும் அப்படியே இடிந்து
போகும். இப்படியாக கொடியதுகளைல்லாம் படைக்கப்பட்டது
செவ்வாய்க் கிழமையாக இருக்கும்.

எ-று.

எழு நிலைசெவ்வா யெட்டாம் புத ணெட்டுச் சுவர்க்கமுமிலங்
குவெள்ளு, யேழு மலர்களில் பானெய்தேனு மேவி யுடைமது
விகுமணமுஷ், வாழும் ஜெஞ்னத்து வஸ்துகளும் வையமணற்சோலை
கூறுவிகை, நானு புதனெட்டின் முடிந்த நாளாம் நல்ல வியாழன்
தானுண்பதாமே.

(207)

(இ-ன்):— எழு போக எட்டாம் புதன்கிழமையன்று எட்டு
சுவர்க்கங்களையும் படைக்கப்பட்டது பால், நெய், தேன், கண்
மணம், தேவதா இன்பம் முதலான அறுவையுடைய ஹெலலல்
கவ்தர் எனும் நதி, இன்றும் கவர்க்கு வித்தான் ஹுறுறு சன்
கற்பச்சோலை காமதேனுவி முதலான எல்லாப் பாக்கிய சௌபாக்கி
யங்களும் படைத்து முடிக்கப்பட்டது.

எ-று.

ஓன்பதாய் வந்ததான் வியாழு முடையோ னைமத்திடு முயிர
னைத்து, மின்ப துள்பழும் பாவ நன்மை யிலையும் புற்புடு மிமை
யோர்களும், வன்பு வைத்தாறும் பரியுந்தேவும் வாரி யுயிர்ஜின்னும்
நவமேகழு, மன்பா யமைத்தநான் வியாழுமாகு மடுத்த பத்தாநாள்
வெள்ளியென்றே.

(208)

(இ-ன்):— ஓன்பதாவது வியாழுக்கிழமையன்று உலகத்தின்,
நன்மை, தீஸம், மரங்கள், புற்புண்டுகள் ஜிங்கள், பசாசபூதங்கள்
மலக்குகள், பச்குகளும், ஒன்பது வகையான மேங்களும்,
அமைத்தான்.

எ-று.

வெள்ளிக்கிழமையிற் பக்ரபாதியில் வேத ஞானோடு சுதூ
நாரும், விள்ளத் தொலையாத தவநிலையும் விதமும் பக்ரபாதி
விறைவன்பாக, வூற்று படியே தானமையும்போது மொருமிதறு
நைய என ஏத்தகெல்லாம். விள்ளநுழிதறையவன், பரத்தை நோக்கி
விரும்பிச் சூஜுதி விடுத்த நானாக. (209)

(இ-ன்):— வெள்ளிக்கிழமையள்ளு பாதிப் பகலைலே நாலு
ஷேநங்களும், ஸாஹ்புகளும், மாரிபா உடைய இல்லுகளையும்,
படைத்து மற்ற பாதிப்பகலையில் படையுண்ணிடமுந்த எல்லா சிருஷ்ட
களும் ஆண்டவனைநோக்கி ஸாஷ்டாங்கம் செய்தது. எ-று.

விள்ளநும் சூஜுதிலே படைப்புக்கெல்லாம் வேத பெரியவன்
பரிமானம், உள்ள வழிராண் படைப்புக்கெல்லா மொளிவுந்
ளென்றே யுனந்து நிதம், வெள்ளிவனங்கம்போ னிதம்வனங்க
வேதநூற்றுசொல்லிப் படைப்புக்கெல்லாம், வள்ளவிறையவன் தனி
நிறுத்தி வல்லோ ஞாத்தைமுன்னே வைத்து. (210)

(இ-ன்):— இன்னும் அந்த நாளையில் கங்குளன் தன்னை வணக்
வினாக்கு அல்லாது தழுவா தன் உழவிடை ஆதமுடைய நெற்றி
யில் ஏற்றி எல்லாரும் இவர்க்கு ஸாஹுது செய்யுங்கள் என்று
ஏவ. (இன்னும்)

ஆது சிரக்கிள் முகம்மதவ கழகமெனியினி லணுப்போல்
கைத்து வேத பெரியவ ஞாத்தையி விருந்து சூஜுதிலேவிழுந்த
தெல்லா, பாதி விழுந்தும் விழுகாததும் படைப்பிற்பலவிதமாகும்
போது, சேதி முகம்மதச் சுவர்க்கமீதிற் குந்த கொலுகி
வேயாகிருத்தி. (211)

(இ-ன்):— மேற்படி ஆதமுடைய நெற்றியின் கண்ணே முகம்
மதியாகவின் திறைந்த ஒவிவில் திற்றும் ஒரு அனுந்தனை ஒளிவை
வைத்து, ஏனினதும் உடனே கருஷ்டகளெல்லாம் ஸாஜுதிலே
வினுந்தன அங்கிதம் விழுந்துவில் இருக்கமாயிற்ற பாதிகம்
மதக்கொண்டு விழுந்தன அதெல்லாம் இங்கள்க் பாதி சைமதி
யாமல் விழுந்தன அதெல்லாம் பலபல கேலமான படைப்புகளாய்
கிட்டன. எ-று.

இருந்த சுவர்க்கசின் காசனத்தி லெல்லாம் படைப்புக்கு மிக்
நையருத்தான் பொருந்தி முகம்மதை நடுவில் வைத்துப்போற்

நிச்சின் காசனத் தெழுதாமாய், நிரம்பும் பிரகாசஞ் சுற்றிவந்து
தீண்டபதத்திலே பணியவென்றை, யிறப்பும் பிறப்பில்லான்குக் கிபர
மெல்லாம் படைப்புக்கும் பரிமானமாய். (212)

(இ-ன்):— அப்பால் நப்பாளவன் முகம்மதியாவை ஒரு எவ்
வர்னமான சிங்காசனத்தில் உட்காவைத்து சிருஷ்டவோ நேர்க்கி
வெள்ள வலஞ்சுத்தி வருங்கள் என்றாக். அவ்விதமே உலக
போடிகளெல்லாம் முகம்மதியாவை பிரதக்கணஞ் சுற்றி வந்தன
எ-று.

எல்லாம் படைத்தவ ஞாத்தையி. யெழுந்த வழிரெல்லா
மொருதிரனாய் மெல்லக் கடலேழுந்தி னாடுபொய்கி விச்சியெழுந்த
நாந்போ சொங்கட்டமாய், வல்லேன் சுவக்கங்காசனத்தின்
வள்ளல்லுகம்மதை நடுவெவைத்துத் துள்ளி விழுந்தேடி யேழுதாஞ்
சுற்றிப் பதத்திலே சூஜுதிசெய்தார். (213)

(இ-ன்):— கடல் வாழ் ஜீவராசிகள் முதலான யாவற்றும்,
ஜீங்களும், நஸ்கோடு ஸமஸ்த கீர்க்களும் நமது முகம்மதியாவை
வலம் சுற்றி வந்து ஸாஜுதிதும் செய்து வாழ்த்தி நின்றன. எ-று

செய்தார் பதநோகத் திருச்சாணஞ் செய்த குழுவெல்லா
மெழுந்து நின்று, வையாகுவகெல்லாம் புகழுமெங்கள் வள்ளல்
முகம்மது வடிவைப்பார்த்தார், மெய்யின் முழுதுமே கண்டோரிச்சை
மெரியுவானங்குப்பில்லான்றை, வையம் பலபேர்கள் பலவிதமாய்
வள்ளல் முகம்மது வடிவுகண்டார். (214)

(இ-ன்):— அங்கு வந்து கூட நின்ற என்பது கேடி ஜீவராசிகள்
எல்லாம் முகம்மதியாவைப் பார்த்தார்கள். ஒருவராவது
சரியாய் திரேக முழுமையும் கண்டவர்கள் விடையாது. ஆனால்
பலபேர்களும், பலமாதிரியான உறுப்புகளை மாத்திரம் கண்டார்கள்
எ-று.

வடிவு முகம்மது மிருந்தகோலம் வைய மனுவோக ஏறியச்
கொள்ளேன், முடியாப் பதினாலு நுடுவ்வத்தோட முன்னே
வெபிக்காலு மிருந்தவாறு, நெடிய கட்டோடு விளம்பலானு னிறமுங்
கண்ணுடி மதிவிருந்தும், வடிவுக்கடலோக முகம்மதியா வடிவு
குமரிபோல் வரைதுலங்கும். (215)

(இ-ன):— முகம்மதியாவின் வடிவாளது எப்படியானுல்பதி னான்கு நுபுவத்துடன் நாலாவித நிறங்களையுந் தரும்படியான பஞ்ச வர்ணங்க கண்ணுடியின் தோற்றுப்போல ஒரு பூண சந்திர வட்டத்தின் கலையை ஒத்து முகவரை கீருத பத்து வயது கன்னிகாப் பெண்ணின் வடிவாக இருந்தது.

எ-று.

துலங்குமட்சங்குருவெழுத்துத் துய்யகருநிறம் சுறுமாவாக, விலங்கு மாணிக்கம் பச்சைசுத்து வின்னம் பலபல சூட்பராக, மலங்கார மீறேழ் நுபுவத்தொன்று யந்தத் தசிசிலே கொலுவிருந்தா, சிலங்கு முகம்மதா மிருக்குஞ் பெண்ணை யெல்லாக்குறுவுமேயெழுந்து பார்த்தார். (216)

(இ-ன):— அதன் மேனி முழுவதும் குர்ஜுன், அட்சங்களாற் பொதிந்துப், சுறுமாவிட்டு, இருந்த தவிசோ பதினான்கு நுபுவத்தின் ஒளிவுகளுடன் நவாதன சஜிதாதிகள் வைத்தமுத்தியது, இப்பேர்ப்பட்ட குறத்தையுடைய முகம்மதியாவை ஸமஸ்த டலகங்களும் எழுந்து பார்த்தன. எ-று.

பார்த்தார் பலபேர்கள் பலநிதாய்ப் பாவநன்மையும் பலனும் வேரூய், வேற்றுமையாக வதனங்கண்டோர் வேறே வேற்றான் பலனேயென்றும், பார்த்துக் கலத்தைத்தான் வெவ்வுதனிற் பாங்கா யெழுதுமென் நிரையுரைக்க, வார்த்தை நானென்னவென்று சொல் வேன் வரையும் வெவ்வுட வரிசை சொல்வேன். (217)

(இ-ன):— முகம்மதியாவைப்பார்த்த கலுகளின் கூட்டங்களுக்கு திராணி போல் கிடைத்த பலாபலன்களை தீமைகளைப் பற்றி எழுத வேண்டியதற்காகவே வெள்ளூற் மறைபூல் பலகையில் எழுதும்படியாகச் கலத்துக்கு டத்திரவு செய்யப்பட்டது. அதன் வரிசையைச் சொல்கிறேன். எ-று.

வரியின் முதலவன் நிருநாமத்தை வகையாப்பிசுமிலைமுத வெழுதி, யுரிய படைப்பெல்லா மத்பாரென்று முயிறு மவனை வதில்லையென்று, மரிய ஏழிர்க்கெல்லா முலகுதனி வன்னங் குறையாமற்கொடுப்பேன்றும், பெரிய தவத்தோரை மறுமைதில் பிரிசப்படுத்தியே வைப்பேன்றும். (218)

(இ-ன):— வெளாஹில் முதல் வரியில் அல்லாவுடைய திருநாம மாகிய பிஸ்மிலை எழுதி, அப்பால் இப்போது எழுந்தபடைப்பு

களெல்லாம் நப்புடைய அடியார்கள் என்றும், எல்லா ரூஹா களும் அல்லாவை அன்றி ஷேநில்லை யென்றும், உலகத்திலுள்ள இந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கெல்லாம் இரண்டாக் கொடுக்கப்படு மென்றும், மதிரிபாவுடைய யஹான்களுக்கும் மறுமையில் பெரிய தாஜாத்துக்களைக் கொடுக்கப்படுமென்றும். (இன்னும்)

வையம் பாயிக் கொருக்கென்றும் வாழுந்தவமெல்லா முகம் மதென்று, மெந்துக் கலிமாத்தான் லா தீவாக இல்லல்வரவென் றுமே யெழுதித், துய்ய கலிமாவை முகம்மதுற்றக்குலவரை ஹியைப் பின்னெழுதிச். செய்ய நபிபேது மிஹார்கள் பேருஞ் சேவெழுதியே படைப்பையெல்லாம். (219)

(இ-ன) — உலகத்திலுள்ள பாவிகளை நாகத்தில் தன்னப்படு மென்றும், நன்மையார்களை சொக்கக்கஞ் சேர்க்கப்படுமென்றும், தவமெல்லாம் முகம்மதுக்கு உள்ளதென்றும், எல்லாவற்றுக்குப் பகவீவாளது லா தீவாஹ இல்லல்வரூபம் முகம்மதுற் றகுதுவ லாஹி யென்றும், கலிமாவை எழுதி அத்துடன் நபியவர்கள் பெயரையும், நால்யார்களின் பெயரையும் எழுதி குர்ஜுனையும் எழுதி (இன்னும்)

எல்லாப்படைப்பிறை தனைவணங்க வினங்குந் தவமோடுய றியுஞ்சொள்லி, நஷ்லார் தவமோடு பாவந்தமை நடப்பாரின்த தொகையாதவென்று, சொல்லுஞ் செய்ந்தனமை கவர்க்கஞ்சேர்வார் துங்பநர்காள்வார் கொடியோரென்று, மெல்லாய்வெல்கிலேல் மெழுதி யெழுந்த குழுவெல்லாம் வகுத்தெழுதும். (220)

(இ-ன):— வணக்கம் இப்படி, பாவமிப்படி யென்றும், அது அதுகளுக்குக் கிடைக்கும் கலிகள் இன்னது இனியது என்றும், கலமாளது எழுதியிட்டு அப்பால் முகம்மதைப் பார்த்த கூட்டங்களின் பிரிவுகளை எழுதுகிறது. எ-று.

எழுதும் விதமானபலனேதென்று வெங்கண்முகம்மதையெவருங்களப், பழுதில் லானபி சிரக்கண்டார் படைத்தோன்மலக்கவர் குழுவுமாரு, மெழுதுந்திருநாமம் வேறுவேறே யெல்கும் நபியவர் நுதலைக்கண்டோர், முழுது நபியாகு நாமம் வெறுப் முகம்மதுநபி விழியைக்கண்டோர். (221)

(இ-ன):— என்னவென்றால் முகம்மதின் சிரசின்வடினாவக்கள் டவர்கள் மலக்குளாவார்கள் என்றும், முகம்மதுடைய நுதலைக் கண்டவர்கள் எல்லாரும் நபிமார்களும், றகும்மார்களுமாவார்கள். இன்னும் முகம்மதுடைய விழிகளைக் கண்டவர்கள்.

கண்டாரினையவன் தீதாறையுங் கருணைமுகம்மது தீதாறையு, நன்றாய்த் தெரிசித்தோர் நாமம் கோரூம் நபின் னிருசெனி கண்டோ ரெச் லா, மென்றுமறைநெறி யறிவுக்கேட்டுமிதமாய் நடப்பவர் நாமம் வேரு. மன்றே நபிகுமிழ் கண்டோரெல்லா சவரே முமினை நறியவாமே. (222)

(இ-ன):— கண்களைக் கண்டவர்கள் அல்லாவையும் றகுலையும் கண்ட குதுபுமார்களாவார்கள். இரண்டு செக்கிளையும் கண்டவர்கள், ஆலிம்கள், புலவர்கள், பாலவர்களாவார்கள். சுன்னத் தைக் கண்டவர்களெல்லாம் முஃமினாவர்களாவார்கள். எ-று.

அறிவு பொருந்தியமறைதெறியை யறிந்தோர் நபிமாழித்து வாய்கண்டோர், நிறையுங்குரலோசை கழுத்துநீள் நேரே தெரிந்தவர் காபிலாது, மறைய நிறைகாபில் குழுவெல்லோரு மார்பு முகம்மதை மகிழ்ந்துகண்டோர், பிறத்தினுகுமவுவரகுலம் பிரிய முகம்மது பிறமுங் கண்டோர். (223)

(இ-ன):— இன்னும் முகம்மதின் திருவாயைக்கண்டவர்கள் குர்ஜுளை மன்னமாயுள்ள ஹாபில்களாவார்கள் என்றும், இன்னும் மார்க்கப்கண்டவர்கள் கல்பு திறந்த சீமான்களாவார்கள். முதுகைக் கண்டவர்கள், மல்லா இன்லாம்களாவார்கள். எ-று.

கண்டா ரிளவயிரல்லாவுக்காக்காக் தாந்த பரியாற்றுங்காமிலாகும், கண்டாரினுப்பிட. மிறைபதந்திற் காக்கிநிலைப்பெற்ற அவ்வியாக்கள், நன்றாக் வலக்கையைக் கண்டோரெல்லா நாயன் பரத்திலே கைசெய்வோரு, மென்றுமிடக்கையைக் கண்டோரெல்லா மேற்கும் டுக்குகள் வெற்றிபெற்றேர். (224)

(இ-ன):— வயிற்றைக் கண்டவர்கள், அஞ்சநானம் செய்கிற வர்களாவார்கள். அநன் ஆசனங் கண்டவர்கள் அவ்வியாக்காவார்கள். இடது கையைக்கண்டவர்கள் பீஸபீகு செய்கிற டு-ஹாதாக்களாவார்கள், அதிலும்வெற்றி பெறுவார்கள். எ-று.

வெற்றி முகம்மதி னிருதுடையும் விருப்பித் தெரிசித்தபோக வெல்லா, மெத்தநடந்துதாங்கபாவிலே மேனிமிலங்குவேறாச் செய்தோர், முற்று முழந்தாளின்கீழே கண்டோர் முகம்மதுநபியு ம்மத்தோரிற், பத்துநாட்டெழுப் பலநாள்விட்டுப் பரவமலை வேனும் பஞ்சேயாகும். (225)

(இ-ன):— இரண்டு துடைகளைக்கண்டவர்கள் மக்காவில் போய் தூஜ்ஜூ செய்வார்கள். முழந்தாளுக்குக் கீழே கண்டவர்கள். பத்துநாள் தொழுாமலும், அப்பால் தொழுகிறதுமாய் அலைகிற ஏமாற்றுத் தொழுகையுள்ள பாவிகளாவார்கள். எ-று.

பஞ்சத்தனமான தீனேரென்றும் பாங்கு நடைபிடிபலதறியார், மஞ்சகுடைநிழல் முகம்மதரின் மவரின் பாதத்தைக்கண்டோர் களு, துஞ்சுபுகழான முகம்மதரின் மேனிமுழுதுமே கண்டாரில்லை, யஞ்சிற்பிரகாசஞ் சுற்றிவந்தே யன்னுங்கண்டிலார் குபிரானதே.

(இ-ன):— இந்த விதமாக பலபல உறுப்புகளைக்கண்டார்களேயில்லாமல் ஒருவராவது முஷம்மதைக் கண்டவர்கள் சிடையாது, ஒன்றுமே காணுத ஒரு கூட்டம் கடைசியில் நிற்று பரதவித்து அது காபிரீன்களாயிற்று.

குபீருக் கதிகமா மனந்தங்கூட்டம் கூட்டம் பிதற்கணந்தணைகற்று, நபியைப் பிதற்கணாஞ் சுற்றுமஜு நாடுந்தெரிசை காணுமலும், ஹபியைப் பிதற்கணம்வந்த பேரேக்கானக நானிகீய நின்றேரெல்லா, முகியாபலவுயிர் மிருகமியாவு முனுபிக்கெனும் ஜாகில் வடித்தாங்குலம். (227)

(இ-ன):— அந்தக்கூட்டம் ஒவ்வொரு கூட்டத்துக்குக் கிடைத்திருக்கும் தறஜாத்துக்கணிக் கண்டு வெட்கி நானி முகங்கோணி மற்ற கூட்டங்களுடன் வந்து சேராமல் பதிமறந்து போய்நிற்றது இதில் நின்றுத்தான் வெட்தானும் அவன் கூட்டங்களும் இணை பிற்றது. எ-று.

ஜாகில் குலமான வடித்தான் கூலஞ் கூல குலமற்றச் சாதிக் கெல்லாந், தாக்கில் வாக்குல நாமப்வேறும்த் தங்கியவர் நின்ற தூரத்தாலே, பாக்கியந் துங்பம் பாவதன்மை பல்னுமிவளவென் ரெழுதுங்கலம். நோக்கிப்படைப்பெலாந் திருமுன்னாக நொடியில் வரச்சொன்னுக்கத்தானவன். (228)

(இ-ன) :— அப்போது அந்தக் கூட்டத்தாருக்கு ஜாஹிக்கூட்டம் என்று பெயர் சொல்லப்பட்டது. எல்லாக் கூட்டத்தாருடைய தூஷணைகளும் செய்யப்பட்டது. இந்த விபரமெல்லாம் கலம் எழுதி முடிந்த உடனே றப்பு எல்லா கூட்டங்களையும் நஸ்சமுகம் வரச்சொன்னான். எ-று.

அவனே படைப்பெல்லா முன்னிறுத்தி யண்ணால் முகம்பதை வறுஷாடனிற், புவனம் பதினூலு முகவிளக்காய்ப் புதி யொன்றிரு முக்களே கொழுகிவைத்துத், தவனமாயென்னைப் புதுமென்றான் தாயுங் காயுமாய்ப் புகழும்போதி, லவனி யுலகுசிர் மலக்குமற்ற வாசியமைக்கின்ற வுமிரபையல்லாம். (229)

(இ-ன) :— படைப்புகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து நின்றவுடன் தன் ஆவிக்காசிய முகம்பதியாவை அறுஷாடைய ஹாவின் பதினூலு லோகங்களுக்கும் சுடர்விடக் கூடிய ஒரு தூண்டாயனித் தீபமாகத் தோங்கவிட்டு சொல்கிறோன். (எ-று)

எல்லா வுமிரையு முன்னிறுத்தி யேக பெரியவன் பரிமாளமா, மெல்லா மௌமைத்தேனு னென்தாசையா லென்றனுசையை யெவர்க்கு மீந்தென், வல்லோ னருதிசை நிறைந்தபேரும் வம்பாங் கொடும் பாவிக் கில்லையென்றே, அல்லா வுரைப்பதுக்கெவ்வுமிரு மந்தப்பரி மானுக் குகையுந்தானே. (230)

(இ-ன) :— நீங்கள் என்னைப்புகழுங்கள் என்றான் தாயுங் காயும் என்று புகழ்ந்தார்கள். அப்பால் றப்பு கல்குகளைப்பார்த்து உங்களை யெல்லாம் படைத்தேன் என் ஆசையாலே இப்போது என் ஆசையை உங்களுக்குத் தந்து ஸிட்டேன் என்றும், ஆனால் என்னுசை ஒன்றிருக்கிறது. அது பாவிகளுக்கு விடையாது, நாதாக்களுக்கு விடையாது. எ-று.

உகை மாகவே யிறைவகுத்த வுமிரென் றுரைப்பதுமொரு குதிரையும், வகையர விறையவன் முன்னிறுத்தி வடிவதிலங்கிய தனதாசையிற், றுகையி ஸ்டங்காத விறையாசையிற் கிரூட்டுத் தெறித்தானே துள்ளிக்கூட்டி, பகையில் லாவுமிர் வலதுக்கெல்லாம் பட்டு திரையாசை யொளிவானது. (231)

(இ-ன) :— உதயமென்பது ஒரு விதமான கூட்டம் அது றப்புடைய நகுமத்தாக இருக்கும், அதில் நின்றுந்தான் கல்கு

ஞாக்கு இஷ்க்கு விடைத்தது, அது தான் எல்லாத்துக்கு மூல கருவியாக இருக்கும். எ-று.

ஓளிவு மிறையவ ஞாசையாகு மொளிவுமயிஸ்க்கெல்லாமொரு வனிந்தான், நெவிவான் கிறையாசைதான் நிறமுக குறைவுமாய் பலவிதமாய்க். கொழுகி மிறையாசைதரித்தமட்டுங் குதாயினருள்ளோ யுதித்ததப்போ, வழுவில் ஸ்தவன் கமாவியத்தி வரைத்து முயிர்பொங்கி யாசையாச்சே. (232)

(இ-ன) :— ஓளிவு றப்புடைய இஷ்க்கு அதுதான் பலபல தோற் றப்பொருட்களாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. றப்பு இஷ்க்கு கல்கு களின் இஷ்க்கு என்பது எப்படி என்றால்? அது அவனுடைய கமாவியத்தில் நின்றும் வெளியானது. அதுதான் ஆலம் இன்ஸான் என்பது. எ-று.

ஆசை யிறையவ னருளினுலே யந்த றாகெல்லா மதிமோக மாப், பாச பொருநூகை யொருநூகுதான் வந்து தழுவியேமுகந் ததுவு, மாசையொருநூகை யனேக்குறை யாசை யாகத்தா னெதுறு தமாய்ப், பாசமாய்க் கட்டித் தழுவினதும் பாரி லுமிர் சேரும் பரிபாரமே. (233)

அப்படி அல்லாஹுத்தாலாவின் இஷ்க்கெல்லா மோகத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட றுஹ்ரகளெல்லாம் ஓன்றேடோன்று அணைத்து முத்தி முகந்துக் கொண்டதுகள். அத்தகைய குதுகுலத்துடனிருந்த றுஹ்ரகளெல்லாம் தங்களின் றுஹ்ரகளை உற்பத்தி செய்ய காரண புதியமாயிருந்த நூறுல் அஹ்ம தியாவின் றுஹ்ரில்வந்து அடைக்கலம் பூன்டுக்கொண்டதுகள் அப்படி அடைக்கலம் பூன்டுக்கொண்ட றுஹ்ரகளை நூறுல் அஹ்மதியாவென்ற பரஞ்சோதித்தன் குருளை என்ற அன்பால் அணைத்துக்கட்டிக்கொண்டது, அந்த மதிமையின் வல்லபத்தால் எல்லா றுஹ்ரகளும் தன் பரிவாரத்துடன் ஒன்று சேர்ந்துக்கொண்டதுகள்.

பாரப் பெரியவ ஞாவிவாசையிற் பலன்பெற் றிருந்தோரைப் பகாக்கேளீர், நேரிற் பெரியோரு மிமையோர்களு நிலத்தில்நியாம விறப்போர்களு, மாரு மிறை மிறைவாசை தரித்தில்லர் தான்ஸ்லல் வெடியித்தானுக் கெக்கருவுமா, மேறு பறுவாசை தரியார்குத மிப்பை மறுமைக்கும் பாயிதானே. (234)

(இ-ன) :— அந்த ஓளிவை யநுசரித்தவர்கள், மலக்குகளும், ஜின் களும், அநுசரியாதவர்கள் கொகருக்களும், பாவிகளுமாகும், எ-று.

எல்லாந் திருமுனினே நிறுதிங்கொண்டங் செங்கோள்பரி மாள மேதுசொல்வா, செல்லாப் படைப்புக்கும் பொதுவாயியாக வென்ற எமானித மிருக்குதென்றும் அல்லா வமானிதமென்ற பொரு எறியபெரும்பொரு எர்க்கம்பா, ரெல்லா சலக்குஜின் பரி யுந்தேவு மெக்ரன் ஸனுவானிதவ்வுயிரே. (235)

(இ-ன்):— இவ்வளவு படைப்புகளையும் நப்பு தன் திருச்சுமுகத் தீல் திறுத்திக்கொண்டு, என்னிடம் ஒரு அமாநிதம் இருக்கின்றது அது மெத்தப்பார தூரமானது, அதை உங்களில் யாச் சுமப்பார் சொல்லுங்கள் என்றும். இன்னும்

எல்லா வழிக்களை சொல்லக் கீழஞ் சென்ற எமானிதஞ் சிந் தாமலே, நல்லாப்பேனூரா நாகுசேர்பே னுயலு கிரான் வமானி தந்தை வல்லாண்மையுடன் பேணிலைக்கவலுமைக்குலமாரு சொல் ளுமென்றான், அல்லாதிருமுன்னேயுயிர்கள் சொல்லு மாதிப்போனே நெப்பிரானே. (236)

(இ-ன்)- அந்த அமாநிதத்தைப் பேனூர்களை நாகஞ்சேர்ப்பேன் அதைப் பேணிச்சுமத்து காப்பாற்றுபவரைச் சொல்லுங்கள் என்று நப்பு சொன்னான். எ-று.

ஆதி பெரியோனே தஷ்பிரானை யறியும்வகை யெல்லாம் வகுத் தவனே, சோதி பெரியா வமானிதத்தைச் சுமக்கத் தகுயில் லாக்குலங்களைஞ்றும், நீதி மலக்குஜிழபலவுமிது நேராயிதை முன்னேபேலாதென்றும், ஆத நி யீவளி யிறையை நேரக்கி யந்த வமானிதஞ் சுமப்பேனென்றே. (237)

(இ-ன்):— அதற்குப் படைப்புகள் சொல்லும் நப்பைனே! பெரியவனே? அந்த அமாநிதப்பொருளை எங்களில் யாதுக்கும் சுமக்கச் சக்தியில்லை யென்று சொல்லியிட்டன. அதன் பிறகு ஆதம் நபி யாகிறவர் நப்பை நேரக்கி நான் அந்த அமாநிதத்தைத் சுமக்கி ரேன். எ-று.

சுமப்பே ஜென்செசால்ல வாதநபி சொன்னானுனிதையவன் கொடுத்தென்று, மமைப்பேன் முகம்மதை மனுக்குலத்திலால்து துயிரல்லா முமக்கடுமை, சமைப்பேன் மறைநாலுமனுடர்க்காகுஞ் சகல படைப்பெல்லா மனிதர்க்காகு, மமைப்பேன் சுவர்க்க மூழ்கவாழ்வை வையமனிதர்க்கே படைத்தென்றான். (238)

(இ-ன்):— அவ்வதும் ஆதம் நபி நான் சுமப்பேன் என்று சொன்னதின் பிறகு நப்பு அப்படியே கொடுத்தேன், முகம்மதை உம்முடை மாயில் உற்பத்தி செய்கிறேன், ஆலத்தை யெல்லாம் உமக்கு அடிமை ஆக்கிறேன், நாலு வேதங்களும் உமது சந்ததிகளுக்காக இறக்கின்றேன், சகல ஐந்துக்களும் உமது சந்ததிகளுக்கே ஆக்கி வைக்கிறேன், என்றான். எ-று.

படைத்த படைப்பெல்லா ஸனுடர்க்காகும் பார வமானித மேதோவெனி, வெடுத்த முகம்மது மார்க்கந்தானி வென்னை யவளென் ரேமினையில்லாமற், சட்டதி வெளித்ததுபாமே யென்று தானே தானென்றுந் தானிதையக், கொடுத்தேன் மனுடர்க்கு மனுக்கு வத்திற் குருவுமூகம்மது நானேயானேன். (239)

(இ-ங்):— நான் படைத்த படைப்பெல்லாம் மனிதற்குத்தான், அமாநிதமாலது, என்னை அறிசிறது, அறிந்து வணக்கஞ் செய் விறது, அதற்கு ஏந்கு முகம்மதாக இருக்கும், முகம்மது என்பது நானேயாகுத, என்று ஆதத்துக்கு நப்பு சொன்னான். எ-று.

நானே மனுடர்க்குச் சொந்தமென்று நாயன் பரிமானமுரைக்கும்போது, வேணுவகையான ளுமிர்களெல்லாம் வேண்ட வேண்டிய நபியைக்கேட்டு, மென்ன விதத்தாலு மனுருபமாயென் தன் முகம்மதை யமைப்பேனென்று, சொன்ன மாராயமலு டீக்கிறை சொல்லத் தெலையாதான் வென்னிபத்தே (240)

(இ-ன்):— நானே மனிதர்க்குச் சொந்தக் காரானுவேன் என்றும் சொல்லினான். என் குபத்தில் முகம்மதை மனிதர்களுக்கு விடையில் உற்பத்தி செய்வேன் என்றும் நப்பு நல்மாராயங்கு சொன்ன நாளாகிறது வென்னிக்கிழுமையாக இருக்கும். எ-று.

பத்துத்தெய்தியி லாறுநாளிற் படைத்த படைப்பெல்லாமிறை முன்னாக, மற்றநாளென்றுசனிக்கிழுமை மன்னைப்படைப்பெல்லா முன்னேநிற்கக், குற்றப் பாயிக வாரகுதனிற் கொடுத்ததழன் மூட்ட வேணுமென்று, முத்த பரிமான மிக்குமிலே யுமது கதுப்பிட்ட பேழவாங்கி. (241)

(இ-ங்):—பத்துத்தை ஆறுநாளையில் எல்லா வஸ்துவும் எழுந்து நிற்க, மற்றுவது நாளாகிய சனிக்கிழுமை யன்று பாயினாகக வேண்ட நாசத்தில் நெருப்பு மூட்டவேணும் என்று இல்லையிலை அழுத்து உது பேழுயைத் திறந்துவையும் என்றான். எ-று.

பேழை திறந்தழ னாகேற்றவும் பெரியோ னுரைப்படிமையுப் பேழுயை, மீத திறக்கவு நெருப்பினமதின் வேங்கைப் புளியோன்று வெள்ளையாகத், தாழப் பதுங்கியே வாலங்குத்துத் தலை

கயயக்கியே யிந்துகொண்டே, யுள் யிடுக்கோடை வானிடு
பேர் லூவித்துக் குரலோசையேதுசொல்லும்.

(242)

(இ-ன்):— அப்படியே தன் பேரூதைத் திறந்து வைத்தார்.
குபிரன்று பத்திய நெருப்பில் ஒரு வேங்கைப்புளி வெள்ளை நிறமாக
வாலை யாத்து, தலையை உயர்த்திக்கொண்டு கோடைகாலத்து
இடியைப்போல் கெர்ச்சித்து சொல்லும்.

எ-று.

சொல்லத் தொலையாத விதங்களைல்லார் சோதிப்பியவன்
மைத்தெல்லாம், அவ்வர வெராகுவன் யழியில்லாதா னரியபடைப்
பெல்லா மழியவென்று, நல்லான் படைப்பெல்லாமழிக்கும் வேங்கை
நானே மவுத்தென்ற நாம்மாகுஞ், சொல்லாற் செயலாலும் வழுமை
யாலும் கருப வருவான சோதிப்பில்லாம்.

(243)

(இ-ன்):— நானுகிறது. நப்புடைய படைப்புகளையெல்லாம்
அழித்து விடக்கூடிய வேங்கையாகிய மவுத்து நானாக இருக்கும்.

எல்லா மழிப்பது நானேயாகு மிறையே ஞெருவனேயிருப்
பதாகு, நில்லா தென்குமுன் ஞெருப்படைப்பு நீறு பொடிசெய்வே
னிமிடத்துங்னே, வல்லோ எறுஷாடு வாங்புவியும் வகையு
மலக்குகள் பலவுமிருங், கல்லு மலைபுல்லும் விருட்சம் பூடுங்கத்தக்க
பெரியவனாமைத்தெல்லாம்.

(244)

(இ-ன்):— என்னுடைதான் வஸ்துக்களும், கல்குகளும், அழியும்,
என் முன்னே எப்பேர்ப்பட்ட அண்டலங்களும், பொடி, பொடிரய்ப்
போகும், மலக்குகளும், ஜிங்களும் என்னுல் அழித்துபோவார்கள்.

எ-று.

எல்லாமழிக்கவெயனைப்படைத்தா ணெங்குநிறைந்துநானிரு
பெனென்றுஞ், சொல்லுங்குரலோசைசிலமுளக்கந் தோன்ற நடுங்
கியே யுயிரைத்து, மெல்லாத்துமாறி நினைவழித்தே யிருந்த திருந்
தாப்போ ஒருங்கிநிரு, யெல்லா முன்பொலே நகுமத்தென்று
மிறையேன் கடவிலே விழுந்துபோக்கே.

(245)

(இ-ன்):— மவ்த்தான்து இவ்விதம் சொன்ன செல்லால்
படைப்புகளைல்லாம் நடுநடுங்கி உருகி நகுமத்தென்றும் கடவில்
நீராய்க் கலந்து விட்டன.

எ-று.

விழுந்த வுயிரெல்லாங் கடவீர் தன்னில் விருப்புற்றெறுந்துமே
விஶையைநோக்கு, விழுந்து சுஜாதிலே விழுதுப்போது மேலோனி

கருயி நன்னெக்கூயிக், சுழிந்துநருப்பைத்தா னருதனி கையால்
னன்மூட்டிச் சவ்வயாகச், சினந்த வெங்கையைப் பேற்று மீதிற்
சீக்கிறமாக வடையுமென்றால்.

(246)

(இ-ன்):— அங்க படைப்புஞ் ரப்பை நோக்கி ஸுஜாதில்
விழுந்து கிடைந்தன. அப்போது நப்பு இஸ்ரூயிலீக்கூப்பிட்டு நெருப்
பை நாகத்தில் அடைக்கவும், புவியைப்பேறுமில் அடைக்கவும்
உந்திரவு செய்தான்,

எ-று.

அடைத்தாக்வேங்கையைப்போறுமீதில் தவளைத்தானரகிள்மூட்
டவெடுத்தவாங்காரகோபமாகவெறுந்த நாகமுமொரு கழவரய்த்,
தொடுத் தநாவுதான் பத்தொன்பது துய்யோன்ப நியெல்லாமழிப்
பேனென்று, கடுத்த சினங்கொண்டுவானை நோக்கிக்கடிநாக்ரேமும்
வருகும்போது.

(247)

(இ-ன்):—அதுபோல் வேங்கையைப் பேறுமிலும், நெருப்பை
நாகத்திலும் அடைத்தார், உடனே ஏழுநாகங்களும் அங்க்ரெறுந்து
வானங்களைப் பொசுக்கி விடுகிறதுபோல் வரும்போது.

எ-று.

ஏழு பூமியுமதிரவேங்கை யிழியின் முக்கந்தான் மிகநடுங்கி,
நாளும் பாதான் லோக நோக்கி நழுகும் பூமியைச் சுமக்கவென்று,
காளைச்சிரசொன்றுவளைந்தகொப்பு சுவையு மொன்பது லட்சமாக
வேறு புவிபதி ணெண்ணூயிரும் மெல்லா ஆலமுஞ்சமக்கவத்தான்.

(இ-ன்):— மேற்படி புவியின் சுப்தத்தாலே ஏழு பூமிகளும்
அதிர்ந்துவிட்டன. அதை அசையாயக் சுமக்கந்தாக ணெண்ணூ
ரு காளைமாடு அதற்கு வளைவான கொப்பு அநன் பணர்கள்
ஒன்பது லட்சம் உள்ளன. அதை ஏற்படுத்தினான்.

எ-று.

சுமக்கு மிடபத்தைத் தகுத்தருவுஞ் சுமக்கு முசிதான் தகுத்
தருவை, யகைக்கு முசியைக் கிண்ணமேந்த வந்த கிண்ணாத்தை
யாவுமிதிற், சுமக்கு மரவுக்கோச் நவராமனி சலவ மகாத்தினிசை
குளிநிற்கும், நிமைக்கு ஞெடிக்குமுன் லுனிமலீயி விருண்டசல
மேலே மகாநிற்கும்.

(249)

(இ-ன்):— அந்தக்காளை மாட்டைச் சுமக்க ஒரு கலசத்தை
உற்பத்தி பண்ணினான், கலசத்தைத் தாங்க தற்றத்திருவை உண்டாக்கினான், கிண்ணாத்தை
ஒரு பரம்பைக்கொண்டு தாங்கச் செய்தான், பரம்பை ஒருமினைக்

கொண்டு தாங்கசெய்தான். அந்த மீன் இருண்ட சமுத்திரத்தில் நிற்கும்.

நிற்குக்கடறுங்கிறுநிமையி னோயனைத்தமே நழுவப்போது, வைக்கு நிலையாக நாசினுட வடக்குவாசவினிறுக்கிவைத்தா'னைக் குநாகுவரன் குறுஷ்றுக மோங்கும் விருட்சமும் வெவ்தகல, மற்கு ஸ்ருகவர்க்கபா தாளவேக மைம்பதினுமியம் புரிகசதங்கும் (250)

(இ-ன்):— அந்த இருட்டு கடலை நாகத்தின் வடக்குவாசவின் வழியாக உள்ள அக்கிளிக்கோட்டையன்டை ஆக்கிவைத்தான் எ-று.

தாக்கஞ் சரியவஞ் ஜிபுரியிலைத் தலங்க எளைத்திலுங் கவிமாத்தன்னைத், தாக்கு மிரைவொல்ல முன்னிலையிற் ரக்க பதியெல்லா நிதானமாக, மீக்க பதியெல்லா நிலையாய்நிற்கு மேலை வாராய ஏராகுசடத், தக்கபெரியவன் றுயாத்துவ்கைபார் தன்னீர் தனைக் கொண்டே படைத்தானெல்லாம். (251)

(இ-ன்):— அப்பால் ஜிபுரிலைக்கொண்டும் எல்லாத் தலங்களிலும் கவிமாவை எழுதச் செய்தான், நாகத்து கொதிப்பு மேலே வராமல றுயாத்துல் கைபார் கடலை அமைத்தான். (எ-று)

படைத்த பெரியவன்னிருள் றையிற் பண்ணுநுக்கத்தாகனிருந்ததுதான், கிடூத்த அவிபாக வொளிவளர்ந்து துய்யோன்றுகம் மதுமதிறபிறந்து, விடத்திற் பவளமாய் நபியிறகு விறையின்வலதி லிவெண்டாளமாகத், தொடுத்த நடுநிலையாதம்பக்கை துலங்கு ஸ்ருக்கடலிங்குப்போது. (252)

(இ-ன்):— றப்பு தனியே நுக்தாயில் இருந்து அவிபை வெளியாக்கி முகம்மதை அதில் நின்றும் வெளியாகச் செய்து முந்து, பவளம், பக்கை என்னும் ஸ்ருக்கடலையும் படைத்து இலங்கும் போது.

ஸ்ருக்கடலைக்கு யிவங்குப்போது முந்தநிறைந்திடு மிகுட்க ளொல்லா, யங்கன் கலங்கியே தினை விட்டோடு அஜாசீ வெனுமோ குவருவெடுத்துத், குட்சைத் தோடுள் கொடியன்காலன் று ஃ்ம னாகிலிவந் திருந்துகொண்டான், வைச்சநாகமே துலங்குமற்ற வகையுமிறையவன் குளிப்படைத்து. (253)

(இ-ன்):— ஸ்ருக்கடர்கள் இலங்குப்போது, அதைக் கண்டு வெனுண்டோடின திருட்ட கூட்டங்கள்னு அஜாளி வெள்கிற ஒரு உடம்பெடுத்த, அதன் ஸ்ருக்கடத்தமாக கொடிய பாதகனும், பாமசப் பயறும், காலனுமரகிய ரூதேவியான இபுலீச், நாகில் வந்திருந்து கொண்டான். எ-று

படைத்த நிறுத்தவே யுலதுதிலை பாதாபேயிந் தரிக்குப்போதி, லடுத்த காவியா நாகப்பந்தி வகாசீ வெனுமொரு மலக்குண்டானுன், வெடித்த கழுத்தவோற் கந்தவேசையும் வேகமிருக்கப்போற் காடி ரோமந், நுடித்த குரங்குகை நாக்குவடுத் துதிக்கை மதகரிகாஜும் வாழும். (254)

(இ-ன்):— மற்றபடி ஹராவியா என்னும் நாகத்தில் அஜாசீல் என்று ஒரு மலக்கு உற்பத்தியானுன், அவன் குரவோசை கழுஷ்டையைப் போஜுப், வேகம் புலியைப்போஜும், கை குரங்கைப் போஜுப், வாஜும், காஜும் யாளோயைப்போஜும். எ-று

வாஜும் பணைத்துடலரவுதந்தம் வாயில் விசிதாற்றஞ் சிரசிற கொம்பு, கோஜும் வலக்கையி விடக்கைகிகாள்ளி கொடுமைத்தன மெல்லாங் குடியிருந்த கோல மிபுலீச் பிறந்த நாளாங் கொள்ளி நாகுக்கு வைத்த நாளா, மாலத்துமிரெல்லரமவுத் துண்டான வைதிப்பிறந்தநாட் எனிக்கிழமை. (255)

(இ-ன்):— உடல் பாம்புபோஜும், வாயில் பீநாற்றம், தலையில் கொம்புள், வலது கையில் கிழக்கோஜும், இடது கையில் நெறுப்புக் கொள்ளியும், கொடுமைத் தனிமெல்லாம் உள்ளவனுகவும், பாவி இபுலீச் பிறந்தான். ஆளதாக சனிக்கிழமை இபுலீச் பிறந்த நாக் நாகுக்கு நெறுப்பு முட்டின் நாளரகவும் இருக்கும். எ-று

சனிக்கீடேமுநாட் சரியாளபின் சாற்றுமிறையவன் பரியாள மாந், தொளியா மஷுத்தான வேங்கையுட துடிக்கா ஜுகிரெவ்லா முருகிந்தீய்ப், பனியாய்க் கடனீரிற் சேர்ந்திருந்த பாரமலக்கான வுயிரை யெல்லாந், தனிக்கீடன் மலக்கெல்லாம் வாருவிமன்றுக் குனே மலக்கெல்லா மெறுந்தாப்போ. (256)

(இ-ன்):— சனிக்கிழமையோடு ஏழுதானும் சிநிரப்பின பிறகு மேற்படி மவ்த்தின் சப்தத்தால் நடுநடுங்கி ஸ:ஷ்டாய்க்கத்தில்

விழுந்துகிட்டத் மலக்குகளை யெல்லாம் நகுமானி அழைத்தான் உடனே மலக்குகள் எல்லாரும் கிட்டவற்று கூடி நின்றார்கள். எ-று

அழந்தே யிறையவன் மலக்கிடக்கூட்ட மெண்ணிலடங்காத வேககூட்டம், விழுந்தபோதுதான் றாதமுன்னே வேறேவேற தானுருவெடுத்துக், குளிர்ந்தநீர்க்கு நவரெத்தினக் கோலம் பல ரூபம் பெரும் படைப்பு, மெழுந்து பெருங்கூட்ட மிறைமுன்னுக நிற்குமிறையவ னேது சொல்வான். (257)

(இ-ன்):— அவர்களுடைய றாஹுகள் எல்லாம் வேறு வேறு ரூபங்களுடன் வந்து றப்புடைய சமூகத்தில் கூடி நின்றன. எ-று

சொல்லுமிறையவன் பரிமானந்தான் சொல்லத் தொலையாத விஷயோர்களே, யெல்லா மெனைத்தானே புகழ்ந்திடுக ஸென்ற னேவலைச் செய்திடுக்கள், வல்லான்மை பொய்யும் பெருமை கோபம் வைய்யா முகம்மதை வரமேசெய்யு, மெல்லர மலக்குட குவயல்லாதே யிறையேன் மலக்குக ணலுபேரும். (258)

(இ-ன்):— றப்பு மலக்குகளைப் பார்த்து நிங்கள் எல்லாம் என்னைப் புசழுங்கள்கீ என்றுடைய ஏவலைச் செய்யுங்கள், ஆங்காரம், பெரய், பெருமை, கோபம் இந்தப் பாவச் செயல்களைச் செய்யா திருங்கள், என்றார்கள். எ-று

நாலு மலக்குட னிருப்பதேறும் நாயன் பரத்திலே மிருக்க வென்று, மேலு மிழையவர் குலத்துக்கெல்லா மேலாந் தலைவனு பாஜாசீஸ்தன்னைக், கோலுக் காத்தானைப் பார்த்துக் காவல கொண்டேமிறையவ னிறையேவலை, ஆவுவமைத்தவன் அஜாசில தன்னை யரசங்காவலென் றப்போவத்தான். (259)

(இ-ன்):— இது ரூடிந்த உடனே நாலு பெரிய மலக்குகளையும் இருபத்தேறு மலக்குகளையும் பார்த்து நமது அறுஷாடைய அலுவலை செய்வேணுமென்று அழைத்தான். அஜாஜீலை எல்லா மலக்கு கருக்குந் தலைமைத் தளமாக ஆக்கிவைத்தான். எ-று

அரசுக் காவல னஜாஸீலென்று மவன்கையடக்கமாமிழையோ ரெல்லாம், வரிசைப் பணிவிடை மிறையேவலை வழுமையாகவே கோடி காலம், அருளவுப் படைத்தவன் லவ்குதனி லரதிமுதற்

ஞோ யெழுதிவைத்தான், பிச மாகவென் மலக்கெல்லோர்க்கும் பெரிய மலக்கிரான்று காபிரிகும். (260)

(இ-ன்):— இவ்விதம் மலக்குகளுக் கெல்லாம் அஜாஹலீல் தலை வையாக இந்து எத்தனைபோ கேட்காலமாக காரியம் நடத்தி வரும்போது வெளவுவில் றப்பு, மலக்குகளுக்கெல்லாம் நலைஷ யானவன் காயிரசப் போவான் என்றெழுதி வைத்தான். எ-று.

காபிர் குலத்துக்குந் தலைவனுக்க் காலம் வெகுகோடி நாச ஞான், பாலம் பலவுயிர் செய்வதெல்லாம் பாசி யவன்றே கூம்பாளென்றுங், காவியாவிலே குடிமிகுப்பு றப்பிமுகம்மதுக் கிவனே பணக, மேவஞ் சஜுலதுதா னெனக்குவந்து மேலாந்தலத் திலே செய்யாதாலே. (261)

(இ-ன்):— இன்னும் காபிரின்களுக்கெல்லாந்தலைவனுக்குவான், நாகத்துக்கு அவனே இறையாகுவான், என் றப்பிபாகிய மூலம் ஶநுக்கு அவனே பகையாகுவான். உவகத்தார்கள் செய்வின்ற பாவங்கள் எல்லாம் அவணையே சேரும், இத்தனை கீடும் என் ஆத்துக்கு தலைசாப்க் காத்தினுவே என்றெழுதினுன். எ-று.

செய்யா னிறைக்கேற்ற சஜுலதெனவே தீமைக்கொடும்பாவி யிவனேயென்று, மெய்யா லெழுதிய லவ்குதனை மெத்தக்கருத்தா கவஜாசீல் பார்த்தே, யெய்யும் பிழையெல்லாம் பொறுப்பவனே யென்னை வருத்தாதே கொடுமையென்று, வையம் புவிவான மைபுற்புட வாரித்தலமெல்லாங் குறையிவ்வாமல். (262)

(இ-ன்):— இவ்விதம் ஏழுதிவெளன்றை அஜாஸீல்பார்த்தான், பார்த்து றப்பிடம் எந்து பீழை பொறுக்கிற றகுமானே, அது ஆர் அந்தவிதி என்னை வந்தனுகும்படி யாக்கிடாதே! என்று ஓடியோடு வணக்கினுள். எ-று.

குறையிவ்வாமலே மிறைவகுத்த கொற்றபதினென்னுமிர மாலும், நிறையக் கடுகிடை யில்லாமலே நெற்றி தனைவைத்துச் சஜுலதுசெய்து, மறையி னிறைந்திடு மறப்பொருளே மன்னுவெனக் கொல்லி யழுதழுது, குறையாயெழுபதாயிரம் வகுடம் கூவயழுத தல்லோ சஜுலதுசெய்தான். (263)

(இ-ன்):— ஆல்லா படைத்த பதினெண்ணுமிரம் ஆலங்களிலும் ஒரு கடுகு இடதிடமில்லாமல் பார்த்து இந்து வணக்கி எழுபதி

னுயிரம் வகுவாலம் வரைக்கும் அழுது உருகிலூஜாது செய்தான்.
எ-று.

செய்ய மிறையவன் மலக்கெல்லோருந் சேரப்பளிவிடையி
ருந்தாலம், வையம் பதினெண்ணுயிரமாலமும் வான் மறுஷோடு
குருசுக்கெல்லா, மெய்யாத் துலங்கிய முகம்மதியா மேலோ
னாறுவிலே கிந்திலாத், துய்யோன் கொழுவிய விளக்கைநோக்கிக்
சொன்னுள் முகம்மதே கூட்ரோளிவே. (264)

(இ-ன்):— இப்படி மலக்குகளெல்லாம் நப்புஸ்டயபணிவிடையி
லிருந்து வந்த காலமானது முகம்மதியா வானது அறுவில் நவரத்ன
வெளிச்சமுள்ளிர்தலாகிறுந்த காலமாக இருக்கும். அந்த வெளிச்ச
மானது ஆலமெல்லாவற்றிற்கும் ஒரு ஏகஜோதி மயமாக ஒளி
செய்தாக இருக்கும். அதைப்பார்த்து எ-று.

ஒளிவி ஓயச்சிடு மரகதமே உண்ண முகம்மதே முஸ்தபாவே,
கொழுவிக்கீசு கூட்டிப் பிளகிக்கீழே குத்தாபுதயமாய்க் கொழுந்தொளி
வாய்ப், பழுதி வாநாலாம் வானந்தனிற் பாரவிருதெல்லா மனிந்துக்
கொண்டே, எழுபதாயிர மாண்டுள்ளாக விரியுமெழுபதாயிர
மாண்டுபின். (265)

(இ-ன்):— அந்த தீபத்தைநோக்கி நட்புள்ள சொன்னான்?
என்றும்மதே! என் விளக்கே மரதமே என்றுகீத்தே! முஸ்த
பாவே; இந்த விளக்கானது இன்னும் எழுபதினுயிரம் வகுவத்திற்
குள்ளாக கீழ்ப்பால் முத்தின் கண்ணே குஞபு நட்சத்திரமாக உதிக
ாப் எக்ரு அறிவித்தான். எ-று.

ஆண்டு வெழுபதினுயிரந்தா வந்தவானந்தினிறைமுன்னுக்கத்,
தோறை மெழுபதா மிரமான்டுதான் கெருத்துக்கீழ்பாவிற்று
லங்கநோக்கித், தோற்றுமிப்படிக்குத்தாபுதயந் தொகையாயெழுப
தாயிருஞ்சிநான், பூங்டவிருதுதான் பணியெதன்றுர் புகழு
கருப்பா மிருப்பதாயே. (266)

(இ-ன்):— அதன் பிறகு எழுபதினுயிரம் வகுஷம் சென்றதிக்
பித்து அது யானத்தளவில் வந்து எழுபதினுயிரம் வகுஷம் மட்
டிலும் ஜோதி செய்யும், அப்பால் எழுபதினுயிரம் வகுஷம்
சென்று மறுபடியும் கீழ்ப்பாவில் வந்து எழுபதினுயிரம் வகுஷம்
வரைவிலும் நிற்று, அப்பால் அது ஒது சுருபத்தை யெடுத்து வகும்
என்றான், அதேபடி வந்தது எ-று.

இருந்த வொளி விலே குத்தாபுதய மிலங்கும் பெண்ணல்லோ
முகம்மதியரா, இறங்க சிறிகீல் கிரிடந்தானு நிகில்லாப்பச்சை
வைரத்தாலே, மின்த சுறுங்கு மனிபுவியா மின்தோ டணிகாதில்
அசனுசானுஞ், சிறந்தமார்பதிற் பதைக்கமேதான் செப்பத்தொலையா
ரூப ஆனு ஃம். (237).

(இ-ன்):— அது எப்படி மிகுந்ததோனு ஒரு முகம்மதியா
என்ற திருநைமத்துடைய பெண் உடைய குருத்தில் இருந்தது.
அதன் தலையில் கிடை இருந்தது, பச்சையாலும், வைரத்தாலும்
தலைப்பாகையிலுந்தது. அந்த சர்பந்தானது அவியாக இருக்கும்.
இரண்டு காறிலும் குண்டலம் இருந்தது, அவைன் ஹஸன்
ஹாஸன் இருபேர்களுமாக இருக்கும். அதன் மார்பில் ஒரு ரத்னப்
பதக்கம் இருந்தது, அதானது குர் ஆரை இருக்கும். எ-று.

ஆன கணியாளி யுதுமானுஸ் பழுபக்கருமர் கடையமாக,
காணு விடைபூட்டு மூலக்மாதா காலிவிருதன்கை யரதம் ஹவுவா
மாணிக்கச் சொண்டு பகங்கிலிதான் மகிழ்ந்து காத்திலே யேந்
தீயது, வானேஞ் குதற்தா புதித்தெளானு வள்ளல் முகய்மித்தீன்
வடிவுதானே. (268)

(இ-ன்):— அதன் விரலில் ஒரு மோதிரம் இருந்தது, அது
உதுமானுக இருக்கும். அதனை கையில் இரண்டு கடயம் இருந்தது.
அவைகள் அபூபக்கரும் உமறுமாக இருக்கும். அதன் இடையில்
பட்டி இருந்தது. அது பாத்திமா நாயகமாக இருக்கும். அதன்
பாத்தில் தண்டைகள் இருந்தது, அவைகள் ஆதமும் ஹவுவாவு
மாக இருக்கும். மாணிக்கச் சொண்டுள்ள ஒரு பஞ்சவர்ணக்கிளி
கையில் ஏந்தி யிருந்தது. அது நமது நாயகப் பூதசம்ர்க்கு முஹி
யித்தீன் ஆண்டவர்களாக இருக்கும். எ-று.

வடிவு பதினெண்று மகுபமெரன்றும் வல்வோன்குதற்தால்
குத்தாபுமாகும். அடியு முடிவில்லா எனைத்தவித மறிந்தாற்
பதினெலுகு அகமியகம், படிமிற் பதினெடு விலரயத்தொன்று
பாரிலுரைத்து மிதுதான் முன்னே, வடிவுபொருத்திய குத்தாபு
தானும் வல்வோன் குதற்தா விருக்கும்போது. (269)

(இ-ன்):— இந்தப் பதினெடு வடிவுகளும் பதினெடு இவ்வு
களாக இருக்கும். இவைகளை அறிந்தால் தடையிக்லாமல் பதி

நெரு விஸ்ரயத்துக்களும் கைகடி வரும், ஆகவே மேற்படி குதுர்த்தன். குதுபுதயமானது இருந்து பிரகாசித்துக் கொண்டு வரும் போது.

எ-று

இருக்கும்போதுதா விறையுரைப்பா னன்றன் மலக்கெல்லாம் வருமென்று. நிறப்பு மலக்கான பெருங்கூட்டமே நீங்கனு கடத்தேறும் வழிதானேன்று. சிறப்பா முகம்மதை மனுகுபமாய்த் செய்யிதனுங்கோலஞ் செய்யப்போரேன். பிறகு முயிர்க்கெல்லாம் ஆதந்தனைப் பிதாவென் ரூரைக்கவே தாகமானேன். (270)

(இ-ள்):— இப்படி மிகுக்கும்போது நப்பு மலக்குகளை நேர்க்கி அழைத்தான். மலக்குகள் வந்தபோது அவர்களை நேர்க்கி என்பலக்குகளே! நீங்கள் கெதி பெருகிறதற்கு ஒரு வழியிருக்கிறது. என்னுடைய மாஷ்டாக்காய் முகம்மதியாவை இன்ஸான்களின் குற்றதில் திருப்பப்போகிறேன் உற்பத்தியாகிற மனுஷர்களுக்கெல்லாம் ஆதந்தை தகப்பனாக ஆக்கப்போகிறேன்.

எ-று

இறப்பும் பிறப்பில்லா ஞனேயாகு மெனக்கிங்கு வந்தயச் சூதமாகு, நிறப்பமாயென்றன் மலக்கேர்களே நீண்ட வலுமையு முறைப்பு முள்ளோர், பெருத்த மலக்காரு வலுமையாரு பேதை யுலகமன் ணெடுத்துவா, வொருத்த ரொருத்தாய்ச்சொல்லுமென்று னுடையோன் நிருமுன்னே யுரைக்குமெல்லாம். (271)

(இ-ள்):— எனக்கு உகப்புள்ள ஆதந்தை உலகத்தாரர்களுக்குத் தகப்பனாகப் படைக்கப்போகிறேன், ஆனதால் அவருடைய பொருட்டால் நீங்களெல்லாம் சுகமடைவிக்கன். நல்ல அவரைப் படைக்கிறதற்காக உலகத்தில் போய் மன்னெடுத்துக் கொண்டு வரவேண்டும், அதற்கு யாருக்கு சக்தி உண்டு? ஒருத்த ரொருத்தாய் சொல்லுங்கள்? என்றான்.

எ-று.

எல்லா ரூரைத்திடு மொருமொழியா யாற்கீம் நப்பில் ஆலமீனே, வல்லான்மையுண்டோ வினையல்லது வல்லமை யில்லைப் புதியெடுக்கச், சொல்லாக ஹாருத்து மாருந்துவஞ் சமூக்ருவவங்கித் தேதுசொல்வா, ரெல்லா மலக்குக்கும் வலுமையாங்களைக்க விருவரா லாகுமென்றார். (272)

(இ-ள்):— அப்போது எல்லா மலக்குகளும் நப்பை நேர்க்கி என்ன சொன்னார்களானால், யாற்கீபே! ரகுமானே! அந்தப் புதி

சில போய் மன்னை சியடுத்துவா யாராஜும் சக்தி கிடையாது என்றார்கள். அதற்கு ஹாருத்து மாருத்து என்கிற இரண்டு மலக்குகளும் நப்பே! எங்களுக்கு இரெம்பவும் பலமிருக்கிறது. நாங்கள் போய் எடுத்து வருகிறோம். உத்திரவு தாவேன்டும், என்றார்கள்.

எ-று

ஆகூ துங்களாற்பஞ்சசெயண்ற யாதி பெரியவ ஜுரைக்கும் போது, வேக பெரியோனே தப்பிரானே யெங்க எாலேதானே ஜுமென்று, வாகுபிரத்தினு விறையுரைத்த வசன மதைத் தட்டி வரும் போதுதான், ருகா மிகுவரும் வருப்போதுதான் நங்கள் பெலமெலாந் தடுமோரியே. (273)

(இ-ள்):— அதற்கு நப்பு அந்த மலக்குகளைப் பார்த்து அந்த வேலை உங்களால் முடியாத காரியம், நீங்கள் மெத்ததவும் வழுக்குறைந்தவச்கள், என்று நப்பு சொன்னதற்கு, அந்த மலக்குகள் மறபடியும் நப்பை நேர்க்கி அந்த வேலை உங்களால்தான் முடியும் என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்கள் மலக்குகள் இவ்விதம் நப்புடைய சொல்லிந்த தட்டிவரும்போதே அவர்களுடைய வல்லமை யாவும் தடமாறிப்பொனது.

தங்கள் பலமெலாந் தடுமொறியே தளம்பித் தளம்பியே வரும் போதினின், மங்கையுருவமர மிளம்பெண்ணுட மதுவிஸ்ருடமொன்று சிரிலேற்றிக், கொங்கைபனியாடை சொல்லவேயிதழ் கூறுவதீன் போலே வடிவுகொண்டே, மிங்கிதமாகப் பூமாதேவி மிகுவர் வரக் கண்டங்கேது சொல்லவான். (274)

(இ-ள்):— இவ்விதம் ஹாருத்து மாருத்துகள் வருப்போது, ஒரு பெண் மிகுந்த அஸ்காரத்துடன் ஒரு கண்ணுக் குடத்தை தலை மேலேற்றி இரு மூலைகளுங் குலுங்கும்படியாக குறுக்கு வழியில் வந்து நின்றுகொண்டு கொண்னதாவது.

ஏது நெடுந்தார மெங்கேபோற் சினப்புக் களைப்பாற வென்ன வேண்டு, மீது பானக்கந் தாகந்திரு மிந்தா குடியுமென்றவன் கொடுக்கப், பாதகான வெறிச்சலத்தைப் பருகியிருவருமதியங்கிக் கோதையொரு பூமாதேவியுடன் கூட சலுகிலே கொழுவினாரே. ()

(இ-ள்):— ஓ! வாலிபர்களே! எங்கே போகிறீர்கள் திச்சூங்கள்! இதோ என்னிடம் பரனகம் இருக்கிறது, குடியுங்கள் என்று வார்த்து

வார்த்தக் கொடுத்தாள். துனியா வென்கிற பெண் கொடுத்த கண்ணை வரங்கிக் குடித்து வெறிகொண்டு அங்கை ஜினுச் செய்யும் படியாகக் கெஞ்சினார்கள்.

எ-று

கொருகிச் சலுவிலே பூமாதேவி குழந்தை யுகுவொன்று பெற்று எப்போ, வழக்கு தூடங்கியே மயக்கந் தீர்ந்து வந்தை குழந்தையைக் கொலையுஞ் செய்து, வழுகில் லாதவன் நிருமுன்றுக் வந்தேயிருவது நின்றார்ப்போ, முழுது மிறை கொன்று ஓவர்களுக்கு மோசமின்னது செய்தீர்கள்ருஞ்.

(276)

(இ-ன்):— அந்த இரண்டு மலக்குகளுடன் ஜினுச் செய்து ஒரு குழந்தையைப் பெற்றார். பெற்ற அந்தக் குழந்தையையும் கொலையுஞ் செய்து வெறி தீர்ந்தவடன் இருவரும் றப்புடைய சமுகத்தில் வந்துநின்றார்கள். நின்றவர்களை றப்பு நோக்கி பாதகர்களே! நான் கொய்லவில்லையா? நீங்கள் இன்ன வேலை யல்லவா செய்துவிட்டு வந்தீர்கள்.

எ-று

செய்யும் ஜினுவுக்கும் மது வெறிக்குஞ் சிரகபாலனை யறுத்த தற்கும், வைய மூலகெல்லா மழியுமட்டும் வாதப்படுவதற் கடுமை யென்று, துய்யள் பரிமானஞ் கொன்னபடி தொலையாவமியே துடங்கிச் செய்தார். ஜீயோ வெறுப்பத்த மொழி வதில்லை. அதாபைப் பிரித்துத்தான் இருவர் கொல்வார்.

(277)

(ஆ-ள்):— நீங்கள் செய்ந ஜினுவுக்கும், வெறியைச் சாபிட்ட தற்கும், பின்னையைக் கொலை செய்ததற்கும் கியாமநாள் பரியந்தம் நாகயாதனைப் படுங்கள் என்றார். உடனே ஸபானியாக்கள், அவர்களை அதாடு செய்யத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் இருவரும் ஜையேயோ! என்று கை சேதப்பட்டவர்களாக மனம் நொந்தமுதார்கள்.

எ-று

சொல்லாமற் பெரியவன் சொற்றடினுற் குரையாகுமே யுலகத்தோர்க்கு, மெல்லாமிறையவன் மலக்கின்கூட்ட மிந்த வருத்தங்கள்டே நடுங்கி, அல்லா நிருநாம மறந்திடாம லணைத்து மிறையைப்பார்த் தேநுரைக்கும், வல்லான் மைமில்லைப் புனியெடுக்க வல்ல பெரியவர தம்பிரானே.

(278)

(இ-ன்):— அவர்கள் பட்ட அதாபைப் பற்றி யாரால் கொல்லக் கூடும்! எல்லா மலக்குகளும் இவர்களின் அமவிக்கைக் கண்டு

தனும்பி விட்டார்கள், தனும்பி றப்பை நோக்கி றப்பனே! அந்தப் புனியில் மண்ணை ஏடுத்து வர யாருக்காவது வல்லமைவிடையாது என்று கொல்லிவிட்டார்கள்.

எ-று.

ஆன பெரியவன் மலக்கின்கூட்ட மணைத்துஞ் சஜுவதிலே விழுந்த தப்போ, தன மனுகாத வாதினை வெற்றன் மலக்கு நால் பேரும் வாரும், பேண வவுகுமண் வெண்டுத்துவரப் பிரிசப்படுத்தியேனுப் பிரைவத்தான். வாடேநூஜிபுரி ஜூமிக்காயிதூ மன்னுனுரைத்திடுமூறை போற் கென்றார்.

(279)

(இ-ன்):— என்று கொல்வி ஸர்வீடங்களுக்கிணம்துவில்லூர்கள் அப்பால் நாலுபெரிய மலக்குகளையும் வாவழற்று மண்ணை ஏடுத்து வரச்சொன்னான். ஜீபுரிலும், ரீக்காமிலும் புறப்பட்டார்கள். எ-று.

சென்று திருக்கையா ஸன்று முன்னோ செப்பு வாளப்போ பூம தேவி, யென்று மழியாத வாதிநாய விறையேஙள் மேலாண்மை கௌந்தொடாதே, கெள்ளபேவரல்லா மேலாதென்று சிரைபணிந்திறை திருமூன்சொன்னார். வண்டன் கொடுங்கால னிச்சுரீயிலும் வறுதை சிரந்திட செழுந்தாகப்போ.

(280)

(இ-ன்):— இவர்கள் போய் மண்ணை அன்னினதுப் பூமாதேவி ஓ! மலக்குகளே அங்கள் வேண்டாப் பூண்டவன் பெரில் ஆணையாக என்றார், அவர்கள் இருவரும் திருப்பி றப்புடைய ஹலாத்தில் வந்து விட்டார்கள். அப்பால் இஸ்ரூயில் புறப்பட்டார். எ-று.

அழுந்த வேகத்தைப் பூமிகள்டு வெல்லாத் தடுமொறி நினை வழிந்து, தூடங்கியெடுற் கஞ்சி யொகு தூறு தாமாணையிடும் வேளையி, வெழுந்தேவற்றியவாணையெல்லா மெவ்வளவாகிலுங்கேட் டிடாமல், விழிந்து வொருபிடி பெரும்பிடியாய் விரையாய் யெடுத்த வரிறறமுன் கெங்கு.

(281)

(இ-ன்):— இஸ்ரூயில் வருகிற அதற்கியால் பூமி முழுதும் பயந்து தடுக்கி நூறு தட்டை ஆணை செய்தது. எதுக்கும் அவர் அஞ்சமல் விழுந்து ஒரு பீடி மண்ணை அன்னிக்கொண்டு விரைந்து றப்புடைய சமுகம் வந்து நின்றார்.

எ-று.

சென்ற சிறையவன் பரிமானத்தின் சிரைத் தாழ்த்தியே யெருகைதீட்டிக், கொண்டு வருமண்ணைப்பிடியிடமற் குதாயில்

நிருமுன்னே நிட்டிநின்றார், அன்று திலையானவிகருயிச்தா எறுபதாயிர வகுடமட்டும், வண்ட ஜென்சோல்லிப் பார்த்தானில்லை வரச்சர் ரெனியாம் வேதுசொல்வார். (282)

(இ-ன்):— பூமி மகள் இட்ட ஆணைகளைக் கட்டிவிட்டு எடுத்த மண்ணை நப்புடைய சமூகத்தில் நிட்டி நின்றார். அவரை அறுபதி ஒன்றிம் வகுட்காலமாக ஆணையைத் தவிர்த்த வண்டஜென்று புறக்கணித்துவிட்டான். எ-று.

சொக்கு சிக்ருயி லோய்சில்லாமற் சுபுகானல்லாகு அல்லாகு வெளி, நென்ன நினைவுள்ள விரக்கமில்லா ஜெங்மேலாளை யைத்த விர்த்தாலே, ஞானைத் தவிர்க்கதான் வழுப்பமில்லை யுன்றலுத் தாரம் பெரித்துவிலே, யென்ன வித்தாலுமிவசர்சொன்னாலும் மிகர யோசனைவலைச் செய்த ஜென்றார். (283)

(இ-ன்):— அதற்கு இஸ்ருயில் நப்பை தேரக்கி யாறப்பி! யா அல்லாஹு! நான் இந்த வேலையைச் செய்தது உன் பெரிய உத்திர விளை தாரியத்தாலே அன்றி வேறால், இதை நீ மன்னிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி அழுதார். எ-று.

நின்று ரோயாம் விநையோன் சொல்வா ஸீயென்னையைத் தவிர்த்தாயென்று, மென்று மொகுபேச்சாவிகருயிலு மிறையேயு எதேவுல் பெரிதெயென்று, சென்றார் பதினெண்ணூயிரம் வகுடமிது வேமிகுவரும் வழக்குமாக, வன்றே மியெழுபதெண்ணூயிரமா மாண்டு சென்றபிக் குதிசொல்வான். (284)

(இ-ன்):— இவ்விதம் இஸ்ருயிலூக்கும். நப்புக்கும் என்பதினு சிரம் வகுட்காலம் வரையிலும் தர்க்கம் நடைபெற்றது. அதன் பிறகு நப்பு பொருத்தேன்றார்கள். எ-று.

ஆதிபெரியவ னிக்ருயி வீல் யனேகம் பிழையெல்லாம் பொறுத்தெனிப்போ, வேதுங் குறையாத மலக்கொர்களே யென்றநுத்ததை ஏதுவெடுக்கப். போது மெனவல்லா ராரெனவே புழுந்தாரளை வேரா மேலாதென்றார், நீதான் கொடுவந்துங்கரத்தினுலே நிகரில் வாவரு வெடுப்பாயென்றார். (285)

(இ-ன்):— என்று சொல்லி மறுபடியும் நப்பு இஸ்ருயிலைநோக்கி இப்போது ஆத்தைப்படைக்க நம்புடைய மலக்குகளெல்லாம்

எவ்வெந்று சொல்வதாலே சி. நீ கொண்டு வந்திருக்கின்ற சண்னைக்கொண்டே உருச்சிசய என்றார். எ-று

எடுக்க விநையவன் பருமான் கொண்டே யிச்ருயி விருக்கயிக் மண்ணைக், கொடுக்கஞ் சுர்க்காலுங் வாழுடனுங் குதிரைபோலவே யுதுவெடுத்தா, ராடுக்க விநைப்போல யுகுவஞ்செய்ய வேகன் வின்னேர்க்குப் பரிமானமா, மெடுக்குருயிர் மண்ணலித்தைப் பார்த்தே யென்னில்லாமலே யுகுவஞ்செய்தார். (286)

(இ-ன்):— அவ்விதம் இஸ்ருயிலதான் கொண்டுவந்த மண்ணைக் கொண்டு ஒரு குதிரைபோலே அவயவம் அமைத்தார், நப்புடைய கட்டளைப் பிரகாரம் மற்ற மலக்குகளும் எந்தணையோ குதிரை உருக்கள் செய்தார்கள். எ-று

செய்யுமுகுபெயல்லா மிருக்குப்பேது ஜீபுரிலுக்கிர பரிமானமாங், கையா லுமதுட சிறகினுலே ஹயாத்துல் கைபாறு நீக்கரவாரி, யெய்யும் ஆதத்தி னுருத்தசிர வெல்லாவுகுமே ஹுமிறையு மென்றார், பையநீர்வாரி யெரித்தாப்போ பாரப்பரிக்குழா மெழுந்ததாமே.

(இ-ன்):— இதுவன் இப்படிமிகுக்க நப்புடைய உத்திரவின்படி ஜீபுரில் ஹயாத்துல் கைபார் கடவிள் தண்ணீரை யன்னி ஆதத்தின் உருகவத்தவர் மற்ற உருக்களில் சொரித்தார் உடனே அவைகள் குதிரைக்கூட்டங்களாக எழுந்தன. எ-று.

எழுந்த பரியெல்லா நிற்தம்போதி லினையர யஜாசீ ஹுவங்தா னங்கே, சிமுந்துகிடப்பது மீலாங்குல மிதத்தி லடங்காத கூட்டமெல் வா மழுந்தக கொடுமைதான் செய்யவென்றும் ஆதந்தணையாதி வகுத்தாவினி, எழுந்த மண்குலங் கெட்டுமேதின்னை மேறியுளக்கியே யழிய மென்றார். (288)

(இ-ன்):— இவ்விதம் குதிரைக் கூட்டங்கள் நிற்கின்றஸ்தானத் தில் அஜாசில் வந்தான். வந்தவன் கீ மே சமைந்து கிடக்கின்ற ஆத்தைப் பார்த்து இந்த உருவம் இந்தக் குதிரைகளில் சவாரி செய்து உலகத்தை அழிப்பார்கள் என்றார். எ-று.

அழிய மென்க் கொள்ளுன் பரிக்குனத்தை யஜாசீஹுரைப்பது மறிவே யென்று நெனியும் பரிக்குலம் பாதத்தாலே நீறுதுளியாக நிதமுளக்கப். பொழுது விடிந்திக் ருயில்வந்து பொடியெல்லாஞ் சேர்த்து மறுத்துஞ்செய்ய, வழிந்த வுகுவேரே செய்யவிச்வை யணையளம் வேற தாகுமங்கம். (289)

(இ-ன்):— இவ்விதம் சொன்ன மாத்தீமே ஆதமும் குதிரைகளும் பொடி பொடியாக நொருங்கி விட்டன, மறுபடியும் இஸ்ருயில் ஓடி

வந்து எல்லாம் பொறுக்கி யெடுத்து ஆத்தை சமைத்தார் அப்போது ஆதமுடைய சீராம் வேறு மாதிரிப்பன்றது. எ-று

ஆகமுருவமும் ரூபம் வேறாயாதி பரிமானம் விண்ணேர்க்கிள்ளார் வாகா மிகரூயில் செய்யுமந்த வடிவபோலல்லோ செய்ய நித, மேகனி கருமிலாதந்தனை யென்பத்தி நாலிலகந்தர, மாசு வெழுப்பினார் பலருபமா யந்த விதம் ஆதம்பலதுங் செய்தார். (290)

(இ-ன்):—இல்லூயில் ஆதமுடைய சீரத்தை வக்களை செய்து செய்து அழுக பார்த்து என்பத்து நான்கு லட்சந்தடவை புதிது புதிதாக செய்தார். அதைப்பார்த்து மலக்குகளும் செய்தார்கள். எ-று

செய்யும் படைப்பெல்லாம் ஆதந்தனைச் செய்த விதம்பார்த்து விண்ணேர்க்கலாஞ். செய்தா ரெண்பத்து நாலுலட்சஞ் சீயாத்து மாவும் சிறப்பும் வேறுய்த, துய்ய பெரியவன் ஜிபுரியிலைச் சொன்னான் றகுமத்துக்கடவீர்கள்னை, வையயும் படைப்பெல்லா மெழும்பவென்று வரியுகுமேலே விசமென்றான். (291)

(இ-ன்):—மற்ற மலக்குகளும் எண்பத்துநாலும் லட்சந்தடவை ஆதத்தைச் செய்தார்கள். வேறே வேறேயாசத்தான் இருந்தது. இப்படி யிருக்கும்போது றப்பு ஜிபுரிலை நோக்கி நீர் றகுமத்து என்கிற கடவின் தண்ணீரை அன்னி உலகத்திலுள்ள படைப்புகளைச் சொல்லம் எழுப்பு என்று விசும் என்றான். எ-று

விச மெனச்சொன்னான் ஜிபுரியிலும் வேறாகுமத்துக் கடவீர் தன்னைச், கூசா நவகுட சிறைக்கோய்த்துக் குட்டு அல்லும்துங்கூயோதி, விசுப் படைப்பெல்லா மெழும்பக் கண்ட வெகு கோபங்கொண்டே இசுரூயிலு. நேசமாக நான் செய்ததுதா வீடுமீ கால முடியவில்லை. (292)

(இ-ன்):—ஜிபுரில் இரக்கைகளைவே றகுமத்துக் கடவின் நீரையன்னி குல்லமா அல்லாவும் அல்லும்தும் சொல்லி விசியவுடனே சிருஷ்டிகள் எழுப்புவதைக்கண்ட இல்லூயில் கோபங்கொண்டு நான் எத்தனை கோடி காலம் செய்த சீராம் இன்னும் முடியவில்லையே என்றார். எ-று.

முடியாச் சடமான ஆதந்தனை முடிக்க வுதிவிதாறெப்பனுவென், நடியில் நினருத்துவிரிந்தே யாதி பரத் திலே யிரங்கிக் கேட்க வடிவு முகம்பது ஆல்காக வந்தே மிகரூயில் முன்னே

ளைக்க, சடமுநுவமா யாதந்தளைச் சமைத்தார் மாசுக்குத் தன்னைப் பார்த்து. (293)

(இ-ன்):—இல்லூயில் முடியாத சீரத்தை கெய்து முடிக்க உதவி செய்வாய்ந்தப்போ என்று இல்லூயில் தூதுக் கேட்டார். அப்போது முறையம்மதியானானது அவர் முன்பாக வந்து நின்றது, அதன் ரூபத்தைப்பார்த்து ஆத்தை செய்தார். எ-று

பாத்துச் சமைத்திடு ரூகுவந்தனைப் பாங்காய் நீட்டியே கிடத்தி வைத்து, நேற்றுச் செய்ததுக் கீதகெமன்ற நீயுமழிவதோ வெனக் கோபித்து, மெததச் சிலங்கொண்டே யுமின்தகாறல் மேனிறமுடிவே விழுந்தப்போ, வெற்றைச்சிறுவிரிற் கெண்டெடுத்தே யுத நி யெறிந்தவர் போயினுரே. (294)

(இ-ன்):—இல்லூயில் சமைந்த சீரத்தை ஒரு சமைதானத்தில் கிடத்தி இல்லையு காலமாக உள்ளைச் செய்தெனே நீயும் அழியவா போகிறுப் பன்று காறினார். அந்தக் காாறு அதன் மேனியின் நடவில் விழுந்து விட்டது. அதைத்தன் சிறுவிலால் எடுத்து விசி விட்டுப் போய் விட்டார். எ-று

போனர் பரிக்குலம் பண்டுபோலப் பொல்லா வேகங்களேன் டனைத்தும் வர, வானே மிகரூயி மூழிழ்த காறல் வமிற்றி எடுக்குமி மண்ணுனதங், கானகித்தீராய்க் குட்டிதாயொன்றுதந் தளைக்காத்து நிற்கும்போது, வென பிறகாரம் பரிக்குலத்தை விரட்டியாதத்தைக் காத்து நிற்கும். (295)

(இ-ன்):—இந்தக்காறல் கித்மீர் என்கிற நாயக்குட்டியாக நின் நாது. பழு குதிரைக் கூட்டங்களும் அங்கு வந்தன. வந்த கூட்டங்களை அந்த நாயாளுது வெகுட்டி ஆதந்தைக் காத்து நின்றது. எ-று

காற்றுச் சடம்தூத மழியாவகை கண்டே மிகரூயී லதிஜூயமாய், ஏற்றமாகவே சிரக்கெய்ய வெங்கு வாக்கெதன் நிறைமுன்னாக, நேத்தி மரமன்னைப் பிடித்துவால்லோ கோரே யவர்களைத்து பளிந்து திசுரூர், பார்த்தா விறையவன் குதற்தாலே பக்ஸத் தெருத்தினுற் சிரக்காரக்கே. (296)

(இ-ன்):—அந்த பூறை இல்லூயில் வந்து ஆதந்தைப் பார்த்தார் அது யாதொரு குறைவுமிக்காலம் இருந்ததைக் கண்டு இனிமேல் இதற்கு சிரசு செய்யவேண்டும் அது என்னுட் முடிந்த காரியமில்லை,

என்று மீதமண்ணை எடுத்து றப்புடைய சமூகத்தில் வைத்து நின்றார், றப்பு தங் குறுத்திடென்கிற கையால் அந்த மண்ணைத்தெட்டு ஒரு பக்கவை பார்த்தான் உடனே தலையாளரு பந்து அட்சாங்களால் சமைந்து விட்டது.

எ-று

சிரத்தையுடலோட பொருத்திப் பார்த்தார் கேள்து சிரமுட வெள்ளுருய்க்கூடி, பொருத்தும் ஆதத்தின் வலிவைப் பார்த்தும் பொங்கி யிச்ரூயில் மிகமகிழ்ந்து, கருத்தனபியாகத் முருவாய்ச்செக்கறு கற்றபெரியோணைச் சஜுத்து செய்தார். வரத்தைப்பொருத்திய நடியாத்தை வல்லோன் மகிழ்ந்துபார்த தேதுசொல்வான். (297)

(இ-ஷ):—அந்த தலையை உடலில் வைத்தார் அது சரியாய்ப் பொருத்திக்கொண்டது, அதைக் கண்டதும் இல்லூயில் சந்தோஷப் பட்டார். அதற்காக றப்பை ஸ்ராத்தும் செய்தார். அந்த வடிவை றப்பு நேர்க்கி கீற்வருமாறு சொல்கிறுன்.

எ-று

கென்னு வென்றனின் ரகசியமே சுருப மெண்க்கொரு மரளினையே, கண்ணு ஜுளைப்பார்த்து மகிழ்ந்துபோற் கண்டிலே வென்று காட்சியுமே, மன்னே வான்க்கு நான்மலக்கே வந்து பாருமே யாத்தனை, முன்னே நுரைபடி மலக்குநாலு முடியா மகிழ்ச்சிகொள்ள தனைப் பார்த்தார். (298)

(இ-ஷ):—என் சிர்சே! என் விடே! உள்ளொப்பார்த்து இப்போது நான் ஆனந்தித்தது போல நான் ஒரு வஸ்துக்காவது சந்தோஷிக்க வில்லை என்று ஆசீர்வதித்து விட்டு, தன் நான்கு மலக்குகளையும் அழைத்து என் ஆதத்தின் வடிவைப்பாருங்கள் என்றார். அவர்களும் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள்.

எ-று

பார்த்தா ராத்தை மலக்குநாலும் பார்க்கவுடலதினுலுவிடாக காற்று நெருப்பு நீர் மன்னுடைய கருவமுருவிலே வெந்ததப்போ, பார்த்து ஆதத்தின் ராகுதன்னைப் பாதப் படத்திலே போகவென்று, நேத்தியாகிய ராகுதானு நின்றசிற்றிலேநுணைந்ததப்போ.

(இ-ஷ):—நான்கு மலக்குகளும் ஆதத்தைப் பார்த்த உடனே நான்கு அனுசிறங்களும் ஆதத்துக்குள்ளே போய் நுழைந்தன. உடனே ஆதமுடைய ராஸை உள்ளே செல்ல உத்திரவான உடனே அதன் சிறில் போயிருந்து கொண்டது.

எ-று

நுழைத்த வளிருலே தரிகொள்ளாம ஞெழியில் வெளியேவந் துரைக்கும்றாகு, மொழிந்து தனியேநா னிருக்கிடே யற்ற நுணையெனக் காதுமில்லை, நுழைந்து நுழைந்துதா னேருதா ஞெழியில் வெளியேவந் திதுவே சொல்லு, மெழுந்த டோரா வாதினுயனைந்தன் முகம்மதே குத்பேரியன்றுன்.

(இ-ஷ):— நூலானது தன் இருள் வெளியில்போய் இருந்த ஏழு தடவை வெளியே மீண்டது மீண்டு றப்பை நேர்க்கி எனது குத்துணையாருமில்லை எனக்கிறுப்பிடப்ப கொள்ளவில்லை யென்று அதற்க கதைப்பார்த்து என் முகம்மதே என் குதுபுதையே? என்றார்.

என்றும் குத்பான வென்றுணையே யிரங்கி யாத்தைப் பாருமென்றார், என்றே குத்பான நபியெரவிவு மாத முகுத்தைய யனுக்கப்பார்க்க, வொன்றுங் கவிமாவாய் நபியெரவிவு முராத்த விருப்பதுநாலொழுத்தாற், சென்ற ஆதத்தின் சிரகுதற் சேரவே முத்தெல்லாந் தரித்தப்போ. (301)

(இ-ஷ):— என்று விளித்து ஆதத்தைப் பாருமென்றார்கள் முகம் வழியா வரனது பார்த்தது. உடனே ஆதம் சீரமானது கவி மாய்க் கிருபத்து நான்கு அட்சாங்களக நிரம்பியிட்டது. எ-று.

திநித்த நிலையெல்லாந் தவநிலையாற் தயவுமுகம்ஶநு தாபா மாம், வருத்தி மிகுபத்து நாலெலழுத்தும் வளைவு மூல்கூரு வெழுத் துக்குள்ளே, யொருத்த ரயியாத நடுக்கோட்டுக்கு ளோளிவு தயெல்லோ கடர்துலங்கி, மிகுந்தும் விளக்கொளி மிலங்கும் போதே, யேறியலாகும் ஆதத்துள்ளே. (302)

(இ-ஷ):— அந்தக் கவிமாய்கள் திரைக்குள்ளே ஒரு மூங்று எழுத்தின் றப்பும் ஒவித்திநுந்துகொள்டாக. அது நடுக்கோட்டை யாகிய இருதய கமலமரக இருக்கும். கமல்த்தையும் கைகாட்டி விட்டு கண்ணும் உள்ளொதான் ஒளித்தான்.

எ-று

ஆத மறவா ஹால் வழுதுகண்டே யந்தச் சடத்திலே மிகுந்த தப்போ, வேத பெரியவன் மூகப்பார்த்து வெளியே வருகவெள் ரூரைக்குப்போதிய, கேது வித்தாலும் வெளியாநேறு ளௌன் க்ரேயதாற்தி ளேநிற்றுப், போதலாகவே பேச்சுமுக்கம் பொங்குங்கு கந்து மிகுந்தாஹே. (303)

(இ-ன):— இவ்விதஞ் செய்ததின்பிறகு ரூறைறைப்புவிவரியே வருகிறார் என்றார். அதற்கு எது ஒரு காரணத்தாலும் நான் வரவேண்டியதில்லை என்று சொல்லிற்று. கவிமா இருபத்து நாலுடன் குதுறத்து இரண்டுவுக்கூடி இருபத்தாறு இல்முகனும் ஆத்தில் சரிவர நிரம்பின்டெடு.

எ-று.

இறுபத் தாறுமே நிறையும்போதி வெழுந்த பெறுந்தும்மலி குநாசியிற், சுருபமுயிர்வந்த போதிலாதம் சொன்னார் அல்லும்பது வில்லாகியென், நிருவிழிமேலாம் முழித்துப்பார்க்க வேதனறுவி லேகலிமாக்கன்டே, யொருபந் துத்தரங் கவிமாச்சொல்லி யுரைப் பாரியாறப்பில் ஆலமீனோ. (304)

(இ-ன):— மேற் சொன்ன இருபத்தாறு இல்முகனும், சரிவர நிரம்பின உடனே, ஆதமுடைய இரண்டு நாசியின் வழியாகவும். தூம்மலி வந்து தூம்பினார். அப்போது தான் ஆதத்துக்கு சரிவர ரூறா வந்தது. அந்தவுடன் அவர் வாயால் அல்லும் துவில லாஹி என்றார். மேலே அறுவெப்ப பார்த்தார் அதிலே கவிமா எழுதி யிருந்ததைக் கண்டு பத்து விடுத்தம் கவிமாவைச் சொன்னார். சொல்லி கீழ்வருமாறு சொல்கிறோ.

எ-று.

உடைப்பா ரற வினிலுனக்கிணையா யுற்றதுணைவராரெழுதும் வரிக், குருபத் தகுமுன்டோ வெளக்குமுன்னாற் கூறு முகம்மது குலம்வேறுண்டா, பகுவத் தென்னளி ஜெனிவினுலே படைத்தேன் முகம்மதுப் பயறும்பரைக், குருவா முகம்மதி ஜெனிவினுலே கோலப்பலதெல்லா மமைத்தேவென்றாக். (305)

(இ-ன):— றப்புல் ஆலமீனோ இந்த அருவில் எனக்கும் முன் ஒரு வள்ளுவைப் படைத்தா இருக்கிறோ? முகம்மது எனக்கிறவரும் ஒரு வருண்டோ! என்றார், அதற்கு றப்பு ஆதமே! அந்த மும் மதின் ஒளிவாலே தான் உப்பையும் படைத்தேன். இந்த ஆலஹும் உற்பத்தியாயிற்று. என்று மற்றொரு கூறினார். எ-று.

அமைத்தே னுமதுட பசலாக ஆகிறதை யாய்ப் பிறப்பார், சமைத்தே னுலகெல்லா முகம்மதுகாஞ் சகல புகழ்ச்சியு முகம்மதுக்கா, மென்னத்தான் புகழ்வது மெங்குமாகு மெந்தன் முகம்மதை யெளைவனங்க, வுமைத்தா னுகிறின் மன்டாடுமே குன்றை முகம்மது முதுபாலர். (305)

(இ-ன):—என் ரூ கூறி இன்னும் ஆதமைப்பார்த்து ஆதமே! அந்த முகம்மது பின்யுக்கத்தில் ஆகிர் நபியாகவும்; உமது பாலராக வும் வந்து பிறப்பார். ஆலஹும், ஆலங்களிக் குகழ்ச்சியும் முகம்மதுக் காக வேண்டித்தான் இருக்கும். இன்னும் அவரைக் கொண்டே உம்மையும், மற்றநபிகளையும் நான் மன்றுடுவேன் என்றான். எ-று.

பாலர் முகம்மது தீனிலென்னைப் படைத்தே னெனக்கிசால்லி யெழுதல்லாகூ, பேறு மதுபாவர் நபிக்குத்தந்தை மேன்னைதருவு மெழுதல்லாகூ, பாலன் நனையிரு விழியிற்காணப் பலன் பெற்றே னென வெழுதல்லாகூ, ஆல நபிமேலே யாகைகொண்டே ஆத மழு தழுதேதுசெல்வார். (307)

(இ-ன):—அப்போது அதம் நபி றப்பை நோக்கி யாறப்பி அந்தப் பின்னையாகிய முகம்மதின் மார்க்கத்தில் நான் இருக்கிறேன் என்று நீ எழுது. நான் அந்த முகம்மதுக்குத் தகப்பன் என்பதை யும் எழுது. என்று ஆதம் இன்னும் சொல்கிறோ. எ-று,

சொல்லுமின்றையவங்க பரிமானமாம் சொன்னவைக்கெயல்லாம் வரையுமென்று, வல்லோ னுகரபடிவெவ்வுதெனில் வரைந்ததே கல மேற்கிடாமல், அல்லது தகைப்பார்த்து லெவ்கு சொல்லு மாதி பெரியேசோ தம்பிரானே, யெல்லா ரக்கியங்குரையில்லாம் வினி மேலே முத்தல்லாதின்னழுன்டோ. (308)

(இ-ன):—ஆதம் சொன்ன பிரகாரம் எல்லாம் வொறுவில் எழுதும் படியாகக் கலத்திற்கு றப்பு உத்திரவு பண்ணினான். எல்லாம் கலம் எழுதி முடித்து இன்னம் எழுத வேண்டியது உன்டா! என்று.

உன்டோ வெளக்கிசால்லி கேட்குப்போதங் குரைக்க கலம்ராகுலாயலிபை, வண்டத் தனஞ்சொன்ன பலகைதன்னை வல லோன் ஜிபுரியி றங்கைக்கவி, யங்கேதான் ஹயாத் துல்கை பாறி லந்தக்கடனிரி விறகைத்தேசய்த்து, நன்றுயடியுமின் ஹரைக்கும் போது நாய்ஜ்ஜிபுரியி லட்டத்தாரப்போ. (309)

(இ-ன):—கலம் இப்படி கேட்டதும் றப்பு ஜிபுரிலைக்கூப்பிட்டு ஹயாத்துல் கைபார் கடவில் உமது கிறகைத் தோய்த்து வெளவுவிய அடியும் என்றார். ஜிபுரில் அவ்விதம் செய்தார் அப்போது. எ-று.

அப்போ நிறைந்திடும் வரியினும் மனைக் கிதமாக வழிந்த தப்போ, வெப்போது முள்ளாள் படைப்புக்கெல்லா மிடையின் மயுத்தித்தே யெழுதச் சொன்னு, எட்டாம் பலவகை மிரணப்பூ குதானும் புதிதென்றே யெழுதினதாற், றப்பித் தப்பியே பிழைப் பசுரென்றுந் தலையில் வேவரி யெழுத்துமாக்கே. (310)

(இ-ன்):—ஜிபுரில் அடித்த சிறகின் அடியால் லொஹில் அநீக வரிகள் விழுத்தன. அவைகளால் இன்ஸான்களுக்கு இடையில் மயுத்தித்தென்றும், ஒவ்வொருதானும் இரண்மும், மரணமும் புதிதென்றும், ஜனங்கள் தப்பித்தப்பியே பிழைப்பார் களைன்றும் பொருள் உண்டாயிற்று. ஏ-ற.

எழுதி முடிந்த பினிமையோர்க்கெல்லா மெம்பிரைன் சொன்ன மாராயமு, முழுதும் படைப்பெல்லாம் ஆதந்தனை முன்னேயிருத்தியே கஜுது செய்யும், பழுதி ஹாதவன் சொன்னபடி பார மலக் கெல்லா மொருதிரளாய்த், தொழுதே யெல்லாம் ஆதந்தனைச் சொல்வான் ஜாசீலுந் தொழுதென்றாக்குங் (311)

(இ-ன்):—இந்த ரகசிய முன்னுப்பட்டது றப்பக் கால் மலக்குகள் எல்லாரையும் கூப்பிட்டு என்னுடைய ஆதந்துக்கு கஜுது செய்யுங்கள் என்று ஏவினான். அதேபிரகாரம் எர்ட்டாக்கம் செய்தார்கள். அப்போது அஜாசீலாளவன், ஏ-ற.

தெரமுது பணிவிடையுள்கே செய்தேன் தோக்ரமுறுவாத மண்ணால்வோ, வருது மண்ணைத்தான் வணக்கென்று மஜாசீ ஓராத்திட வானுரைப்பா, னெழுது மென்செக்கள்களுள் கலத்தைப் பார்த்தே யினங்களைஜாசீ விபுலிசென்று, முழுதும் காம்ரா மிபுலிசென்று முறையாற்வரியினி லெழுதவாக்கே. (312)

(இ-ன்):—ஆனால் அஜாசீல் எங்கிறவன் மாத்திரம் றப்பை நோக்கி நீண்ணான் உத்திரவு செய்தாலும் வணக்கம் என்பது உள்கேயேறி கேவலம் மண்ணைக்கொள்ளு படைத்த ஆதந்துக்கு நான் ஒரு போதும் தலைசாய்க்க மாட்டேன் என்று பறுத்தான். அதுகேட்டு றப்பு கலத்தை நேர்க்கி அஜா சில இபுலிசீ என்று எழுதச் சொன்னான், அப்படியே எழுதியாயிற்று. ஏ-ற.

எழுதி மீக்காயி றனுக்குச் சொல்வா னினைங்காளஜாசீவிபுலிசீனை, முழுதுங் கசட்டையாணையிட்டு மோச நாகத்தி லெறியச் சொன்னு, எழுதேயிபுலிசீ மென்ன சொல்வா னுதிபெரியோனே தம்பிரானே, பழுது குலமானே னெண்ணிடத்திற் பாரவுயிகுங்கை யல்லாதுஞ்சோ. (313)

(இ-ன்):— எழுதித் தீர்த்ததும் மீக்காயிலைக் கூப்பிட்டு இந்த முதேயில் லதுனத்துக் கெய்யப்பட்டுப் போனான், ஆனதல் இவைத் தூக்கி நாகத்தில் எறியும் என்று உத்திரவு பணினினான். அந்த உடனே இபுலிலாளவன் றப்பை நேர்க்கி மிகுந்த துயரத்துடன் அழுது சொல்கிறான். ஏ-ற.

அல்லா வெராகுவனே படைத்தவனே யரிய நாகிலு மிருப்பவனே, யெல்லா வமிருக்கு முமிராளவர் வெனக்கு முமிராய் நிமிருப்பதாலே, நல்லர்க்கு நல்லா எற்பதனி நண்ணும், பதவிதா எர்கிலானே, சொல்லா நினைவையு நிரப்பவங்கோ வெனக்கு முபகாருஞ் செய்வ தென்ன. (314)

(இ-ன்):— றப்பே எனக்குள்ளே இருக்கின்ற ஆத்மாவாளது உண்ணையற்றி வேறு ஆரிருக்கிறது! என்னை நீ நாகத்தில் போடுவது தகுமா? வேறே மாதிரியான ஒரு உபகாரஞ் செய்ய வேணும் என்று கேட்டான். ஏ-ற.

என்ன வேணுமென் நிரையுறைக்க வெங்குந் தேடிநா னுவந்து கேட்பே, னென்ன கேட்கினுங் கொடுத் தெனக்கு மென்னை யர்களு யெனகேவலி, மென்னு முவந்ததை யெனக்காகவு மெந்தப் படைப் பையுந் தடையில்லாமற், சொன்னான் கொடுத்தே னென்றுனது வாக்காற் சொல்லி லடங்காதான் சரியே யென்றான். (315)

(இ-ன்):— அதென்ன உபகாரம் நீ கேன் என்றான் அதற்கு இபுலிசீ இந்த ஆலத்தில் நான் எங்கே போனாலும் பேர்கவும், நான் என்ன செய்தாலும் செய்யவும், என்ன நாடினாலும் சித்தியாகவும் நீ தத்துவங் கொடுக்கவேணும் என்றான். அப்படியே தந்தேன்றான். ஏ-ற.

என்று மழியாத னெங்குமூள்ளோ செல்லார்க் குபகாரமென் னாயகள், கண்டு கேட்டது தந்துவே னென்றான் கனவேகங் கொன்டே

யஜாசீல் போன்று, கண்டேயொருமாளி யட்புகுந்து கண்ணுக் கடங்காத வைரப் போழ, யன்றே துறப்பினாற் துறந்து பார்த்தா எதிலே சரமாக வைரமாலே. (316)

(இ-ன்):— கொடுத்தேன் என்று நப்பு சொன்னது கேட்டு பெரிய வீரதுடன் போனான், போனவன் அறுவடிவில் ஒரு மாவிகையைக் கண்டு அதனுள் சென்றான், அங்கு ஒரு வைரப் பெட்டிடி ஓட்டு சாவி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த சாவியால் சூடு பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தான், அப்போது ஒரு வைரவ மாஸியானது இருந்தது, உடனே நப்பைப் பார்த்து இதை எனக்குத் தூ என்னுள். எப்படியே தந்தேன் என்று நப்பு சொன்னான். எ-று

என்று சாமோன்று பதக்கமேழு மிடது மார்பிலே தரித்துப் பார்த்தான், றுன்று வடமாலை தருகவென்றான் சொன்னா னிறை யவனுக்கே பென்றான், வண்ட ஏறுவைத்திட் டிறங்கிக் கீழே வைர மாஸியைக் குனிந்து பார்த்தா, என்றே சாமேழு நாகேன்மகய வன்றங் மார்பிலே விடக்கக் கண்டான். (317)

(இ-ன்):— உடனே இபுலீசு ஒரு வைரச் சுரத்தைத்தையும் அதோடு ஏழு பதக்கங்களையும் எடுத்து இடது மார்பில் அணிந்தான், வதுன்துப் பெற்றவன் உடனே அறுவடி விட்டும் கீழே மிறங்கி குனிந்து பார்த்தான், அப்போது அந்த ஏழு மாஸிகளும் ஏழு நாக மாகத் தன் மார்பில் இருக்கக் கண்டான். எ-று

கண்டு நடுங்கியே நிற்கும்போது கத்தன் பரிமரன மிக்காயிலே, வண்ட னிபுலீச மிறக்குமெங்குள் வள்ளல் மிக்காயி ருளென்றுதே, யன்றே அலியார்க் கென்றே வகுத்த அறுவடாத் தலமதிலிருக்கும் வாளைக், கொண்டே இபுலீசின் வலக்கைகாலுங் குறையாக வேகங் கொண்டவர் வெட்டினார். (318)

(இ-ன்):— இவ்விதம் கண்டு நடுங்கி நிற்கும்போ துறப்பு மிக்காயிலைக் கூப்பிட்டு இபுலீசை கீழே இறக்கு மென்றான், அவர் அருவிற் போய் அங்கு அலியார்க் கென்று செய்து வைத்திருந்த வாளைக் கையை வெடுத்து இபுலீசையை வலது கையும், வலது காலையும் வேகங் கொண்டு வெட்டினான், எ-று

வெட்ட வொரு காலுங்கையுமறந்து விழுந்து விடக்கையிலேது கோல்வா, கெட்டு வித்தினால் வெட்டினாலும் மௌக்கேவல் செய்

ய்வோ ரெங்கே வியள்ளுன், கெட்ட செயலாகு முனதமாய்கை கெட்டோருளதுட பேவலார், மட்டு நாகேழு முனக்கேயன்றுள் மகிழ்ச்சியாயவன் சிரித்துக்கொண்டான். (312)

(இ-ன்):— மீக்காயில் வெட்டிடுள வெட்டால் ஒதுக்கூடு, ஒரு காலும் அறந்து கீழே கிடக்கக்கில் எங்கே எனது கூட்டங்களை? என்று கீட்டான். அதற்கு மீக்காயில் உனது கூட்டங்கள் காப்பிள்ளைகள் என்றார். அதைக் கேட்டதும் கொஞ்சம் குலுங்கச் சிரித்துக் கொண்டான். எ-று.

சிரித்த இபுலீசை மிக்காயிலுஞ் சினமா யொருகையா வெழுப்பித் தூக்கி, தீருந்திய தூகா லாலுங்கத்து நேரே நாகக்கத்திற்காலனிட்ட விருத்த மாய்க்கறிக் காவியாவில் சிழுந்தா கெனுமிலெலூ சோடைகளி னிறுத்திக் காட்போல் வளர்ந்தோயம் நீண்ட கொம்புதலுக்கங் கட்டை. (320)

(இ-ன்):— சிரித்த இபுலீசை மிக்காயில் தூக்கி எடுத்து தன் இடது காலால் உடைத்து நாகத்தில் தன்னிட்டார், ஹுவியா என்கிற ஒகடமில் போய் விழுந்தான். விழுந்ததும் அவன் சீரைத்தில் காடு போல் உரோமழும் உருக்குச் சட்டையும் உண்டாய் விட்டன. எ-று

உருக்குச் சீராவை யுடல்புளைந்தா கெனுகை யொருகாலு முடன்வளர்ந்தா, கெனுக்கும் பாதாள நாகமட்டு நேரடிபோடியே வெளியில்வந்தே, யுருக்கத் தலையேழு முடவெளன்றுள்ள வுவையை டங்காதவுருமாகிக், சிறக்கும் பெண்ணுகு மனுவடிவாய்க் கெரப்பனி யெல்லா மனித்துகிகாண்டான். (321)

(இ-ன்):— உண்டானதும் பறையபட அறபட்டகால்கைகளும் வளர்ந்து விட்டன. அப்போது கொடிய சிகார சூந்துடன் அங்குருந்து எழுந்து பாதாள மட்டிலும் வெருங்கோடி ஒரு அழிய ஸ்த்ரீயின் ருபத்திலாகி நங்க யெல்லாம் அணிந்தான். எ-று

கொண்டா னுஷயபோல வடிவுருபங் கோதிக் குழங்குடுத்த னிந்துகிகாண்டு, மண்டலமெங்குந் தனதுமானை மருட்ட வழிபாத் தேவிருக்குங்போதி, லெக்குநங் விடையாமற்பண்டுபோல வொழிந்து நாகக்கத் தீருந்தனப்போ, தன்று நெடுங்காலஞ்சென்றதற்பி ஞத்பெரியவன் பரிமானமாக. (322)

(இ-ன):— உமாதேவி ரோல சுறுந்தகுறுத்திலரகி, தன்மாயா வினினுத்தால் உவகங்களை மெல்லாம் மாட்டிவிட வழி பார்த்தான் ஒன்றும் சாயாமல் பழயபடியே நாந்திலேயே கிடந்தான். அதிலிருந்து நெஞ்காலஞ் செறை பின்னால் எ-று.

ஆதியிசனு முப்பூர்த்தியு, யனேகந்தேவதைக்கடல்லெழுப்பி மாசை யுமையானு மிகனுதன் மங்கை யிடாவிலா விற்பிருந்தே, யினுசலமத் லமைந்திருந்த தெவ்ளாகு உடலினின் ரெழுந்ததப்பேச சேர்தி பரிமானந் தேவர்க்கெல்லாஞ் சொன்னானுத்ததைத் தொழுங்க வென்ற. (323)

(இ-ன):— ஆதி யீஸ்பானை, முப்பூர்த்தினானு, முந்தாற்று முக்கோடி தேவர்களுப, கடலில் உற்பத்தியானுர்கள் அப்போது ஈஸ்பான் தன தேவர்களைக்கூப்பிட்டு ஆகம் நடைக்கு ஸாஸ்டாங்கு செய்யச் சொன்னான். எ-று.

தொழுங்க வென்சொன்னான் ரெழுமூன்னே தோசியிபு லீசமோடியாந்து, முழுதங் குழுவதிந்தகுறைவிடர்மன் மேசுமெனு மாயைப் பொ, யைத்தாவி, யமு தமுதா வெல்லோர்முன்னே யையோ விதிப்பய னிஃதைவென்றான், ரெழுதங் கிபுலிசைச்சல தேவுஞ் சொல்லு மெமதையா வென்சொன்னதே. (324)

(இ-ன):— அவர்கள் தொழுசிற நேர்த்தில் இபுலிசானவன் வந்து, தன் மாயப்பொடியை அவர்கள் மேல் நூகி, அடா! என்ன வேலை செய்கிறீர்கள். அது மண்ணல்லோ! அதற்கேன் வணக்கம்! அப்படியாவது எனக்காவது செய்யுங்கள்? என்றான். அது கேட்டு அந்த தேவர்க்கவெல்லாரும் இபுலிசை ஜூயா! எங்கள் சாமியா! கிருபை செய்யும், தம்பிரானே! என்று அர்ச்களை செய்தார்கள். எ-று.

சொல்லு வானப்போதிபுலிசுதான் குழந்தேவரேபெரியோர் களை, எல்லோர்க்குபழுன்னே யெனைவருத்தா வெனக்குத் தெரியங்கா வெவ்விதமு, நல்ல விபரமாய்ப்பிரத்துச் சொன்னேனான் சொன் சொல்லைக்கொமலே, அல்லா வுரைப்படி செய்வேனென்ற ஆறுது மாறுத் திருப்பெருந்தன். (325)

(இ-ன):—அதன் பிறகு அவர்களை இபுல்கநேரக்கி, ஓ! தேவர்களே! எல்லாப் படைப்புக்கு முந்தி என்னைத் தான் படைக்கப்

பட்டது. எனக்குத் தெரியாத வழைம் புதுகமையென்ன இங்கிறது. மாறுத்து மாறாகத்தீவு இந்த ஆகத்தால் தான் கெட்டார்கள், அது உங்களுக்குத்தெரியாதா? என்றான். எ-று

இகுபேரு மிந்த மண்ணு கத்தை மினங்கிச் சுஜுதிட்டாரியானி ருக்க, வூருவான் சண்னைத் தொழுதானென்றே யேரயாவர்களியென்று வைத்தான்பின்று, முரு மும் பணிமாற லூனைப்பணியோர் குயாந்த அஜாசீவின் குல முதாமே, மறுபேச் சுரையிச்வர் தேவரதென்றால் மதிழ்தே பயல்லோரும் வரழுலாமே. (326)

(இ-ன):— ஆனதாலே தேவர்களே நீங்கள் யாவரும் இப் போது நான் சொக்கிற பிரகாரம் கேட்டவேண்டும், நப்பை தோக்கி இந்த மண்ணுக்கு வணக்கங்குசெய்ய எங்களால் எலவேலோது என்று ஒரே பிடிவாதாகச் சொல்லிவிடுங்கள். அப்பால் அவன் செய்கிறதை பார்த்து நாமெல்லோரும் ஒங்கு கூடியிருந்து வாழுவாம் என்று சொன்னான். எ-று

வாழ்விக் பெருமையை யேன்னசொல்லேன் வருத்தம் வரும் பாட்டை யென்னசொல்லே, ஜோழைத் தனப்வேண்டா மென்பேர் வேண்டா மினங்கிச் சுஜுதிட வேண்டாமென்று, காளை யிபுலிசோனமிக்கு கத்தன் ஜீபுரியி லாதன்தனைச், குழ்ந்த தேவர்கள் குழும்க்கைத்துச் சொன்னார் சுஜுதிட்டுத் தொழுகளைக்கிறே.

(இ-ன):— இன்னாமும் இபுலிசானவன் தேவர் கூட்டங்களைப் பார்த்து அகனுல் கிடைக்கிற வருத்தங்களைக் கவனிப்பிரகாரங்கள் வின்னுக்கு அநேகிசெல்லாக்குகள் இருக்கிறது, உடூர் உடூர் என்னையாவது என் பேரையாவது சொல்லவேண்டாய். ஜூக்கிசைதை என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்கிட்டான். முதேயியான இபுலிசோன பிறகு ஜீபுரில் ஆகமைத் தூக்கி சுமந்து கொண்டு வந்து அந்த தேவர் கூட்டத்தில் வைத்து, இதுக்கு ஸாஜுவது செய்யுங்கள் என்றான். எ-று

தொழுகப் பரிமானம் ஜீபுரியிலிருந்து சொன்ன மாராயந் தனக் கொவ்வாமறி, குழுவுக் காசான வீயனுதன் கோலடுமையானும் மூர்த்தியு, மெழுகைக் குலமல்லா வினதையைக் கெங்கன் குவும் சுகாக் குவமேயாகு, முழுதும் பணிவது மில்லையென்றார் முக்களை ஜீபுரியி வரத்தனை. (328)

(இ-ன):—ஜீபுரில் சொன்ன உடனே அந்த தேவர்களைவிடலாம் சனமுாண்டவர்களாக ஜீபுரிலை நோக்கி, நாங்களோ! சாகாத கூட்டங்களாக இருக்கிறோம். இந்த ஆகமேசாகிறவராக இருக்கிறோர். அப்படி இருக்க, நங்கள் இருவருக்கு ஸாஷ்டாங்கஞ் செய்ய மாட்டோம். என்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

எ-று

ஆதந் தனை யவர் சிரசிலேந்தி யாதிபெரியவ ஏறுவில் வைத்து வேத பெரிசௌனே யெற்பிரானே வேண்டியெல்லாஞ் கொலையிப்பார்த்தே, அதந் தனைநோக்கிச் சூழத்து செய்ய வாகாதென சொன்னார்தேவரவர்லாம், வாதைக்குவிமெல்லாயிபுலிக்கு வார்த்தை பணியிடை செய்யவேண்றுள். (329)

(இ-ன):—நேவர்கள் மறுத்த உடனே ஜீபுரில் ஆதத்தைத் தூக்கி தலையில் வைத்துக்கொண்டு, அறுவில் போய் இறக்கி, நப்பனே நகும்போல் நான் அந்த தேவர்களுக்கு வேண்டியமட்டும் சொன்னேன் அந்த முரண்டக்கள் ஒரு விதத்திலும் ஸாஷ்டாங்கஞ் செய்யமாட்டோம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள் என்றார்கள். அதற்குறப்பு அந்தக்கூட்டங்கள் எதுனத்துப்பெற்றவணைத் துயந்து விட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள்.

எ-று

செய்யாக் குலமெல்லாம் ஈடுத்தாவிளைஞ்சே சேர்க்கநாகத்திற் பரிமானமாந், துய்யபரிமானஞ் சொன்னபடி தொலையாநராயேழுமி புலிக்குச், செய்யும் பணியிடை ஈடுத்தாங்குலச் சேரைப் பரியைத்து பேருமென்றும், வையதாராண்டங் கிருக்கும் போது வல்ல பெரியவன் பரிமானமாம். (330)

(இ-ன):—அவ்விதம் வளங்காத குலத்தையெல்லாம் நகரவாதி களான ஷுய்தான் கூட்டங்கள் என்றார்கள். அதே பிரகாரப் அவர்கள் இபுலிசுக்கு பணியிடை செய்ய திட்டமானார்கள்.

எ-று

வல்ல பெரியவன் பரிமானந்தான் வகையாம் வைரம் வெண்டானத் தாலே, சொல்லத் தொலையாதமரகத்தாற் றுவங்குமுத்தாலும்பவனத்தாலும், அல்லா நகுமத்தின்றையாத்துவ்கைபா நாதக்கடவிலே தாளிருந்து. மெல்லங்குறையாதொன்று போவேயெழுபதிலக்கத்தை யெழும்பினுனே. (331)

(இ-ன):—அதன்பிறகு நப்புத்து நுனியா என்னும் ஒரு யுத்தை உற்பத்தி பண்ணும் பொருட்டு முத்தாலும், மரகத்தா

லும் பவளத்தாலும், மாணிக்கத்தாலும். எழுபது லட்சம் மாளிகை களை ஹயாத்துவுக்கைபார் கடவில் நின்றும் எழுப்பினான். எ-று.

எழுப்பு மாளிகை யொருபூத்தாலே யெந்த யுலிகெங்கும் கோட்டாளி, முழுப்பச்சை முத்தால் மனுடொல்லா முடியாதவர் காலம் வயதாயிர, மெழுப்பியுலகமு மனுவ மாளி யென்தமாளிக்கு மாண்பின்னாண்டா, யெழுப்பியுலகத்தைவாளிபுவிக்குமிடையினிறுத் தியே யிருக்கும்போது. (332)

(இ-ன):— அப்படி எழுப்பிய மாளிகைகளில் ஆண் பெண் இரண்டு ஜோடிகளாக வைத்து அவர்களுக்கு வயது ஆயிரம்கொடுத்து மூடிக்குப், வானத்துக்குப் பீடையில் நிறுத்தினான். எ-று.

கிருக்கு மூலிகைலாபழிக்கவென்றே யெழுந்தானிபுலிக்கவே ஏருப, நிரக்கு மாணிக்க மூலிகைமெல்லா நேரே யேவிலிச நேர்வர மூஞ்சு, சிறக்கு மழகோடு நநாதாடியுஞ் சிங்கார மெனச்காலவப் போரோ, வெவர்க்குப் பயதார யறிவாளரா வெழுபது நகரெங்குஞ் சென்றான். (333)

(இ-ன):— அந்த உலகத்தை அழித்துவிட வேண்டி இபுலிசான வன் ஆங்காரத்தொடும் பிரப்பட்டு நநாததாடியுடனும், பெரிய தலைப்பாகையுடனும், கைத்தடியுடனும், பெரிய மஷாயிகு என்று பேர் வைத்துக்கொண்டு ஊர் ஊராய்ப் போனான். எ-று.

சென்று எக்குள் வானும் பெண்ணுஞ் சேர வந்துதான் பதம்பணிந்தீதி, யென்றால் காண்கிலோம்பெரியவரே யிவ்வு நிறங்கியவிதமேதன்றார்கள், பண்டுவெநடிக்காலம்பெரியவர்ந்தும் ஜீபுரிலென்று மகிழ்ந்திங்குரைப்பதுமெனித்தானென்றார்கள். (334)

(இ-ன):— அவளைக்கண்ட அந்த ஜீரயுடைய ஆண்டார்கள், பெண்களும் வந்து வந்து கூடி அவன் பாதம் பணிந்து இந்தனை தூரம் மஹாத்மாவாகிய நீர் யார்! எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? என்று கேட்டதற்கு, இந்த உலகமெல்லாம் புகழ்பெற்ற ஜீபுரில் என்பது நான் தான், இப்போது நான் அறுவிலிருந்து வருகிறேன். என்றார்கள் எ-று.

தாங்குள் நலமந்தக்குவந்ததெங்குள் குழிவுவரச் சற்றும் பொறுக்காட்டே, ஞான விறங்கினே விறையல்லாம் எடக்கும் விதமுற்ற செய்தி சொல்வேன், வானேன் பரிமானமன்றாத்ததை மகிழ்ந்தே மென்னுட சிரிலேந்தி, நானே நாவெங்கும் வருவேனுளை நாயனுரைத்தானேன்றது வஞ்சிசொல்வேன். (335)

(இ-ன) — இன்னும் சொன்னதாவது:— நப்புடைய ருபுத் துக்குக் கெந்தக்காரன் நான் தான் இன்னும் அல்லாவுக்குத் தெரி யாத செய்திகளும் நான் சொல்வேன், ஒரு வேளை நப்புடைய உத்திரவுபடிமன் ஆதத்தைச் சமந்தகொண்டு உங்களிடம் வந்தா ஆம் வருவேன் என்றார்.

சொல்வேன் ஜிபுரியில் ஞானேயென்று கருபம் வேறாக விருப்போ, வல்லோ ஞாத்தைத் தொழுகசொள்ளுன் வாரு மென்வெவ்வோர் தசையறைப்பேன், அல்லா வரைத்தாறு மார் சொன்னாலும் ஆகமன்னார்வோ தெவைச்சொல்லுங்கள், சொல்லாதே நிக்கடெபுதிதீரகிற் செரங்னேனரகல்லாற்கவாக்கமில்லை (336)

(இ-ன):— அப்படி வருவது நான் தான் ஜிபுரில் என்று சொல்வேன், ஒந்துவேளை உருவும் மாறி விடுப்பேன் என நீலமிலிருக்கிற செய்யச்சொல்வேன், நீங்கள் ஒரு போதும் ஆதந்துக்கு ஸாஜ்ஜிது செய்யச்சொல்வேன், நீங்கள் ஒரு போதும் அந்த மன்னுக்குத் தலைசாய்க்க வேண்டாம். அப்படி உத்தமீரி அந்த மன்னுக்குத் தலைசாய்க்க வேண்டாம். அப்படி உத்தமீரி செய்விர்கள்னால், உங்களுக்குத் தாங்கே அன்றி கவாக்கமே விடுயாது என்று சொன்னான்.

இல்லை யொருங்காலம் பதவிசொக்கக் கிம்பபே ரெவர்க்கொன் நாஞ் சொல்லவேண்டா, மெல்லோரு மொன்று யதிர்து பேச மிழந்த பேர்சென்றும் பேச வேண்டாம், பொல்ல நெரியெல்லாம் ஏத்தி வைத்துப் போனுனிபுலீச் நாகந'ட்டிட, வல்லோ ஜுகாப்படியா நந்தமை வரீச் ஜிபுரியில் வெடுத்துயந்தார். (337)

(இ-ன) — இவ்விதம் அந்த மாணிக்க உலகத்தாரை கெடுத்து அந்த நாச வழியக்காட்டியிட்டு இபுலிசானவன் நகரம் போய்க் கேற்றான். அதன் பிறகு நப்புடைய உத்தாப் பிரகாரம் ஜிபுரிலும் ஆதத்தைத் தூக்கிவிகொண்டு வந்து கேற்றார்.

வந்து நகரோரை வரவழைந்து வரிசை யாகவேயாதந்தமை, முந்தக் கொலுவிலே நிறுத்தி வைத்து முன்னேன் தனைத்தெரும்

பாங்குபோலே, பந்தி யாவே நாவிலூஸ் எபடைப்பில்ஜூபிபெண்ணு வகுமாய்ப், மீதா நேதராய் செனவுரைக்கப் பேச வரப்பேச தெல்லாருடே. (338)

(இ-ன) :— ஜிபுரில் வந்து அந்த உலகத்தார்களை அழைத்து அவர்களுக்கு ஆதத்தைக்காட்டி நீங்கள் ஆண்களும், பெண்களும் நப்புடைய உத்திரவுக்காக இந்த ஆசத்துக்கு ஸாஜ்ஜாது செய்யுங்கள் எ-று

எல்லாக்குஞ் சொல்லா ரேதுகானு மெந்த நாளுமிய லாப்பு துமை, நின்னா தேசொல்லூ தகலாசிட்டு நீக்யோ மன்னை நிறத் திமுள்னே, வல்லோ ஞாத்தாறு மார்சொன்னாலும் வருந்தே சுமினிவர வேண்டாங்கன்மர், நில்லர் தேவீசெல்லூ நிமிசைநூ நிதுனி மேலும் சரவும் வேண்டாம் (339)

(இ-ன) :— ஜிபுரில் சொன்ன வார்த்தையை அவ்வுலகத்தார்கள் கேட்டதும் ஒவ்வாகுத்தகும் அடங்காத சினங்கிவைன்டு ஜிபுரிலைப் பார்த்து “எதுகானும் இது சாலங்களாக இல்லாத புதுமை சும்மா கிடக்கிற ஒரு மன்னுங்கட்டியைத்தூக்கி வந்து நிறுத்திக் கொண்டு அதற்கு வணக்கமேத்தக்கு கானும்! போதும் போதும் உமதுசகவாசப் பார்த்து வெது நேரமாகிறது. தடந்து காட்டும் இனிமேலும் நீர் இங்கே வரவும் வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டார்கள். எ-று

யேண்டா மெனச் சொன்னார் ஜிபுரியிலு மிக்கோ குத்ததைச் சிரிலேந்தி, யாண்ட பெரியவ னருவில்வைத்தே யாதி பெரியோனே தம்பிராளே, யேன்ற விதமெல்லாஞ் சொல்லிப்பார்த்தே ஸீப் பாகி யென் நிமையோர் சொல்ல, மாண்ட விக்ருயி வரளவர்க்கு வல்ல பெரியவன் பரிமானமாம். (340)

(இ-ன) :— அப்பால் ஜிபுரில் ஆதத்தைத் தூக்கித்தலையில் வைத்து அறுவில்வந்து, நப்பே, அந்தப்பாதசஜூன்களுக்கு நான் எவ்வளவே சொல்லியும் அவர்கள் ஒருசித்தத்திலும் இணங்கினாகவில்லை. நான் திரும்பிவிட்டேன் என்றார்.

பெரியோன் பரிமான மிக்ருயிலே பேறை யதனின்முன் வைத்தவேங்கை, யுருவந் தெரியவே கானும்சிழி யுமது விழியா வேநாகமெல்லா, செரியுந் தணவரகக் கோபங் கொண்டே யெழுப

துவகையும் பாருமென்று, நுதுகி சிச்ரு மீறுணர்வழிக்கே யோய். ஓ
(341) சொல்லி யழத்துள்ளிந்தார்.

(இ-ன்):— ஜிபுல் சொன்னவுடன் அல்லாவுக்க கோபமிறி இல்லூயிலைக் கூப்பிட்டு உபது பேழையில் இருக்கிற அழிவு என்கிற வேங்கைப்புலியைக் கொண்டு அந்த உலகத்தை ஒரு பார்வையாக, என்றார். அதைக் கீட்டு இல்லூயில் மனமிரங்கி கருதார் எ-று

அழுதே சொல்லுவார் யாற்றுமே யாதி பெரியோனே யெங் பிர-னே, பழுது வருபென்று பரிமாளபடி பாரப் புளிப்பன்னை யெடுக்குப் போதே, யழுது புளியிடு மாணைப்படி யானி யிடுபபடி மன்னையேந்தி, யெழுபதி கென்னானு யிரும்வருட மேங்கி யழுதான் மனக்குப்போதும். (342)

(இ-ன்):— இல்லூயில் அழுது றப்பை நோக்கி யாற்றப்பிழுன்னையே அந்த ஆத்தைப் பட்டங்க மன்னைடுகுப்போது அந்தப்பழுமியானது நட்டிய ஆணையும் விலக்கினிட்டு நான் கொண்டுவெந்ததற்கு இச்தப் பாதகம் எனக்குப்போதும். எ-று

எனக்குப் பரிமாளமிது தவிர வெந்தப் பணிவிடைக் கணையில் வானே, யுனக்கின் அவந்தவர் பேரைச் சொல்லி யுன்றான் கே கையுஞ் சொல்லியல்லோ, வெனக்குப் பெரியவன் பேரைச் சொல்லி யெந்த வாணையும் விடுவாரப்போ, தனக்குச் சரிகானு மென்மேற் கற்ற முயந்த பெரும்பாவஞ் சுமங்கலாட்டேன். (343)

(இ-ன்):— உலகத்தார்கள் எந்த ஒரு கருமத்துக்கு உள்ளையும் டனக்கு உவந்தவர்தலையும் கொண்டுவல்லா சத்தியஞ் செய்வார்கள் அந்தகெல்லாம் நான் சம்மதிக்க வேண்டியது வரும். அந்த பாவங்கள் என்னைச்சேருமே!

சுமங்கும் பெரும்பாவ நல்லசெயற் சேராம ஹுங்கை விலக்கி வைப்பே, கெனக்கு வாராமல் விலஞ்சுப்போது வெல்லாஞ் கூப்பு நுநியோவென்றார், நமக்குச் சேர்வது நன்மைகானு நாயக கொடுத் தானைன் ரெவருஞ்சொல்லச், சுமங்கும் பரிபார மூலகவாழ்க்கை கலவாழ்வுடன் மதவையேது. (344)

(இ-ன்):— அப்படி எவ்வாறு நிற்றுக்கும் சம்மதித்து ஒரு பாவத்தைச் செய்ய வேண்டுமானால் அவைகளை நீ எந்துக்கொள்வாயா?

என்றார். அதற்கு றப்பு நன்மைகள் தான் நான் ஏந்துக்கொள்வேன்.

எது பலஜுந்தான் விடைத்தபோதி விரையோன் கொடுத்தா ஜென்றினைபே சொல்ல, சேதனை வந்தாலவுடவேசொல்ல வென்ன ஜென்றானும் வெதுவாய்செய்வேன், வேதனையெல்லா மஜாசீல் செய்ப வினைந்தபாவழு மதனைச்சேரு, மீது செய்வேனு கென்ற போதி விச்ருயில்சொல்வா யியாற்ப்பனு. (345)

(இ-ன்):— பாவங்க எல்லாம் இபுலிசைதான் சேரும். அப்படியே உலகங்களில் பேச்சு நடைபெறங் செய்கிறேன் என்றவுடன் இல்லூயில் சொல்கிறூர். எ-று

றெப்பனு வெங்க ஞைகளே றெப்பில் ஆஸ்மீனாவனே, யொப்பான பாவச் செயலுக்கெல்லா முண்டு படச்செய்தா யிபுல் கென்றே, யப்போ திறநயவ னிபுலிசையு மைந்து தலைவரு மனே கந்தேவு, தப்பா யனைத்தையு முன்னிறுத்தி நாயன் பரிமாளமாயுரைத் தான். (346)

(இ-ன்):— அப்போது இல்லூயில் றப்பை நோக்கி, றப்பனே! இபுலிசை பாதகச் செயலுக்கா படைத்தாயா என்றார். ஆம் என்ற உடனே இபுலிசையும், அவன் கூட்டங்களையும் அருகில் நிறுத்தி யின்வரும் செய்திகளை யெல்லாம் சொல்கிறூன். எ-று

அப்போ தஜாசீலை முன்னிறுத்தி யாதிபெரியவ கொதுக்கொல்லா கெனப்போது முன்ன நாயன்க்கோ வெந்தன் முகச்சமதையுலதுதனி, வெப்பர மனுகுபஞ் செய்யவேணு மூலக்கலுமிசெல்லாம் புகழுவெனுந் தப்பல் லாமனு வெல்லோகுக்குந் தகப்பனுவராதந்தானே. (347)

(இ-ன்):— இபுலிசைக்கு றப்பு சொன்னதைவது நான் தான் உலகங்களுக்குக்குத்தனுள்ளன். முகச்சமதாகிறவர், என் ஹுபிபாகவும் இருக்கும். ஆதமானவர் சகாயிர்களுக்கும் மூலபிதாவாக இருக்கும் என்றும் (வின்றுப்)

ஆவ மூலக்கெல்லா மாசாளவு மானும் பென்னுமா யுலகமெலி வரும், சேத மூலக்கெல்லாம் புகழுவெனும் விளங்குஞ்செய்தன்னை தீவை செய்தே, மேது முயிரொல்லாமிறக்கவேணு கிமுனிமுன்வருட

நன்மைதீமை, நீதஞ் செலுத்தியே நன்மையெல்லா நீண்ட நபி
சொர்க்க மாளவேணும். (348)

(இ-ன்):—அவருடைய மக்கள் உலகத்தில் இராஜாக்களாகவும்
ஆண் பெண்களாகவும், சந்ததி பெறுகிறவர்களாகவும், ஹெதஷ்களைக்
கொழுகினவர்களாகவும், எனக்கு வணக்கங் செய்கிறவர்களாகவும், வியாம நாளையில் என்ன உயிர்களும் ஹலாக்காகவேண்டும். நன்மை
தீமைகளின் பட்டோலை என் சமூகம் வரவேண்டும், என் முகம்மது
கட்டிடமில் சொர்க்கத்தைக் கட்டியரா வேண்டும். (இன்னும்)

ஆன நாதந்தானுள்ளுதேச மனியாயமெல்லாஞ் சேரவேணும்,
வரமு மூலகந்தான் கடன்மலையாய் மகிழ்ந்தே மிருக்கிற பலவிதமுஞ்
குமுங் கழுவேறு மலைவேறுமாய்ச் சொல்லு மூலகொலரம் புரி வேறு
மாய், நீன மகமேரி வீமிருந்து நிதமுந் தேவர்களுணைப் பணிய. (349)

(இ-ஷ):—ஓ! இபுலிசே? அந்த மனுக்கள் செய்கிற பாவத்தால்
வருகிற அநியாயங்களைவரம் உன்னைச் சேர வேண்டும். அந்த உல
கமானது கடல்களும், மலைகளும் குழ்ந்தாக இருக்கவேண்டும். நீயும்
உள் குட்டி ஷெய்த்தான்களும் மலைகளிலும், கடல்களிலும், இருந்து
வரவேணும், உன்னை ஷெய்த்தான்கள் பணிய வேணும். (இன்னும்)

பணிந்தே யுலகெலாந் திரிந்திடவும் பரிபார மெங்குஞ்செய்
திடவுங், நாற்பதி ஜெகாமான்டு காலந் தேவர்க ஞால்காளவு, மனிந்
திங் காதத்தின் குலங்களைல்லா மனோக நெடுங்காலமானும் போது,
துணிந்தமிக்கும் நனக்கிரயேன் சொல்வாஜுமிருல்லரம் வரக்க
வெங்கே.

(இ-ன்):—உலகம் உற்பத்தியான ஆதியில் டன் கூட்டத்தார்கள்
ஆளவும்; அதன் பின்னால் ஆதமும், அவர் மக்களும் உலகத்தை
யானும்போது நீனும், உன் கூட்டங்களும் ஒதுங்குயிருக்கவேண்டும்.
உங்களானுகை நாற்பது கட்சம் வருவதும் நடைபெறும். ஆதமுடைய
மக்களோ! கணக்கில்லாத காலம் ஆனுவர்கள். அப்போது நான்
உலகத்தை ஹலாக்காக்க வேண்டும். (இன்னும்)

செய்யும் விடத்தாலும் விபாதியாலும் செத்தா ரெனச்சொல்லத்
தீங்கினுலும், வையம் பிழையரது மருந்தினுலும் வயிய வயிர்
விட்டோர் வாளா லென்று, செய்யும் சக்தரளைச் சலத்தினுலுஞ்
செய்த குளிய மிறந்தா ரென்று, மையோ வெளச்சொல்லி பலவி
தத்தா வழிந்து பொனுவிரன் ஹரைக்கவேணு. (357)

(இ-ஷ):—இங்ஸான்கள் மரனித்தால், மருந்தால், மாயத்தால்,
வைத்தியத்தினுல், மந்திரவாளியால், நீரால், நெதுப்பால், வாளால்
வியாதியால் செத்தார்கள். என்று அவர்களே சுட்சி சொல்ல
வேண்டும். (இன்னும்)

உரைக்கு மாவுத்தெல்லாம் பலபேர்சொல்லி யுடையோன்றிரு
நாம முரைத்திடாமற, சிறகு மிக்குமி லுமிரவாங்கிச் செத்தா
ரெனச்சொல்லிக் கொள்ளாமலே, சிறக்கப் பலபல விதங்கடோன்று
வெவர்க்கும் பலகோலமெடுப்பாயென்று. ஞாரைத் த வகையெல்லாங்
கேட்டு நின்று கெடு பேச்சுமதிற் சொன்னுளில்லை. (352)

(இ-ஷ):—அல்லா மாவுத்தாக்கினுள் என்றும், இஸ்ரூயில் உயிரீ
வாங்கினுள்ளும், ஒருவன் ஞாபகத்திலாது வந்து கொள்ளாமல்
செய்வேன், அந்தப் பழிகளைவரம் உன்னைத் தானே சேர
வேண்டும், என்று நப்பு சொன்னான். அதற்கு இபுலிசு ஒன்றும்
போமல் குழாம் போல நின்றுன். எ-நு.

சொல்லுக்கு பதிற் சொல்லமலே சொன்ன வகையெல்லாந்
தொகுத்துப்பார்த்தே, யெல்லாம் ஏர்யாசம் செய்தபின்னு மென்ன
நனெதிரியோ வுலகானுவா, னென்ன நினைத்தாலோ கவலையாகி
யேது முறையாம னிற்கும்போது, வல்லோனவனிபு வீசைப்பார்த்து
பதிலென்ன சொல்நீ சொல்நீயென்றான். (353)

(இ-ஷ):—நப்பு சொன்னதெல்லாம் மனதில் பதியவைத்தவ
ஞக உள்ளுக்குள்ளே ஆஹா! நாம இவ்வளவு கெதிகள் செய்துமா
நம் எதிரியும் அவன் மக்களும் உலகத்தை ஆனுவார்கள். நல்லது
அவர்களுக்குள் பளக்கை விளைக்கலாம். எந்று என்னி நின்றுன்.
அப்போது நப்பு நீ ஏதும் செய்துக்கொள் என்றுவற்புறுத்தினுன்.
எ-நு.

சொல்வேன் கெடுகும்து பரிமாள் பின்னர் சொல்லிப்பெறு
திலைநின்றுள்ளப்போ, தெல்லாங் கேட்டல்லோவிச்நுத எபுலிசு

முன்னின்று சொல்லான், வல்லபெரியோனேயிடலீக்டன் வகையாயுமாத்திடு முறைகளைக்கா, மெல்ல மெனைபார்த்துச் சொல்லுயானு விந்தநேரமே செய்வேணன்றுன். (354)

(இ-ன்):— அப்போது இப்புலீசு ஸ்பரன், உமர் முழுமூர்த்திகள் ஆகிய ஆறுபேர்களும் றப்பை நோக்கி நாங்கள் கேட்கிறபடி தாவேண்டும் என்றார்கள். றப்பு அப்படியேதந்தேன் என்றுன். ஏறு

செய்ய மேரிடம் புரிந்திருப்பேன் சிறந்த கடல் வேறு மலை வேறுமாய், கவையும் புளவேறுய் வளப்படுத்தி வருட மெண்ணைந் தாமிலக்கழுந்தான், செய்வேன் பயனேவுந் தீங்குங்குந் செத்தா ரேன் சோலப் பலவிதமும், பையப் பொருத்தியே வைப்பே வென்று பக்கயனிபுலீசு பக்கந்திடவே. (355)

(இ-ன்):— உலகத்தில் நாங்கள் சென்று யுகமென்றும், பொய் கதைகளென்றும், புராணங்கள் என்றும், வருஷம், மாதப் என்றும், பலதோவென்றும், ஏற்படுத்துவோப், காமவேலையைத் தூண்டு வோம், என்று சொன்னார்கள். ஏ-று.

அன்று பெருப்பாவும் மனைத்துமொன்று யஜாசி வத்தோயே செய்வேனின்றுன், என்ற போதுதா னிறைமகிழ்றுதீ யெல்லா வருமந்தா ஜுணக்கேயீந்த, என்று நன்று நி நினைத்துதெல்லா நடக்கும் விதமெல்லா முனக்கேயிந்தேன். மன்டல மாளப் புவிதி குத்த மகாயேர் புரியவுக் பரிமானமாம். (356)

(இ-ன்):— அப்போது றப்பு இபுலீசு நோக்கி நால்து அப்படியே எல்லாவித வரக்கும் தந்தேன். உள் சம்பிரதாயங்களை யெல்லாஞ் செய்பாப்போம், என்று கட்டணை கொடுத்தான். ஏ-று.

பரிமா னங்கொண்டே யிசனுதங் பாதை திருத்தியே நிற்கும் போது, பெரியோள் ஜிபுரீலு மிக்காயிலூம் பெரிய வுமாகள் போலவந்து, வரிசை யெபுபது நகரஞ் சிசன்று வுல்லோனுத்துதை வனங்குமென்றே, அறுவடுப் படைத்தவன் சொன்னுளென்று மனைக் கிதஞ்சுசொன்னு ரிமையோர்களே. (357)

(இ-ன்):— உத்திரவுபோல இபுலீசும் ஆவன் ஜனங்களும் உலகத்தை நோக்கி நிற்கும் நகுணத்தில் ஜிபுரீலூம், மிக்காயிலூம், பெரிய உலமாக்கன்போல அங்கே கடி உலகத்திற்கு வந்து ஜனங்களே! நீங்கள் ஆத்துக்கு ஸ்தாதூது செய்யுங்கள் அறுவடியுடைய நாயன் சொல்லி ஜிருக்கின்றுன். என்றார்கள். ஏ-று.

இமையோ குரைதட்டி யேலாதென்ற ரிமையோர் ஜிபுரீலு மிக்காயிலூ, மெமையானும் நெப்பில் ஆலமீனே பெங்கஞ்சரை யொன் நுக் கேட்டராஸிலை, மிமையோரேயென்ற னிச்ருயிலே யினிமேலாகி ஒரு பாகுமென்று, னிமையோ ரிச்ருயில் கோபங்கொண்டே மிரண்டு சிழியாலு மெரியப்பார்த்தார். (358)

(இ-ன்):— அந்த மாணிக்க உலகத்தார்கள், இவர்கள் சொல்லை ஒரு அனுத்தணையாகிலூம் சட்ட பண்ணுதலினுலே றப்பிடம் வந்து சங்கதியைக் கொண்ணார்கள். றப்பு இஸ்ருயிலைக் கூப்பிட்டு இப்ப வாகிலூம் பாருமே! என்றான். இஸ்ருயில் அடங்காத கோபத்துடன் ஒரு பார்வை பார்த்தார். ஏ-று

பார்த்தாரெழுபது நகரமொன்றும்ப் பத்தியெரிந்தே பரிந்து சுற்றி முத்துநாரமுழுவுவானி முயடக்கருதியே வெந்துநிருய். மெத்தயலே போலயுலகுதனில் வீருடதெழுபது கரிக்குவியல், ஏத் து மூரப்படி சீசனுதன் காட்சிப் புனியெல்லா மானுநாளின். (359)

(இ-ன்):— இஸ்ருயில் பார்த்த பார்வையால் அந்த மாணிக்க உலகத்தில் உண்டான எழுபது நகரங்களும் தீப்பற்றினரிந்து எழுபது கரிக்குவியலாக பூமியில் வந்து விழுந்தன. இபுலீசும் அந்துடன் உலகத்தில் வந்தான். ஏ-று

நானு நாற்பத்திவகுமரன்டு நடத்தியுலகெல்லாதெறிந்தியாய், வாழு மூமையானு மிசநுதன் வரத்தாலவர்கால முடிவான பின், அனும் பெரியவனுதிநாய னான்னால் ஜிபுரியிறங்கைக்காவி, மானும்பெரிதான நருமததென்றும் மரிய கடவீரர் சிறகிவரறி. (360)

(இ-ன்):— உலகத்தில் இபுலீசு வந்து நாற்பது லட்ச வருஷம் அரசாண்டான். இதற்குள்ளே பரமிசின் பார்வதி காலம் முடிவா யிற்று அதன் பிறகு றப்பு ஜிபுரீலை அழைத்து நகுமத்தென்றும் கடக்கிற உமதுரெக்கையில் தோய்த்து, அந்த எழுபது கரிக்குவி யல்களில் வீசும் என்றான். ஏ-று

சிறகினீச் தோய்த்துக்கியின் மீது சிதறவடியுமென் றார்க்கும் போதி, லிறு கெடுத்திடுங் கடல் நீதன்னை யெல்லாக் கரியிது மினையைச்சாத்தி, நிறைய மறையெல்லாக்கரியின்று தெடியப் படைப்பெல்லா மெழுந்ததப்போ, பரையுமுருவெல்லா தெருப்பினுலே பனியாதஞ்சே டெழுப்பாக்கே. (361)

(இ-ன):—அதே பிரகாரம் ஜிபுரில் செய்த உடன் அந்தகிக்கு வியல்களிலிருந்து எல்லா ஜீவரசினரும், புற்புண்டுகளும் உற்பத்தி யாயிற்று. அப்பால் நாற்பது பனியாதங்களும் ஜெனித்தார்ஸ்டின்னின் ஒரு சொற்படி எழுபது ஆதங்கள்.

எ-று

எழுபதாதமுஞ் ஜோடுஜோடா மிருந்து பரிபார மூலகமெல்லா மெழுப தாயிரம் வருடமெட்டும் மிவர்கணைடுங்கால நடக்கும் போது பழுதிலாதவன் ஜிபுரிலுக்குப் பரிமா னுரைத்திடுங்கேதோவெனில், முழுதுங் குபிரிக்குலம் பனியாதங் கண் முன்னுலேவையுமாதந்தாம். (362)

(இ-ன):—எழுபது ஆதங்களும் உற்பத்தியாகி எழுபது எழுபது ஆயிரம்வருட்காலங்களாக உலகத்தை இராஜியபரிபாலனம் நடத்தி வர்கள். அந்தக்காலத்தில் றப்பு ஜிபுரிலைக் கூப்பிட்டு இந்த பனியா தங்கள் முழுதும் காபிரிங்களாக இருப்பதாலே நீர் ஆதங்கைச் சொன்டுபோய் அவர்கள் முன்பாக வையுமெற்று உத்திரவு செய்தான்.

எ-று

ஆலநபிதம்மை பனியாதங்களடங்களும் வந்து தொழுகவென்று வேத பெரியவன் ஜிபுரியிலே வேதநிலையிலே சேருமென்றான், பாதகஞ் செய்யு மிபுலிசதான் பதறி யழுதுமூன் னெழுந்து போனு. னேது மூலமாக்கள் வடிவுபோலே யொப்பிலடங்காத சிங்காரமாய். (363)

(இ-ன):—அவ்விதம் வைத்து ஆதந்திற்குலாஷ்டாங்கஞ்செய்யக் கொல்லும் என்றான். அப்படி ஜிபுரில் வேதப் பிரசங்கங்கள் செய்தார். இதைக்கண்ட *மிபுலிசானவள் பதறிமேடு ஒரு மஹாரிவியைப் போல் உடையனின்து ஒரு அஞ்சனக் கோலுங்கையில் பிடித்தவாக, (இன்னும்

சிங்காரமாகமிபுலிசதான் சென்றுள்பனியாதங் குழந்துவே, யங்க மழுகான வடிவைப்பார்த்த ஆராவனாகேட்டோச் பனியாதங்க, சொங்கே யிருந்தவ ரெங்கே வந்தீ ரெங்கட்டுப்பகாச மேது

*விவரை தமிழ் சாஸ்திரிகள் தூரதர் என்பார்கள்.

பனியாதங்கள் என்பது ராஸ்தலைகள் இராவனனும் அந்தக் கூட்டத்தான்.

சொல்வீர், பங்கப் படுத்தவே பனியாதத்தைப் படைத்தோனுரைத் திடும் பரிசு கேள்வி. (364)

(இ-ன):— அநேக சிங்காத்துடன் பனி ஆதங்களின் குருக்களுக்கு நடுவே சென்றுள் அவர்கள் இவ்வைக்கண்டு ஒரு மஹாஆத் மாவே நீர் ஆர்! எங்கிருந்து வருகிறீர். எந்றுகேட்டுபோதார்ச்சனை புரிந்தார்கள்.

எ-று.

பரிசா னஞ்சொன்னுன் ஜிபுரிலுக்குப் பண்டே யருசிசெய்த மண்ணுத்தைக் குருவோர் கண்முன்னேநிறுத்தி வைத்துக் கண்ட பனியாதங் குலங்களில்லாந், திருவரயப் பனியவும் கஜைத்தை வஞ்ச செய்வேன் கஜைத்தை தீர்க்குகளை, யுருவான வாத மண்ணுனதா மூங்கள் குலமெல்லாம் பாவிதானே. (365)

(இ-ன):— ஒரு ராட்சௌர்களோ! நீங்கள் உடூராய்மிருக்கவேண் மே. ஜிபுரில் ஒரு மன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அதற்குலாஷ்டாங்கு செய்யக் கொல்வார் அதற்கு நீங்கள் இணங்க வேண்டாம் இளங்குவீர்களே யானால் நீங்கள் பாவியாவீர்கள்.

எ-று.

பாவிக் குலமென்று குப்பார்செய்யப் பரிசா னிறையவன் ஜிபுரிலுக்குக், காவியாவிலே சேராயலே கருமா மறியவேதெயிக் கொள்ளோ, முனி யகுந்தாலும் கஜைது செய்யோம் ஆதபண்ணை லோவெனச்செல்லுங்க, னேவஞ்ஜிபுரியில்வருவாரினி யென்பேர் மிக்காயி லென்றுசொன்னான்.

(366)

(இ-ன):— அவ்விதம் செய்வீர்களானால் இனி நீங்கள் ஈடேற்றங் பெறுவது என்னு. உங்கள் குடி யிருப்பு. நாகமாக இருக்கும், ஆனநாலே என் சொல்லை ஒரு தேவாமிர்தம் போலப்பாயித்துக் கொண்டு நாங்கள் மேலான கட்டங்கள் அந்த மண்ணுக்குத் தலைசாய்க்க மாட்டேசும் என்று ஒரே நிலையாய் நின்று விடுங்கள். இரண்டு பேரில் ஒருவர் ஜிபுரில்வருவார். எவ்பேர் மிக்காயீலாக இருக்கும். என்னுன்.

எ-று

சொங்கிக் கொடுமையை வருத்திவைத்துக் கொள்ளிபுலிச் போன பின்பு, வல்லோன் ஜிபுரியைதந்தமை வாரிக்கிகாடுவந்தார் பனியாதமுன், அல்ல வுரைப்படி யாதந்தமை யன்று தொழுமென்றே ஜிபுரில் கொல்ல, வெல்லோருஞ் கொன்னூர் மண்ணால்வோ வெங்கள் குலம் வச்சிரி பெரிதுதானே. (367)

(இ-ன):— இவ்விதம் பரதகச் சொல்களை யெல்லாம் கொள்ளி நல்ல ஆணியை அரைந்து விட்டு இபுலிசானவன் பேரன பிறத ஜிபுரில் ஆத்தைக் கொண்டுவந்து அந்தப்பளி ஆகமிகள் முன்னே வைத்து ஒரு ஜனங்களே, ஆண்டவன் கட்டளைப்படி இந்த ஆகத்துக்கு ஸாஷ்டாங்கம் செய்யுங்கள், என்றார். அதற்கந்த ஜனங்களேவராம் ஒதுப்படத் தொண்டு கூடி, இது மன்னால்லவோ! தாங்கள் மேலான படைப்புள்ளாயிருக்க இதற்கு எவ்வள்ளும் வளைக்கஞ் செய்கோ, ஒருங்காலும் செய்யமாட்டோம், என்றார்கள்.

எ-று

வன்னி வணங்குமே புரியை நேர்க்கி வருங்கோ மெனக் சொன்னு சொருமொழியாய், முன்னேன் ஜிபுரிலாதந்தமை முன்போ வங்குதிரிக்கிலேந்தி, யென்னிலடங்கானே பெரியவனே யினங்காக் குலம்பனீ யாதவிமனச். சொன்னால் ஜிபுரிலே யாதந்தமைச் சுவர்க்கப் பதியிலே வையுமென்றான். (368)

(இ-ன):—நாங்கள் குரிய சந்திர வம்பிழுத்தார்களாக இருக்க நாங்கள் பூமியை ஒருங்காலும் வணங்கமாட்டோம். என்று ஒரே பேச் சககச் சொல்லி விட்டார்கள். அப்பால் ஜிபுரில் ஆத்தைத் தூக்கி பழுப்படி சமந்து கொண்டு அறுவில் வந்து நப்பே! அந்த பனீ ஆகமி கண் பொல்லாதவர்களாக இருங்கிருக்கன், என் சொல்லுக்கு இனங்க வேலுவிலை என்றார். உடனே ஆத்தைக்கொண்டுபோய் சுவர்க்கத்தில் வைக்குப்படியாக உத்திரவு செய்தான்.

எ-று

வைத்தார் சுவர்க்கத்தி லாதந்தமை வல்ல பெரியவன் பரிமான மாங்கி, கந்தா பெரியவன் றகுமத்தென்னுங் கடலைப்பார்த்துதானேது சொல்வா, வெத்துந்திரளவன் மங்குலங்க னோக்குது வெல்லாம் வாருமென, வெற்றி யலங்கர முழுக்காக வெளியிலெழுந்ததே வெகுகூட்டமாய். (369)

(இ-ன):— அப்படியே ஜிபுரில்லைத்துவிட்டார். துப்பால் நப்பு தலை றகுமத்தென்கிற கடலை யமைத்து மேகக்கூட்டங்கள் யாவும் இந்த சமயம் வந்து சேவேண்டும் என்றான், உடனே கண்டமாரு தங்களுடை ஆரவாரித்து சேகாலங்கள் கொள்ஜித்து எழுந்தன. எ-று

கூட்டமாகவே யெழுந்தாகை குறையில்லாமலே யெழுந்த தப்போ, தேட்டி லடங்காத பெருங்கூட்டத்தை யிதமா யொன்பது பிரிவிசெய்து, நாட்டில் விதமெட்டா மெட்டுமே நபிக்குக்குடை

மேக மிராஜாவுமாங், கூட்டு மிராஜாங்க்குடை நபிக்குக் கொள்ளு யித்தான்கு விராந்தானே. (370)

(இ-ன):— இவ்விதம் வந்த மேகங்கள் எட்டுவகையும், நபிய வகைகளுக்கு குடை பிடிக்கின்றமேகம் ஒன்று ஆக ஒன்பதுவகைப்படுத்தி அவைகளில் எட்டுப் பிரிவினைகள் ஆனது. எ-று

நானே கூரம்போன் முத்தூத்தீந் தரணிபோயியுமங்குவகையே யொன்று, வளை ஏந்தநம் பொழியுமேக மக்கினியொன்று பொழியுமேக, மானமாங்கலலாற்பொழியுமேக மன்மாரியாப் பொழியுமேகந் தேனுஞ் சர்க்கார பொழியுமேகந் தினமுந் பனியாப் பேழிமொங்ரே (371)

(இ-ன):— முத்தூக்களை ஆள்ளிப்பெய்கிற மேகங்கள்று, சந்தளத்தைப் பெய்கிற மேகம் ஒன்று, நெநுப்பைப் பெய்கிற மேகம் ஒன்று, கல், மரங்களை வாறிப்பொழிகிற மேகம் ஒன்று, மன்மாரி பெய்கிற மேகம் ஒன்று, தேன், பால்களை வாரிப்பொழிகிற மேகம் ஒன்று. பனித்தன்னை சொரிகிற மேகம் ஒன்று, ஆக, எட்டு வகை மேகங்களும் பெருத்த கூட்டமாக வந்தன. எ-று

பேயும் விதமேழு மேகமேழு பெருங்கூட்டமூரு மழுமேகங்கை எரய மங்குல மிருநான்குக்கு மரகளுக்குமே குடைமேகங்குஞ், காயநங் மேகமிறைவகுத்துத் தக்கமிக்காயிலரசுகைப், பேயு மழுபைல்லாம் குறயாத்துல் கைபார் பெரிய கூட்டிலே கல்விமடுக்க. (372)

(இ-ன):— இந்த எட்டுக்கும் அரசனுகிறது குடைமேகந்தான். இந்த ஒன்பது வகையான மேகங்களுக்கும் தலைமையாக மிக்காயிலை எற்படுத்தி அவைகளை ஹயாத்துல் கைபார் கடலில் போய் ஜலம் கிள்ளும்படியாகக் கட்டளையிட்டான். எ-று

கடுக்கும் பாற்கடல் ஹயாத்துல் கைபா நிறங்குநிரத்தான் மீக்காயிலுமெடுத்து வளர்ந்தநீர் கைபெல்லா மிருந்துகுலமூற்றநீராத ஜூஸ்ரு, விடுக்கந் தலைமீனீர் பால்செமித்து வேண வுமிரெல்லாநீரில் வர, வடுக்கு நிருல் குரிசாகவு மாதி பெரியவன் பரிமானமாம். (373)

(இ-ன்): அவ்விதம் எடுத்த நீரா மூன்று மாதக்காலங்களாக தன் கெர்ப்பங்களில் வைத்துப் பணி உண்டாகி, மிகுந்த ஆரவாற் துடுக்கோளுமாரியாகப் பொழியும் படியாய் ஆக்கியாகித்தான். எ-று

ஆதி பெரியவன் மீக்காயில்தானள்ளி யளந்திடுங்கடவீர் தல் கோ மேரதி மங்குலமழைபொழிய முழுதும் பணீயாதாக குலமழிய. வாதி யுரைப்படி மீக்காயிலும் மந்தக் கடவீரையள்ளிலிட்டே, யெதுங்குறை யாமன் மழைபொழிய வெல்லா மழிந்ததே பணீயாதங்கள். (374)

(இ-ன்):—இவ்விதம் பொழிந்தமழையில் அநேக ஆலைமீன்களும் நெளிந்தன இரண்டு மாதக்காலங்களாக இரவு பகல் பெய்த அடங்காப் பெருமழையாக பணீதூதமிகளின் நாடு நாரங்களைல்லாத தவிடு பொழியாய்ப்போய் அந்தக்குளின் கடுசேதால் பணீ ஆதமிகன் எல்லாரும் கொடுகி விரைத்து விலங்கில்து ஹவாக்காவி விட்டார்கள் அதோடும் ராஸ்திணமுடிந்து போயிற்று. எ-று

ஹவ்வா பிறந்தது.

ஆதம் வன்னிதா சென்றுபானதா வந்தசெலத்திலே யழிந்த தட்பேர, ஆதநபியல்லா கவர்க்கநாட்டி வணைகளியல்லா மருந்து நாளிற், சோதி நபியாத மாளிகைமுன் கொல்லத் தொலையாத வலங்காரமாய், மாதர் குருவாள வலக மாத மரத்தின் கனியாக நிருந்தாப்போ. (375)

(இ-ன்):—பணீ ஆதம்களி இவ்விதம் கொடும்பளீ நீரால் அழிந்த பிறகு மன ஆதம்கவர்க்க லோகத்தில் வீற்றிருந்தார்கள். இருந்து சுற்பக சேரலையில் தான் நாடிய பழவர்க்கங்களைத் தின்று வந்தார்கள். அப்போது, ஆதமுடைய மாளிகைமுன் நின்றாகு விருட்டத்தின் கனியாக ஹவ்வா இருந்தார்கள். எ-று

கனியா யிருந்தது ஹவ்வாவுமாய் கனியின் கட்ரோளி மழுகு வீச, வினிய கனியுட வழகுகள்டே மிந்தக் கனிதின்ன வேணுமெ

எத், தனிய னிடத்திலே யாதாவி கருக வெளக் கொல்லி தலை விரந்தார், கனியை யவர்கையிற் கொடுவெனவே கத்த ஜுரைப்படி ஜிபுரியிலும்.

(இ-ன்):—ஹவ்வா அம்மா அவர்கள் இருக்கிற கனியாவிற்கு அதிகமான ஒளிவு விசிக்கொண்டிருந்ததினாலே ஆதமுக்கு அந்தக் கனியின் கேளில் ஆசையுள்ளடாகி, நப்பை மன்றாட தலைக் கேட்டார். உடனே நப்பு அந்தக் கனியைப் பறித்து அவர் கையில் கொடுக்கும் படியாக ஜிபுரிலுக்கு உத்திரவு பிறந்தது. எ-று

உரைக் கிறையவன் ஜிபுரியிலு முவந்து கனிதனைக் கொடுக்க வரக்கி, மறைக்கு எடுக்காத கனிரசனை மகிழ்ந்தா ராதந்தம் வயிர்பொருளி, மிகுக்கு மங்குட இடவிலாவி வெழுந்து சிலந்திபோ ஆடையூட்போது, தரைக்கு கனிகளில்லா வடிவுகளான்ட கைய வெனும் ஹவ்வா பிறந்தாரப்போ. (377)

(இ-ன்):—அதே பிரகாரம் ஜிபுரில் அந்தக் கனியைப் பறித்து ஆதம் கையில் கொடுத்தார். உடனே ஆதம் அதை வாங்கித் திக்ரதும் வயிரு பொறுமி ஆதமுடைய இடது விலாப் பக்கத்தில் ஒது சிலந்திக் கட்டிபோக வீங்கிற்ற அப்பாக் அது உடையும் போது, அதனுள்ளிருந்து அழிய வடிவுடனே, ஹவ்வா பிறந்தார்கள். எ-று

பிறந்த மதலையைப் பெற்ற தாதை பிரிசப்படக் கண்டு பெரிய நடவன், வருந்தி மிகுவர்க்கு மணமுடித்தான் வரழ்ந்து கவர்க்கத்தி விருக்கு நாளிற், பெரிய கசடுள்ள ஜிபுலிசனும் பெண்ணின் கருப்பமாய் வந்தானங்கே, யிருந்து ஹவ்வாவு மிபுலிசனு. மிகுவர்களையும் பேசினாரே. (378)

(இ-ஷ):—பிறந்த ஹவ்வாவின் பேரில் ஆதம் ஜிபுலிசநா மேரகங் கொள்கிறதை, நப்பு தெரித்து அவர்கள் இருபேருக்கும் கனியாளாஞ் செய்து வைத்தார்கள். அப்பாலவர்கள் கவர்க்கலோகத்தி விருக்கும்போது ஜிபுலிச அங்கு வந்தார்கள். எ-று

பேசியிருக்கையி ஜிபுலிசதான் பெரிய கோதுகைக் கனியைடுத்து, தேங்பிரியாம விருக்கதூத நிய மயகுமே யுனிபிராஞ்சு, வாசமுகம் யல்ல லோகுமதை வருந்தா தகைக்கிடு மருந்தாயென்று, பேசி யெறிந்தாலும் கொடுத்திராவி வெல்லா நுங்கையி வடங்கிப் போயே, (379)

(இ-ன):— கசுள்ள முதேவியான இபுலீசம் அங்கே வர்தான். வந்தவன் ஒரு பெண்ணுடைய சுபுத்தில் வந்தான், அப்போது இபுலீசம் ஹவ்வாவும் தங்கள் பழக்கங்களைப் பேசினவர்களாக இருந்தார்கள். இருக்குப்போது இபுலீச றப்பு விலக்கின ரோதுமைக்கனியைப் பறித்துக்கொண்டு வந்து, ஹவ்வா கையில் கொடுத்து இந்தக் கனியை நீங்கள் இருவரும் திட்டால் ஆதம் உம்மையாறி வேறு பெண்மேல் இச்சிக்கமாட்டார். இது ஒரு ஈடு முடிமுடுத்தாக இருக்கும். இனி யெல்லாம் உமது கையில் தான் சிக்கியிருப்பது. எ-று.

அடங்காத் திருந்தவ ரெனதுநேச ரடக்கிக் கொடுத்துமிக்க னிதா, னிடங்கேடனையும் பற்றிவைத்தே இபுலீ செழுந்துதான் போனபின்பு, கெடுதல் தெரியாமலாதம்நபி கிளியிக்கொழிமாதி னிடத்தில்வந்து, மடியி விருத்தியே ஹவ்வாதமை மகிழ்ந்து பேசியே மிருக்கும்போது. (380)

(இ-ன):— இன்னும் இந்தக் கனியானது ஏனது நேர்களில் அநேகம் அடங்காதவர்களை யெல்லாம் அடக்கிக் கொடுத்து, என்று சொல்லி ஹவ்வாவை நல்ல கட்டு படுத்தி விட்டு இபுலீச போய் விட்டார். அப்பால் ஆதம் நபி ஹவ்வா உடைய மாளிகைக்குள் வந்து மடியில் ஏற்றுக்கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது. எ-று.

இருக்கும்போதுதான் ஹவ்வா சொல்வா ரெனக்கு வாக் கொங்குறாகவேணு, மிருக்கு முயிர்கேட்கி ஓமங்கே தந்தேன் னெந்தவகைக்குமே யினைத்தெனின்றுந். திருக்கை யடித்துத்தான் சீரக்கொட்டுத் தீங்காஞ் சத்தியஞ் செய்தபின்பு, பெருக்கும் பிழை கனிகோதுமைப் பேதையெடுத்தல்லோ கொடுத்துச் சொல்வாச (381)

(இ-ன):— அந்த இன்பமான நோத்தில் ஆதத்தைப் பார்த்து ஹவ்வா சொல்வதற்காலது. நீங்கள் எனக்கு ஒரு வாக்குறுதி தா வேண்டும், என்றார். உடனே ஆதம் இந்த சமயத்தில் நீ என் உயிரைக் கேட்டாலுந்தருகிறேன். என்று வல்க்கையில் ஆடித்து தலையைத் தொட்டு பெரிய சத்தியம் செய்து கொடுத்தார். அதன் பிறகு ஹவ்வா அந்தக் கொதுமைக் கனியை எடுத்து ஆதம் கையில் கொடுத்து சொல்கிறூர். எ-று.

சொன்ன பிராமண மிதையருந்தச் சொன்னு ளெனதுடதோழி பெங்கு, ளென்னமதிகாணுமிபுலீசனு மிந்தக்கணிதன்னையிருவ ருண்டால், முளினுளிவைத்த தவங்குலைந்து மேசப் பெரும்பானி யாவே சொன்னார், என்ன விதத்தாலும் மிதுவிச்னுதா லெனக்கும் மக்கினி யிக்கூலையென்றார். (382)

(இ-ன):— இந்தக் கனியைத் தின்னும்படியாக என் தோழி சொன்னான். ஆனபடியால் தின்னத்தான் வேண்டுமென்றார், அதற்கு ஆதம் சொல்வார், இது என்ன பேதைப் புத்திகாணும்? அது தோழியா! இபுலீசல்வோ! இந்தக் கனியைத் தின்றால் யானியென்று றப்புசொச்வியிருக்கிறுன் என்றார். அதற்கு ஹவ்வா என்ன விதத்தாலும் நீங்கள் இந்தக் கனியைத்தின்னத்தான் வேணும். இல்லாவிட்டால் இப்பவே உங்களுக்கும், எனக்கும் உறவு இல்லை இல்லை என்று சொன்னார். எ-று.

இல்லை யெனுஹவ்வா பிரிவிசொல்ல வேங்கியழுதாதங்களியே தெதுச், சொல்லுங் கனிதனை மிருவருமாய்த் தின்றவுடன் ருக்மோ சொகி, வல்லபிரியவன் கவர்க்கந்தனில் வலழுஞ் சலமுரம் நிறையுப்போதி, லெல்லைப் பதியாளன் கவர்க்கப்பட்டே மிருவர் தமைத்தாக்கி யெறியுமென்றார். (383)

(இ-ன):— ஹவ்வா சொன்ன பிரிவான வார்த்தையை ஆதங் கேட்டுப் பரிதாபத்துடன், அருது புலப்பிக்கை சேதப்பட்டவராக மேற்படி கனியை இருவரும் தின்றுக்கூன். தின்றதுச், பரியடைய தாகமும், காமத்துடைய மோகமுப், உண்டாயிற்று. பசிக்குத் தின்ன தின்ன வயிற்றில் மலைலும் உற்பத்தியாகி ஆராந்தின் வழியாக காற்றும் வந்து நாற்ற முன்டாக்கின்று மல்லாமல் அந்த நுப்புறவான சுவர்க்க லோகத்தைச் சுற்றி சுற்றி கொல்லைக்கிறுந்து எங்கு பார்த்தாலும் நாற்றமும், நாகழுமாக்கி வைந்தார்கள், எ-று.

எறியு மெளச்சொல்லினும் பெரியநாய யேகனுகரப்படி ஜிபுரி யீலும், பெரியோ னுத்ததை யெழுவரளிலும் பேதை ஹவ்வாவைப் படுவரளிலு, மெறியிருவருந் தனியேதின்றே யேங்கியாயிரம் வகுடமட்டும், அறிய பெரியோனே தம்பிராணென் றல்லா தனைநாடி யழுதாராதம். (384)

(இ-இ):— ஆதம் ஹவ்வா இருவர்களும் கவர்க்கத்தை அசிங் கஞ்சியைத் தலைப்பட்டதும் றப்பு ஜிபுரிலீக்காவி ஆதமையும். ஹவ்வாவைவும் தூக்கி இதே ஷனாத்தில் ஏற்யும் என்றான். அந்தப்படி ஜிபுரில் ஆதத்தை ஏழுவான் திசையிலும், ஹவ்வா கைப் படுவான் திசையிலும் ஏற்றுத்துவிட்டார். இருவரும் வந்து விழுந்த இடங்களில் கிடந்த கோவத்துடன் ஆயிரம் வருஷங்கள் மாக றப்பையும், தாம் இருந்த செல்வாக்குகளையும், நினைத்து அழித்தார்கள்.

அழுதா ரசயிரம் வருடமட்டும் மனுவுமிரங்கிலனுதிநாயன், முழுதும் பிழையல்லாம் பொறுப்பவனே முகம்மதை யெந்தன் பாலனுகப், பழுதுவராம ஸஹப்பவனே பாலன் றனக்கு நான் பிதாவுலவோ, வெழுத முடியாத முகம்மதுக்கா யெந்தன் பிழையல்லாம் பொறுப்பவனே. (385)

(இ-இ):— ஆயிரம் வருஷம் வரையிலும் ஆதம் நபி அழுத, நப்பை நேரக்கி யாறுப்பி? நீ சொன்ன பிரகாரம் முகம்மதை என்கின்னையாகப் பிறப்பிப்பதனுலேயும், அங்குடைய நூற்றாண்மைந்த பரக்கத்தாலேயும், என் பிழையைப் பொருத்தருள் என்று கூற்றினார்.

பொறுப்பாய் பிழையெல்லா முகம்மதுக்காய்ப் புகழ்ந்தேன் முகம்மதை யுனதறிவாற், சிறப்பா முகம்மது நாமஞ்சொல்லச் சீக்கிரம் வாகுஞ்ஜிபுரியிலே. நிரம்ப மாகவே யாதம்றஹவா நீட்டீ வரப்பகவுலகமீதி, விருக்கும் பதியின்பேர் மக்கநக ரிகுவர்தாமக்கூட்டி வாரு மென்றான். (386)

(இ-இ):— இவ்விதம் ஆதம் நபி நமது நாயகம் முகம்மதை ஸல்லவர்கு அலையி வஸல்லமுடைய நாமத்தைக் கொண்டு கெஞ்சின உடனே, றப்பன் சீக்கிரம் ஜிபுரிலீக்கூப்பிட்டு நான் ஆதமுடைய பிழையைப் பொறுத்துக்கிரங்கேன். நீர் ஆதமையும், ஹவ்வாவைவும், கூட்டிக்கொண்டு மக்கம் என்கிந் ஸ்தலத்தில் விட்டுகிடும். அவர்கள் சந்ததி பெருவினவர்களாக உலகத்தில் நீட்டீ வாழுட்டும் என்றான்.

கூட்டி விருவரை மக்கநகர் கோஷதயுடனுத விருக்குநாளி, லெட்டிலாங்காத வாதிநாப ஸிகமயேர் மிக்காயி றஜினீக் கூவி,

நாட்டிலரத்தை விறக்கிவைத்தே கூலா வகையெவ்வர நிறை வென்றே, யாட்டம் பெரிதான நகுமத்தென்று மறியக்டனிரை மேகப்வாரி. (387)

(இ-இ):— ஆதமும், ஹவ்வாவும் பக்கத்தில் வாழ்ந்திருக்கும் போது றப்பு மிக்காயிலீக்கூப்பிட்டு, ஆதமை நான் உலகத்தில் விறக்கி விருப்பதால் அவகுக்கு கஞ்சுக்குக்கு வழி செய்யும் போகுட்டு நீர் மேகங்களை யழைத்து நகுமத்தென்றும் சடவில் போய் நிறையனச் செய்து மழையை வருவிக்கப் பண்ணும். எ-று.

வாரி ஜஸ்த்தை மங்குலங்களுடு வையமுழுமேமைபொழியப், போர்ந்திரியவன் சொன்னபடி பெய்யு மழையாக வலக செல்லாஞ், சீராய்ப் புற்பூடு பலவிருட்சன் சிறந்த வகையெல்லா நிறையவென்றான், பரா கடனீர்தான் பலக்கத்தாகப் பாக்காய் விருட்சம் புற்பூண்டாச்சே. (388)

(இ-இ):— அவ்விதமே மிக்காயில்மழைபொழியச் செய்தார் அந்த மழையால் றப்புடைய உத்திரவுப்படி தாளியாதி விளைபொருட்சனும், விருட்சத்திருக்கும் புற்பூண்டாதிகளும், ஆதியித்தாக உற்பத்தி யாயிற்று.

உண்டுபடச்சொய்தா ஞெருமொழியி ஞானுபடுத்தியவுமியரை யெல்லா மக்கேறைக்கத்தி விறக்குமென்று மனைத்து விறங்கியே யொன்றேடுத்தனரும். நன்றாய்ப், பரிபார முலகுயிரு நடத்தி யுலகெலா நிறஷ்டானின், மன்றலமிங்கும் ஆதமை மன்னில் விளைத்துவனைப் பரிமானமாம். (389)

(இ-இ):— அந்துடன் அறுவாஹில் ஆதத்துடன் உண்டுபடுத்திய உயிர் ஜீவாதிகளையும் இறக்கினான். உலகமெல்லாம் பல ஜீவ சந்திகள் பெருகிவிட்டன. அதன்பிறகு ஆதம் நீண்டங்களுறிந்திய ஆகார வஸ்துக்களைப் பிரிக்கத்தெரியாதவராக இருந்தார், அப் போது முதல் ஸ்தலபுகள் என்னும் தேவக்கட்டளை இறக்கிற்று.

மன்னை யுழுதவும் பலதானிய மகிழ்ந்து விளைத்தை யழுந்த வென்றே, பெண்ணி லடங்காதான் விதித்தபடி மிகுந்துபரிசார நடத்துநாளி, வெண்ணி லடங்காத பெரியவனே பெற்று நிதம்

புகழ்ந்தாநபி, முன்னு ஞாதூட வெளிவிவான முகம்பதைக் காண வாசையானேன். (390)

(இ-ன):— அந்த சம்புகளின் வாசிலாக ஏர் கட்டி பூமியை ஒழுது விதை விடைத்து கீரை குழைகளைப்பறிந்து, காய்களிகளைக் கொய்து இனினின் விதம் சமைத்து சாப்பிடவேண்டு மேம்ப தெல்லாம் சொல்லிற்று. அதன்பிரகாரம் ஆதம் செய்து வாங்போது நப்பை நோக்கி உள் ஒளிவில் முத்தாக இருந்த முகம்பதென்னும் வடிவங்களை மீத்த ஆசையாக இருக்கிறது. என்றார். எ-று.

ஆசை பொருந்திய தென்னுபால ரகுமிதாளிவையென பாக்திலாக்கினா, ரூக்காய்க்கெல முகம்மதுதா ஜெனிவீக் குத்தாபையு மொருமுத்தாக்கி, நேசமாயத முதுகுதனி ஜேரே யுயாத்தி நிறுத்திவைத்தான், வாசநபியாதம் ஹல்வுமூய் வாழ்ந்தே யிருவரு மிகுக்குநாளில். (391)

(இ-ன):— ஆளபடியாலே அந்த வரிசையான பின்னையில் ஒளிவை என் முதுவின் கண் பிரகாசிக்கும் படியாகச் செய்திருள் என்றார். டடனே நப்பு முகம்மதிய்யத்தான் ஒளிவையும், குதுபுதையத்தையும் ஒரு முத்தாக ஆதமுஸ்டயமுதுகந்தனடியிறுத்தி வைத்தான். அதிலிருந்து ஆதமும், ஹவ்வாவும் இன்பகரமாக இருக்கிற காலத்தில், எ-று.

இருக்குப்போதினி இபுலீசனு யிலங்குமறிவாளர் வடிவு கொண்டே, யுருக்கமாய்ச் சொன்னான் ஹவ்வாதமை புலவி ஓமக் கேது மதலையில்லை, மிகுக்கு தென்கொரு வேழைப்பால ஜெட்து வளவென்றே யவர்குச்சொல்லி, யுருக்க மாய்வாடா மகளேயென்று எப்போ அகுமறு ஷேதிவந்தான். (392)

(இ-ன):— இவ்விதம் இருக்கும்போது இபுலீசஹவ்வாவுடைய கிடத்துக்கு ஒரு பெரிய ஆலிமைப்போல் வந்து ஏது பின்னை? உள்க்கு இது பரியந்தம் குழந்தையில்லை? நல்லது இருக்கட்டும். என்வசம் ஒரு ஏழைப்பின்னை இருக்கிறது அதை எடுத்து வளர் பாயாகில் அதன் பறக்கத்தைக்கொண்டு உள்குப் பின்னைப் பலன் உண்டாகும் என்று மாற்றிச் சொல்லி வரடா மகளே என்று கூப்பிட்டன். எ-று.

வந்தா னகுமறு மிபுலீசனுள் வடிவு பொருந்திய பாலனுக் கீந்தா பிடியுமென் ஹவ்வாடுதா ஜினாக்கி யிந்தையால் ஹவ்வா வாங்கி, யெந்தன் குழந்தையென் பெருட்தெனைத்தேயிலங்கு முத்தையு முத்திக்கொள்ளத் தந்தே ஜெனப்போனுமிபுலீசப்போ நகப்பச் சொத்தேதிட யழவுப்பாலன். (393)

(இ-ன):— கூப்பிட்டதும் அகுமறு என்கிற கன்னுஸா ஒடி வந்தான், அந்த அழுவிய கன்னுஸைப் பிடித்து. இந்தாபிடி என்று கொடுத்தான். ஆகசுடன் ஹவ்வா இரண்டு கைவையும் நீட்டி வாங்கி அவனுடைய முடச்சை வளைத்து வளைத்து முந்திக்கொள்ள டார். டடனே இபுலீச கொடுத்தேன் கொடுத்தேன் பத்திரம் என்று சொல்விட்டுப்போனான். எ-று

அழுகை யமர்த்தினார் பாலகளை யாதநபிவந்தாரப்போதே, குழுகிக் குரலைது வரிசையேது கூறுமெனக் கீட்க ஹவ்வா சொல் டார், கிழவர் பெரியவ ரொநுவீந்தார் கிடையா திதுபோலே வடிவுபாலன், முழுதுங் கெடுத்துவ னிபுலீசவன் மோசம் வருத்தவே அந்தா ஜென்கரு. (394)

(இ-ன):— அப்போது கன்னுச இபுலீசைத் தேடி அழுது கொன் குறுந்தான். ஹவ்வா அட மானே கண்மணியீடு அழுகாதே என்று அளைத்துக் கொண்டிருந்தார். வந்து, இங்கே குழந்தையின் பந்தம் எது! அது எவ்விதம் வந்தது? என்று கேட்க ஹவ்வா சொல்வார், ஒரு பெரிய கிழவர் கொண்டுவந்து கொடுத்தார், இந்த பின்னையைப் போல் அழுகள் குழந்தை விளி நமக்கு அடப்பட மாட்டாது என்றார் அகாக்கேட்டு ஆதம் அடிபைத்தியக்காரி நம்மை சுவர்க்கத்தில் இருக்க விவாட்டாமல் ஒடி கெடுத்த பாயியாள இபுலீசலோ அந்தக் கூபுவும் என்றார். எ-று

வந்தா னிபுலீச நகமக்கெடுக்க வடிவுப் பாலக் குறுங்கன்னுசாகுந் தந்தா னகுமிரென் கிருகுபேர் வைத்துத் தனது கைப்பலரந்திரட்டி யொன்று, யந்தநோமே யின்மபாலனை யனைக்கினப்பாக வழுத்தறத் தே, யிந்தப் புனியிலே குழியைக்கல்லி யெடுத்துப் புதைதலோ மிதித்து வயந்தார். (395)

(இ-ன):— என்று சொல்லி மறுபடி ஹவ்வாவே இந்த உலகத்தி ஓம் நப்பமைக்கெடுக்க வந்தான், இந்தக் குழந்தையானது அவ

நுடைய சுடு என்னும் கண்ணாக இருக்கும். உள்ளை ஏமாற்ற வேண்டி அவ்மது என்கிற பேர் வைத்துக் கொடுத்தான் என்று உடனே அந்தகுழந்தையை அநேக துண்டங்கண்டங்களாக அறுத்து பூரியிட குழி தோண்டிப் புதைத்து மண்ணை முடி வைத்தார். எ-று

வைத்தார் மதலைமே லாசைகாண்டு வாயிற் புலம்பியே யிருந்தார் ஹவ்வா, தெத் நவீயாதம் போனபின்பு பைட னிழலீசு வந்தா னங்கே. பத்தினிமாதே பால்லென்கே பாரிற்புதைக்கலும்பயித்தியீமா வொத்தை நொடியிட்டு மகளே யென்றுகொடி வந்ததே யொளிலு பாலன்.

(396)

(இ-ன்):—அந்த நேரத்தில் பிள்ளையின் பேரில் ஆசையுடன் ஹவ்வா அருது புலம்பினவராக இருந்தார் ஆதம் போனபிறத ஹவ்வாவிடம் இபுலீசானவன்வந்து ஏ! பிள்ளைஹவ்வா! குழந்தையை அறுத்து புதைத்தது என்ன புத்தியென்று சொல்லி மகளே? வாடா என்று கையைச் சிட்டிகை தட்டினால் உடனே அருமறு ஒடிவந்தான்.

எ-று

பாலன் றனைமுன்போற் கொடுத்துப்போனான். பார்தாஶாதமு மனம்பதறிப் பாலன் றனைவெட்டித் தீவிவிட்டுப் பத்தியெரிந்துதிருகிப் போக்குக் கோலந்திரியாம னைவாரிக்கொண்டு சலத்திலே கரைய விட்டார். மேலும் ஆதந்தான் போனபின்பு விப்பனிபுலீசு வந்தா னங்கே,

(397)

(இ-ன்):—வந்த பாலனை முன்போல ஹவ்வாவிடம் கொடுத்துப் பத்திரம் என்று சொல்லியிட்டுப் போனான். அந்த நேரம் ஆதம் அங்கே வந்தார் குழந்தை இருக்கக் கண்டவுடனே, இன்னுவீல்வாஹி யென்று பதறி உடனே அதை நெருப்பிலிட்டுக் கொழுத்தி சாம்ப வாக்கி வாரிக்கொண்டு போய் தன்னீரில் கரைத்து விட்டார். ஆதம் போனபிறகு இபுலீசு இரண்டாற் தடவையும் ஹவ்வாவிடம் வந்தான் எ-று

வந்தா விபுலீசு ஹவ்வாவுடன் வடியின் பாலங்கு ஜெங்கே யென்றான், முந்த வகைபோல வெட்டிச் சுட்டு மேசநிலே கரைத்தாரென, விந்தபாரென நொடித்தான் கையை யிறந்த பாலன்றுள் வந்ததப்போ, திந்தா வெனஹவ்வா கைக்கொடுத்தே விபுலீயெனும் பாலிபோமினுளே.

(398)

(இ-ன்):— வந்து எங்கே நான் தந்த குழந்தை என்றான், அதற்கு ஹவ்வா நெடுப்பிட்டு நிரிச் கொத்து விட்டார், என்று சொன்னார். இதோ! பார் என்று ஒரு சிட்டிகை தட்டினால் உடனே கண்ணா அவன் கையின் வழியாக வந்து விட்டான் வந்த குழந்தையை ஹவ்வாவிடம் கொடுத்து விட்டு இபுலீசபோய் விட்டான்.

எ-று.

போனபின்புதானும்வந்து பெண்ணையேது னான்பாலவினன் ரூ. நானேசலத்திலே வந்ததென்றார் தக்குபீர்சொலிலித் தலைய ருத்தே, யேண்மதில்வைத்து நினையூற்றி யேற்றியனவிலே தானையித் துந், தானும் ஹவ்வாவு மாகவுண்டார் தளக்குங் செய்யமென்று விபுலீசனே.

(399)

(இ-ன்):— அதன்பிறகு ஆதம் வந்தார் முன்றுந்தடவையும் குழந்தை இருக்கண்டார் என்ன ஹவ்வாவே எது குழந்தை என்று கேட்டார், அந்தக் குழந்தைத்தான் தன்னீரில் நின்றும் முக்குளித் துக்கொண்டு வந்து விட்டது என்று ஜவாபு சொன்னார், அப்பால் ஆதம் அவனை தக்கீர் சொல்லி அறுத்து சட்டியிலிட்டு அவித்து இருக்குமாகத் தின்று விட்டார்கள். அதைக்கண்ட இபுலீசு இப்பதான் ஜயகாலம் பிறந்தது. என்று சந்தோஷம் கேள்வடாடி என்று.

எ-று.

செய்மா முடலுக்குள் மூன்றுபங்காய் செனித்துப் பிதாவாது செய்தகுறை, பயமில்லையே யழும்பெற்று பாலன்றனையவர ஹந்தகுந்த. ஏ உமையாவே முன்று பங்கா யுடலிற்றுரித்திடும் வகையைகொளு, வகையா மீறும் பற்குத்தியும் வழியும் பித்தி மூம் கலந்ததாலே.

(400)

(இ-ன்):— அவ்வீதம் உள்ள அமுமறுடைய தேச்சுதையானது மூன்று வஸ்துக்களுடன் கலந்துவிட்டது. அவைகளாவன ஈரல். பல்குத்தி, பித்து இந்த முன்றிலும் கலந்தது.

எ-று.

கலந்த பித்தினிற் கூப்புண்டாக்கக் கூறப்புதிறமீரல் பல்லுக் குத்தி, மலர்ந்த வறிவெல்லா மறந்துபோச்ச மன்னுமதிலுண்டாம் வகையைக்கொளு, நலந்தக்கிழியாகை பார்வையெல்லா நாட்டுஞ் செயித்தானின் பங்கதாகு, மலர்ந்த பார்வைதான் சரியேயென்று மதுதான் சடலமன் னினைவுமாகே.

(401)

(இ-ன்):— பித்தில் கூப்பு உண்டாயிற்று, சரவில் கருப்பு நிறம் உண்டாயிற்று, பல்குத்தி சாம்பல் நிறம் உண்டாயிற்று, இவைகளால் பார்வை, கேள்விகளாகிய காம்பகளும் ஏலால் மண்பேரில் உள்ளே உலக மயக்கழும், பொய் பித்த லாட்டங்களும் உண்டாயிற்று.

எ-று

நினைவுஞ் சடலமும் பார்வை ரண்டு நேரேபாருந்திடிற் கொடு கையாகுஞ், கன்றியாக நீ சோப்புதலும் கத்தைப்பரியவ னுரைத்தபடி, யீஸப் பெருபாவஞ் செய்யுமென்று மிபுலீ செனும் பித்தின் பங்கு சொல்லுந், துனிவாய்ச் செய்திடுப் பாவமெல்லாந் தொலைக் கவுமிசேரத் துனையாய்க்கூடும். (402)

(இ-ன்):— அந்த மன்னாகை எள்கிற நினைவால் உலகத்தின் கொடுமையான பாதகச்செய்க்களும் பித்தின் கூப்பால் கோபம் சேம்பல், குடிவெறி, ஜீனுமுதலியவெல்லாம் உண்டாகும் எ-று.

கடுங்குபிரகன நெஞ்ச மானுற் கொலையுங் கொடுமையும் வினை யும்தா, மூடுஞ் செயனல்ல நினைவுமானு ஓமக்குஷமருமென்றேகாட்டி குவைக்கு, பாடுப்பாடுயே மிபுலீதான் பதிவெண்ணானுபிர சால மட்டு, ஒடியோடுயே கெக்கரித்தே யோதே சொல்வா எபிபுலீகனே.

(இ-ன்):— இன்றும் கொலை களவு, ஆங்காங்களும் உற்பத்தி யாயிற்று குபியில்துகளும் அதனால் தரன் உண்டாது. இனு கொண்டு இபுலீசு ல அனத்துல்லா பதிவெண்ணானுபிர ஆலங்கள்களும் பறந்து கெக்கரை கொட்டி சிந்தான். எ-று.

இபுலீசு வெங்கும் பறையடித்தா எனக்குப் பங்கேழு நபிக் கோபம்கு, கவியின்பிக்குவன்டே யிறையுபுகாத்தான் காயிர்குலத்துட னுள்ளு பாலர், புலியிற் ரூயர்தீர வழுதெயாதம் புகழுகுக்கைத யிறியிற்கானக், கபியை மிருகையின் பெருவிரவிற் கண்டேயிருமென் யிறையுறைத்தான். (404)

(இ-ன்):— சிறித்து ஒரு பறையடித்து எனக்கு இன்ஸானில் ஏறு பங்கிருக்கிறது முகம்மதக்கு ஒருபங்கு தான் இருக்கிறது தான் தான் வல்லமையில் மிதத்திருக்கிறேன் என்று கொலைக் கொண்டே திரிந்தான். அதுகண்டு நப்பு ஆத்தின் முதுகில் கிருந்த ஓளிவை அவருடைய விரலில் பிரட்டிவைத்து ஆதமே

என் ஹபிபிள் ஜூஷாவியத்தை உமதுவிரலில் தெரிசித்துக்கொண்டிரும் என்று கட்டணையிட்டான்.

எ-று

உரைத்த முகம்மதி ஜெனியான்து மொன்று யாதத்தின் முதுகு நானி. னிறத்தை மிருபங்காய்ப் பிரத்துவல்லோ னேரேகை விரலிரண் டில் வைத்தான். குறித்து விழிதேய்த்து முத்திக்கொண்டு குதற்துயா ஜூஷியென்று, வரத்தைப்பொருந்திய ஆதநபி வாழ்ந்து பரிவார நடத்துமயப்போ, சிறந்த * வெண்பத்தி ரண்டுஜோடு சேர்ந்தேயான் பெண்ணாய்ப்பிற்குத்தனவே (405)

(இ-ன்):— விரலில் முகம்மதின் ஓளிவைக் கண்டு கண்ணில் காத்து முத்தி யாகுதநாத்துல் ஜூஷி வென்று சொல்லி முத்தினார், அந்தக்காலத்தில் ஆதமும், ஹவ் வாவுப்படி என்பத்திரண்டு ஜோட் முழுநைத்தைகளைப்பெற்றுள்ளன்.

எ-று

பிறந்த தாயிர வகுடமட்டும் புவியிலிருந்தைத் வயதாயிருஞ், சிறந்த முகம்மது நபியெனிகு சிது நபியவர் புறத்தில்வர, மிருந்த வாதத்தை யுலதுணி விட்டவலமல்லோ குபாவுமே, நிறைந்த முகம்மது நூகுதபி நின்றே மிபுருஹிம் அலைகிள்ளாம், (406)

(இ-ன்):— அப்படிப்பிறந்த குழந்தைகளுக்கு ஆயிரம் வயதுகளை நபிக் கொடுத்திருந்தான். அப்பால் முகம்மது நபியவர்களின் ஓளிவை னாது படிப்படியாய் சிது நபியவர்களின் முதுகில்வந்து நின்றது. அவரை யும், ஆத்தையும் மக்கத்துடைய ஸ்தானத்தில் அமைக்கப்பட்டது. அப்பால் அந்தநாவிரளது நூற்றாய்தபியில் நின்றும்திரும்பி இபுருஹிம் நபியவர்களிடத்தில் வந்தது.

எ-று

ஆன விக்மாரி சுருகியில் அப்புல்லா நெற்றி முத்தொவிவாய் மான நிறைந்திடு முலக்மாதா மங்கையாயினு ஸ்ரூபாலர். தாலு மனுருப மெடுத்தாநபி தாத்துஞ் சிபாத்துவஞ் சாற்றங்கேலு மான வகுவாதம் குபங்களை வாத முடவிலே தரித்த தெல்லாம். (407)

(இ-ன்):— அப்பால் அந்த ஓளிவானது இஸ்மாயில் நபியவர்களின் நெற்றியில் வந்து படிப்படியாகத் திரும்பி அப்புல்லாவுடைய நெற்றியில் நின்றும் பூலோகமாதாவாகிய ஆயினு அம்மா அவர்களின் கெற்பத்தில்வந்து நிரம்பி நெது நபிநாயகம் அவர்கள் மனுஷுவதாரம் செய்தார்கள். அப்போதே தாத்தும், சிபாத்தும் ஒன்று பட்டது, எ-ற

*என்பத்தி ரண்டுஜோடு என்ற மொழியைப் பிரித்து என் கணக்கென்றும் பத்துரண்டு ஜோடென்று இருப்பு ஜோடியென்றும் பொருட்படுத்துக.

தரித்த விருபத்து நாலெழுந்துத்தக்கு மெழுத்துக்கோர் சிபாத்து மாகு, நிலத்திற் கண்ணாடி நியவில்லாம என்னட முடிகாணு மறுவிள்ள மேலே, யொருகுத் ரநியாரே மலஞ்சலத்தை யுடனிற புழுப்புச்சி யொட்டாதங்கந், தலத்தி லடிதோயார் பொய்யுவரையார் தகுதங் ருவிலே தரிக்கும்பாதம். (408)

(இ-ன்):—தூரத்தும் சிபத்திலும் உள்ள இருபத்துநான்கு அர்சாங்களின் தத்துவங்களாலே நபியவர்களின் சிரானது, அறுவிள்ள மேலாகவும், சீர நிழல் பூமியில் ஸ்ரீமாதமலும், மலஞ்ஜலாதிகளை யனிதர் கண்கள்காணுமலும், சீரத்தில் யாதெராகு ஈ ஏறுபடு ஜெந்துக் கள் ஒட்டாமலும், பூமியில் பாதந்தோயாமலும், தகுத்தருவில் பாதம் புதியவும், பொய் உரையாத துய்தானவர்களாகவும், ஆக இருந்தார்கள். எ-று.

தரிக்கு பேங்கள் குடைபிபுற்றுந் தாபங்களையோட்டுக் காருத்த மில்லைச், சிரிற் ரரித்திடு நுபுவத்தாகுஞ் சிறந்த வட்டெல்லவரிலாஞ்சனையாங், கருத்திற்பெருமையுங் கரும்பக்கிலுங் கபடுங்கோபமுங் காணுநபி, வொருத்த ரறியாமல் கத்தனுக்கெய்தோ ரொருநாளாசதியு மறதியில்லை, கருத்தா விருகண்ணு முங்கின் காணுங் கள்தூரிலாககு காதப்பிசுப். (409)

(இ-ன்):—இன்னும் அவர்களுக்கு மேகமானது குடைபிடித்தது, சிரிசில் நபித்தனத்தின் முத்திராங்கம்ளன்னும் நுபுவத்துதோன்மட்டும் பிரகாசித்து, சீரமெல்லாம் இலாஞ்சனை என்னும் தீர்க்க தரிகின் அபராணங்கள் நிகழ்ந்தது, மனதில் பெருமை, கெட்ட எண்ணங்கள் சுயர்க்குணம், கபடு, கோபம் இவை ஒன்றும் வந்து ஊசாடினவே கிடையாது. அவர்கள் பிரக்கும்போதே கத்து என்னும் விருத்தசேத னம் கெய்திருந்தது. அவர்கள் ஜீவியரியந்தம் ஒரு நாளாகிலும், அதை, மறதிகள் வந்ததே கிடையாது. அவர்கள் பின்புறம் பார்த்தா ஓம் முகம்மானது தெரிந்தது உடலில் கஸ்துரி ஊகளை காத காத வழிவரையிலும் விசிக்கமழுந்தது. எ-று

வீசம் பரிமள மழுகுநமி வெடித்த சிரிப்பொன்றுஞ் சிரித்தாரில்லை. தேச மனுப்போலே வநுத்தெரியுந் தெரிந்த வூருவெல்லாலுடலோ வில்லை, நேசமுடன்முடி நபியின் ரோம நிலத்திற் களைந்தவரொருவரில்லை; பேச மறுநான்கு சிபத்தாகப் பெரியோன் முகம்மது நபியாருமே. (410)

(இ-ன்):— இன்னும் அவர்கள் ஒரு நாளாவது சிரித்ததும் இல்லை. அவர்கள் சீரத்தை ஒருவர் உற்றுப்பார்க்கும்போது இவ்வாமல் மறைந்தது, அவர்களின் தலை உரோமங்கள் பிறந்த அங்கு இறுத்ததைப்போல் நிர்யாண திசை வரையிலும் ஒரே நிதானமாக இருக்கது, இவ்விதம் இருபத்து நாலு சிபத்தும் கூடி நபி முகம்மதாக வந்தார்கள். எ-று.

பொருப்பால் முற்றிற்று. ஆக பாடல்-410.

--(o)--

3-வது.

காமப் பால்

--(o)--

நவகாமமறியும் வகை

நபியை யுலகத்தி ஸமைத்தலேயேல் நமது பதியேது நாம யேது, புவியுஞ் சகலது நபியாலேதான் பொங்கு முயிர்கடவிருந்த தெல்லாஸ், புவியிற் பலபல வயிர்முளைக்கப் புருட்ட தெரிவையை இருப்பதெல்லாஸ், தவியா நவகாமத் தனையறிந்தாற் றன்னை யறிந்தவர் தானுகுமே. (411)

(இ-ன்):— முகம்மது நபியவர்களைப் படைக்காத பட்சத்தில் இந்த உலகங்கள் ஏது? உயிர்களின் பேரேது? ஆனதால் உலகத் தீல் சீரமெலுந்து வந்த ஜீவாதிகள் ஒவ்வொன்றும் நவகாமம் என்கிற ஒன்பது இந்தியங்களால் தான் அவதரிந்து வந்திருக்கிறது அந்த ஒன்பது காமங்களையும் அறிந்தவள் நப்பையும் அறிவான். எ-று.

தன்னை நிகளில்லா வாதிநாயன் றனி யமைக்குமுள்ளிருள கூயி, ஓங்களி யெழுந்துதா னுக்கலிபா யொளிவு திரண்டே முதற் காமபால், வள்ள மிலங்கிய விந்துநாதம் வைரத் திரணை வெண் டாளமாகப், பின்னு மொளிவதிற் கடார்ய்சிந்து பிறந்த கடலோன்று முருகாமப்பால். (412)

(இ-ன):— அல்லாகுத்தலூர் ஆதிசீல் குஞ்சகள்ளால்முடியாலில் இருளாக மறைந்திருந்து அப்பால் தாத்தளவில் திருப்பிதுக்காவாகி யதில்தின்றும் அவிபாகி ஒளிவானதே அதுதான்முதலாவது காமமாக இருக்கும். அப்பால் அந்த ஒளிவானது விந்துதாதமாகி முத்தாகி ஹயாத்தல் கைபார் கடலானதே அதுதான் இரண்டாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

பாலி வெராகுகாம் பகுந்ததைந்தும் பரிவச யொருகாமமிருப்பங்காக, வேலைக் கூடர்காம முன்று மொன்றும் விளம்பு விங்கமரம் காமமுங்கும், பரலன் நனோயடி தளிலித்திப் பார்க்க வொளி வேர்கவ விந்து முத்தாய்க், காமக் கடலதி மூறைந்திருந்த கடையாக் காமப்பா மூதமாமே. (413)

(இ-ஷ):— அவ்விதம் அவிபானது, அவிபு. காமம் மீம், ஆவி அதுவே முத்து, பவளம், பச்சையாவிய முச்சடில் விந்து நின்றதே அதுவே முங்குவது காமமாக இருக்கும். அந்த முங்கடி பின்னால் அலோ, முகம்து, ஆத்யாக மீண்டே அதுவே நாலாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

தாவா விதத்தினு வெராகனியை நாடி மயிலுண்ண மரத்தினி கீழே பாலரக் கிணற்றிலே யைந்துமுத்தப் பார்த்து மயிலுண்ண பறுக்கவென்று, நாலு மயிலுண்ட கன்றேதானே நாலுதிசைகாகங் கூடையாந்தை, மேலு மிராஜாளி மயிலதடுவி விதுதான் காமப் பாலைந்தாருமே. (414)

(இ-ஷ):— அப்பால் றப்பு தன் ஆஸ்மால் ஒரு பார்கவைபார்க்க அதனால் மயிலுண்டாக அது எகிள் மரத்தில் இருந்து கனிதின்ன அப்பால் அதுநாலுமுத்துக்களையும் தின்று, நாங்கு முட்டையிட்டு கூகம், ஆந்தை கூக, இராஜாவியான குஞ்சகளைப் பொறித்ததே அதுவே ஜந்தாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

ஆந்த துறைக்கிடா மயில்லன்மா யந்த ஜெபருந்தி லாடும் போதி, வேகன் கிருபையா வினாங்கிலைக்கி யெங்குஞ் சுடர்காம பிழங்கிவித்தாய், வாகு பெறவன்னாந் தனியகாம மதுதான் காமப் பாலராகுமின்ன, மேக செனுளிவினுல் நடுங்கியன்ன மெங்குஞ் கலமாக வெழுந்தவேர்கவ. (416)

(இ-ஷ):— அவ்வித மிருந்த மயிலானது ஜெபருந்தில் வந்து அன்னப்பட்சியாக ஆடி நிஸ்ரதே அதுதான் ஆருவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

வேர்த்துப் பாற்கடற் சேர்ந்ததுதான் விளங்குங் காமப்பா லேழதாகும், பாத்திர மாள கடவீர்தன்னைப் பகுது சுங்குவம்பார் தனிலே, நேத்தி பாய்ப் பெற்ற வத்தளையு நிலையாகி காமப்பாவிருதான்கிலு, வேத்த மரகவே யெழுந்தவாரி செய்வாக் படைப்புக்கு மிரணாமசே. (416)

(இ-ஷ):— அப்பால் அந்த அன்னத்தை றப்பு உறுக்கிப்பார்க்க அதன் சரீரம் வியர்த்து பால்கடலாகத் தீரண்டதே அது ஏழாவது காமமாக இருக்குப், அந்தக் கடலால் மேங்கன் உற்பத்தியாகி பால்முறையும் அங்கிக் குடித்ததே அதுதான், எட்டாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

இரண் வகை யென்ற கனிதசையு மிகையுங் காணயத்து மிகுதி கறைத், தகுணம் வகையருத்தத்துவமிர் தந்தசைத்தும் சிளைந்த நாதம், வர்ண மெவ்வழி குபநாதம் வகுந்தி யினாக்கத்தி வெழுந்த நாதம், தகுணம் பவுலமி செழுந்தநாதம் தகபீகுநிலை நாலகாமமே. (417)

(இ-ஷ):— அந்தமேகங்கருக்கூடி பெசழிய எல்லா உழிகளுக்கும் அது இரணங்களாயிற்கீற அதனால் உயகதத்துவ இந்தியிங்களும், பிரமதந்துவ இந்தியங்களும், நூத் சௌடிகளும் உற்பத்தியானது தால், ஒப்பதாவது காமமாக இருக்கும். எ-று.

இதமாநங்காம வெல்லாருக்கு மிதநான்கிரு நாமெழுதிதால், விதமாம் கைவர்ப்பொன்பவளருத்து விகுட்சம் புற்பூடு பல தானிய, திதயாய் நிறங்கதேயொன்றேவே நீந்தியிடாயுந் தீவிலாச்சுப், பதமாங்குத்தநீர் விந்தாம்வாறும் பாங்கா யுலகெல்லாமயியச் சொன்னேன். (418)

(இ-ஷ):— எல்லா ஜெங்களும் அறியவேண்டியது கடைமாக கவே இருக்கிறது. உலக வரகிகள் அறியும்படியாக அதன் முழுக்குத்தையும் அந்தம் தாவங்களில் சிபரப் படுந்திக்கொள்ளு வந்து விட்டேன். எ-று.

சொன்னேன் முனவத்து இனுயத்தையுஞ் குழ்ந்த ஏல்குபல ஓமரணைத்து, முன்னு மறுதடன் பாதுவிந்யை முன்பா குலகத்தி

நுகையமரக, வானும் பெண்ணுமாய்ப் பிரியும்வகை யறியாகுவதை
தீவு முழுமூடாம், முனு மிரானிதான் கிருண்டைமட்டும் போனும்
குறைவதைப் புகலக்கேளே. (419)

(இ-ன்):— ஆதியில் நான் சொன்ன கனை அத்துப் பதினைத்து
எழுத்தால் நான் உலகத்தார்கள் அறுக்கவுயான உண்டங்களைத்
தின்கிறார்கள் இதன் விபரம் நல்ல ட்ஸார்ச்சியில் மேலே நான்
தெரியவரும் உலகத்தில் ஜீவராசிகள், மூன்றும் பெண்ணுமாக இருக்
கிற குட்சியை அறியாத யனிதர்களும், பெரிய மூட்களைக் கிருப்
பார்கள். எ-று.

புகலக்கேளுமே ரசனையெல்லாம் பொரிக்கும் வரயினி விருக்கும்
போது, கலை ரசனையு மேனுக்குத்தால் குவியமிக்குத்தை யுபர
வேற்றிப், பகலு மிராவிலாத் தலந்தனிலே பளிங்கிச் கடறைப்பார்த்
தீயும்போதி லக்கா ரசனைய தனைத்துஞ்சுட ராதமாகவே யுருத்துந்
தானே (420)

(இ-ன்):— நாம் தின்கிச் சுர ஆகாரங்களின் உருவி தொன்
வடக்கு கீழ்போன உடன் ரசனை மாறிப்போகும் வகையின் கருத்து
யன்னை அதைப் பொல்லுவிரேன். எப்படியானால் கல்பு உருவிலை
அதன் தனமாகிய மகாமன் மகுமுதில் வைத்து கிருஹிததுக்
கொல்விற்கு- சிரசின் மூராய்களுக்குள் சென்றது பூதங்கள் நினை
வுடன் சம்மந்தப்பட்டு அவைகளை இரண்டாமுறை அமிக்தமாக்கி
அருந்தி விடுகிறது அதறுதான் தொன்டைக்கு கீழ் போனும்
நம்தால். எ-று:

அருந்த இருவிழி நடுமுத்தி வணித்தவாளிவதின் கடரைமுப்
பிச், சிவந்த நுக்கத்தவி பாகுப்பாவை செப்பிடா விதைச் செப்பி
வேணே. திருந்த மூண்க்கலைமென்பார் தீநுங் கக்மவளவில்
திட்டை, நிறைந்த வடலூக்குட் கெங்கிதென்ற நெருக்கியேகுடற்
பிரிக்கும்தன்டர். (421)

(இ-கு):— விதுபுகுவத்துக்கும் நடுவே நமது ஆத்மா என்கிற
ஒனிவு இருக்கிறது. அந்த ஒனிவே தீன்களின் ரசனைத் தின்று
மற்ற என்பத்தீராயிரம் தந்துவ கருவிகளுக்கும் அதன்
ஏதைக்கொடுமீக்கிறது, இதை உலகத்தார்களுக்குக் கொல்வப்
படதூ. குருவிகள் கவனிக்கவேண்டும். இந்தக் கோட்

பாடசலே நப்பு அனுபவிக்காத ககம் இன்ஸானில் எதுவும் விடையாது
எ-று

பிரிக்கு மனத்தை பிருபங்காப் பூனுஞ் சார்வேறுசுக்கைவேறுப்
கிரக்கு மினிப்புள்ள ரசனையெல்லாஞ் செந்தாய்மராயுள்ளே பதிவுமாது
முராப்புங் கூடுமையு நுகரயீர்ந்தா முப்பும் புளிப்பது மீற்காரும்,
விரைப்பாங் கசப்பில்லாக் பித்துக்காரும் வெகுவாயிலைப்பொல்லர்
மன்னுக்காரும். (422)

(இ-ஷ்):— இதன் மிரங்கல் எப்படி எங்குவோ கெல்க்கிறேன்
உலகத்தின் சாமான்ய ஜனங்களே கேளுங்கள் அந்த ஒனிவு அனுப
வித்த பிறது மற்ற ரசனைகளை சார் வேறு கண்கைவேறுகப் பிரித்து
இனிப்புள்ள ரசனைகளை யெல்லாம் இருதயத்தாமா குடுக்குப். உறப்
ஷ்களை நுகரயீரல் அனுபவிக்கும். உப்பு புளிப்புகளை இரத்தாரங்
அனுபவிக்கும். கசப்பு வகையருக்கணைப்பித்து அனுபவிக்கும் இலப்பு
நுயச்ப்புகளை மண்ணீரன் அனுபவிக்கிறது. எ-று

ஆகும் விதமைந்து பங்கொள்ளுக்கு மந்தக் தவத்தினி பூதிசம்
பூரித். தாகு மூடலெல்லாநாம்பினுலே தானே யுதிரத்தாற்றங்களியாக
யேகுந் தகையதிற் கொழுப்புமிறி யேறிக் கீத்திலே பூணைகி, வாறு
பெறு முனை யுருகி வித்தாய் வடியும் பிடரியினாம்பினுலே. (423)

(இ-ஷ்):— ஆயை இந்த ஐந்து விடுவேல் கெங்கு அனுபவிக்கப்
பட்ட ரசனைகள் அந்தந் துகவாகவிலையை இரத்தங்கள் தீரண்டு
நாம்புக்கால்வாய்களின் வழியாக மோடி சுதையாகி கொழுப்பு உண்
டாகி சிரச மண்டலத்தின் ரஸ்தாயில் கெங்கு முளையாகி அப்பால்
அந்த மூளையானது இருதய நினோவால் உருகிப்பிடறியின் வழியாக
ஒடுவதே வித்தாரும். எ-று

நாம்பால் வடிவது வித்துமாகு நயந்த அச்சாத்தி. விள்ளம்பாதி.
விரும்பி யெழுந்தது மூலந்தன்னில் வெந்து தீரெல்வ மூலமுண்டு
கருப்பு ரசனையுஞ் சக்கைபோலெ கௌரு மாமங்குதனிச்சிலெல்லாம்,
விரும்பி யுண்டது மூலஞ்சீர்ந்து வெந்த வயலீராச் சிறந்தி கொண்

(இ-ஷ்):— உகையின் தத்துவ சிப்படி இருக்க உகையின்தத்துவ
மாவது மூலமென்கிற யுலத்தில் கிடத்து வெந்து கரும்பரஸைபில்
உகை மறைவது பேல மரைத்து அதன் ஏறியசு

கொப்பளித்து ஓடிவருவது தான் முத்தம் ஆக இருக்கும். எ-று

சொன்னே ஒலிவந்தாஞ் சேதிநாதன் சொன்ன முன்சோதியானில் வெந்து, சென்னை யுகுவிநம் சிவந்துநிற்கு மேன்சு கடரதின் மூச்சாக, வூஷவிச்சடகுந்தான் கிருபைபாங்கி யொளிவு டடவெவ் வர ஓரகையாகிக், கண்ணின் மனிநடு முகந்தனிலே கானுமொளி வந்தப் பெரியவனே. (425)

(இ-ன்):—இவ்விதம் ஒன்பது இந்தியங்களின் வெளிச்சத்தால் நாதவித்தான்து. சுவாசப்பலனுடன் நிற்கின்றது. அந்த சுவாசத்தின் பவந்தால் ஆக்ம ஒளிவானது இரண்டு நெத்திரத்துக்கும் நடுவே நின்ற பிரகாசிக்கிறது. அதுவே நப்பாகயிருக்கும். எ-று

அந்தப் பெயிவன் நவந்தவிலே யாதி பெரியவ ஞாகையானாற் சத்தைப் பெறுமோலி போன்முழங்குஞ் சத்தயாறாறி மெறூசொல்லி யுந்திக் காலங்கீற் மூலந்தனி ஒற்ற மூக்கங்கு நபியொளிவு, எந்த வணக்காய் வொன்னிறையே யாபக்கல்லாவென்றியப்புந்தானே (426)

(இ-ன்):—நப்புடைய மகாயில் ஒளிவுங்கூடினால் யாதுக்லாறும் என்ற சப்தம் முழங்கும். முகப்பதிய்யத்தானோளிவானது உந்திக்கமல் வட்டத்தின் தானத்தில் நின்றும் அந்த பரம நப்பை யாறப்புக்க அல்லது என்று திக்கு செய்யும். எ-று

இயக்குமொளிரண்டு மரகையானு விணையும் பார்வையுமிரண்டு மொன்று, மீயங்கித் தழுவிடு மிருபாக்கவையு மெரியுங் கிருபையாலுரு கிழுகைத், தயங்கி டாமலே பின்றனர்த்த தாரைநாம்பினுவிறக் குநாத மயங்கிடாச்சடர் மூலந்தனின்மன்றாதம் ஹவ்வாவெளிவுமாம். 427

(இ-ஒ):—அந்த இரண்டு ஒளிவுகளும் ஒன்றுக்கடினால் நேத்தாஞ்குப் பார்க்கவீரிச் சக்நியை உண்டுபென்னும் அப்போது ஆகம் ஹவ்வா டடைய ஒளிவானது அவைகளுக்குத் தொண்டுத் தனஞ் செய்யும். எ-று

ஒளிவி ஞாதந்த ஏரியிபாக யேதும் யாதாயி மென்று சொல்லிச் சுதியின் மதிபாசம்ஹவ்வாசடர் சொல்லும்யாக்காயீமென்று சொல்லி யொன்று மிருகடர் கிருபைபாங்கி யொன்றுயினங்கிடு மரகையாலே குழியி லீசர்ஸ் நஸந்தனிலே குதித்து வித்து கீழிற்கிறுக்கும். (428)

திரி-ன் : - அவைகளில் ஆதநடைய ஒளிவு குரிய கலையாகவும், ஹவ்வாவுடைய ஒளியு சந்திர கலையாகவும் பிரிந்தோடுகிறது குரிய கலை, யாதாயில் என்றும் சந்திரகலை, யாகாயில் என்றும் தீங்குகலைய்து உடும் அந்த இருக்கலைகளும் கூட ஆகையாகி இன்ஸானுடைய வந்தானது உருசி வழியும். எ-று

இறங்கிந் தரித்திடுஞ் சிவந்தாத செயியுஞ் குட்டினு வீயங்கி வெள்ளை. யுற்கும் வீட்டுதான் தாரையரு முரக்குஞ் களிமுனை நீயதுதான், நிறங்கெள் வலக்கலை யதற்கு மானந் தீங்கு ஸ்ட்டக்கலை யதற்கு விடப், குறையுமென்னுஞ் சிறக்குமென்றுக் கூறுக்கலையுட குணமாகுயே. (429)

(இ-ன்):—யழியும் விந்தானது சிவப்பு ரெஷ்காக இருந்து சூரியாகிய பட்டத்தில் இறங்கின. டடனே வெந்து வெள்ளை நிறங்கெள்ளுடு குதிக்கும். அப்படி குதித்த நாதம் வடகலை பிஸ்காக்கெள்ளும் கும் சுவாசங்கால் மனியாகித்திரானும். எ-று

ஆன காம்பா லுதிரீட்டி லணுப்போ லடங்கிய தட்டகேளம் பூனுஞ்சிரத்திலே தரிக்குகுயிச் சொகுந்துகுணேழு கீரணமதின், குனே வலம்புரி நிலையகற்குத்தைய லிட்டபுரி தரித்த கோள், புலுங் குதற்கதைச் சேர்ந்தவகையிறும் போயினுவிரணவத. (430)

(இ-ன்):—மேலே சொன்ன கமெங்கள் ஒன்பதும் இரத்தக்கடலீல வந்து விளைத்து எட்டு கோணங்களை ஓடி வலம்புரிக்குள் நுழைந்து நாதமாகி அப்பால் கீதம்பாடி அப்பால் இடம்புரியில் வந்து முக்கால சிரஹ வசங்கள் எல்லாம் அகைக்கப்பட்டு குறைந்துடைய மகாயில் வந்து இரண்ணவகைகள் கந்திக்கப்பட்டு நிற்கும். எ-று

இரண்தியிப்பு மூன்றுதினை மௌலையழகெல்லா மணையுநாயிற் ஹருணை பலாபன் யோங்கானத் தரிக்கும் விதமெல்லா மைந்தாங் கொம்பு, வர்ணாந் துங்பழுந் துயரவீரம் வகையரய்ந் தரித்திமொருங் கொம்பின் வர்ணாக்பெரும்பினி சடும்பாட்டல்லாமதிப்பாய்ந் தரித்திடு மேஹங்கெம்பின். (431)

(இ-ன்):—இரண்ணக் கற்பியப்பு மூன்றுங்கெம்பு அழகு வயதுகள் ஏற்படுவது நாலாம் கொம்பு, குருவும், பலாபன் கல்வி

இவைகள் ஏற்படுவது ஜந்தாம் கொம்பு, துள்பம், இனிபம் வீரப், தனம், பீணி, மூப்பு இவைகள் ஏற்படுவது கரும்கொப்பு தீரும்பினி, அதிஷ்டம், ஆயுச இவைகள் எல்லாம் ஏற்படுவது ஏழாங்கொம்பாக இருக்கும்.

எ·று

கொம்பி விருநான்கி னகத்தில் நிற்குக் கோவந் திசையெட்டும் பொருந்துமப்போ, திசைக்குத்தாத் புமெட்டுமிகே யின்னாங் குதறத்துப் பதினெட்டுத்தா, என்பா யுகத்திற் பிரக்கும்போதில்லை தீத்திலை மறுமுன்றுந்தான். கும்பி யுதுவத்திற் ராதித்தாதங்கோல்வாருவத்தைக் கார்க்கேளே.

(432)

(இ-ன்):—மனதில் வந்து ஊசாடுகிற உலக மாணவைகள் தான் எட்டாம் கொம்பாக இருக்கும். இன்னும் ஒன்பதாங் கொம்பாவிற்கு குதுறத்து பதினெட்டும், உலகத்திற் பிரக்கும்போது நடந்த சில கரும்களுமாக இருக்கும். இனி நாதங்களுடைய கோவத்தைக் கொல்கிறேன்.

எ·று

கூறுமிருநான்காந் தரித்த நாதங் கோவதயுதிருப் கொழுபி யொன்றுப்ப, பாறு நுக்கத்தில் முளைத்தமாம் பச்சைப்பவளம் வெள்ள டரசயனா, வாறுங் குதாயோடு நபியும்துத மற்ற விருளைய்யோ அஜா சிலாகு, நாறெந்த நானும் நாகுபிவெள்ளை நுக்கத்துச்சுழிமீன் அவிபானதே.

(433)

(இ-ன்):—எட்டு இந்தியங்களாக உற்பத்தியான உதிரங்களது ஒன்று சேர்ந்து நுக்கத்து ஓள்கிற மரமாளது முத்து, பச்சை, பவளம் ஆகி அவ்வா, முகம்மது, ஆதம் ஆகி இருளங்கது அஜாஸ்லைகி, நானுளது ஆத்மாவாயிய ஒளிவு நுக்கத்து அவிபு கழி முனையாயிற்று.

எ·று

அவிபில் வைரந்தா அதிபங்கா மந்த நடுதிலையிருபாகழுங், வீசி மாழுஹம்மது சிவத்த சுடர் கானுமக்காமன் மக்குதுமா, மொலியா முறும்மதுகவிமாவினு ஜுருபமிருபத்துநாலெழுத்துப், பலிதயாம்பச்சை யாதமென்றும் பாரு மதுபத்தை குபமென்றே.

(434)

(இ-ன்):—அவிபில் வைரம் உற்பத்தியாகி அது அவ்வாவுடைய சிப்தில் உள்ளது. இடம் இடுதயக்கயலமாகும். முகம்மதாவிற்கு, கலீமாயில் செவத்த ஒளிவு இடம், மாயன் மக்குதாக

இருக்கும். அதுகவிமா இருபத்து நாலு அட்ச குபஶாக இருக்கிறது ஆகும் அகுவமாயிருந்து உருவமாயிற்று.

எ·று

உருங்கு சூர்யன்றி வெழுந்தவாறு முயிரும் பரம்பொருள் விந்துநாத, முதுகிச் சுழிமூளை நுக்கத்தல்பா மெளிவு பதினாலங் கூலமுநின்டு, அகுவம் அவபோடு லாமுமிழும் அதுமேல் குள்ளென் நடைந்தெழுத்துஞ், கருபமுகப்பத்து பயக்கிளென்று சொல்ளேன் பதினாலு ஏழுத்துமாகும்.

(435)

(இ-ன்):— உருவமான, மூன்று சுடர்களும் ஒன்றாகடி விந்து நாத வடிவாளனு உருவமான, கழி முனையாகி, நுந்து, அவிபு ஆகி, அது பதினால்கு அங்குலம் நீண்டு முறைப்பத்துக்கொண்டு லாமும், மீழும், கூடி குன்பயக்கலுமாக பதினால்து அட்சங்க எய்திற்று.

எ·று

பதினைலெழுத்தொன்று யினங்கின்ற பாற்கு மாகாய நிலையினில்லே. இந்கீழ்க்கொண்ட வரவுமாக வெழுந்து சீளங்கற அகாரநிலை, யதிலே சிகாரமென்கிறெழுந்தேறுயா மக்கினி முற்று நிசையுமாகு, மதிலே யிருக்கொண்ட சுகாமீமா மன்னும் ஈகாத் திருவுநாலே.

(436)

(இ-ன்):— இந்தப்பதினால்கு எழுத்துகளும் ஒன்றுபட்டு, ஆகாய குபத்தில் எழுந்து நின்றது. அதுக் கீழ் காற்றான்து. ஆறு கோண வடிவமாக உலைவி நிற்கிறெழுது, சீல் என்கிற அகாரமும், சிகாரமென்கிற மேழும் அக்கினியாக மூன்று நிசையாக வட்ட மிட்டது. அநில் பூமியாளது, மகாம் என்கிற மியாக நாலு உருவ மாயிற்று.

எ·று

நாலு மதலையு மீன்றபிதா நாம முழங்கிய பெருவிவியாப், காபக் குபகளினி யென்னுமது கண்ணு மனியல்லா நின்னமுன்டோ, பாலன் குபமாய்ப் பிரக்கும்வகை பலதுக் கலிமாவி னினையுங் கேளும். ஆவநபிபக்கும் அல்லாபக்கு மறுநாள்கிருபத்து நாலை முத்தே.

(437)

(இ-ன்):— இந்த நாலுதினை ஸ்தம்பங்களையும், பெற்ற மாதா வாளனு, வானுக்கும், மூக்கும் இடைநலோகிய பெரிய வெளியாக இருக்கிறது அது எது வெள்ளுல் காப கெள்ளல்லி என்னும் ஸ்தலமாக இருக்கிறது. அதாளனு, நமது கண்கள் இரண்டிலும்

தெறிகிற ஒளிவ எக்கிரபார்ப்பாவரா இருக்கும். அதானது, அல்லாவுடைய பங்கும், முகம்யதுடைய பங்குமாகிய கல்மாவரக இருக்கும்.

இருபத்துநாலுமிக்கழுத்தா மீயம்பும் பவரின் டெழுத்தைக் கணாம், அருபருப்பமையும் பொருந்தி நின்ற வாதிமுறைம்து நாலெழுத்துச், சுருப மானது அருபந்தானே குலென் ரெழுந்தா மூன்றினுமே, பெரிய ஏடுஞ்சுன் மூலாதாரம் பிசகா நிருத்தீயே பாரக்கோட்டை.

(இ-எ):— இது இருபத்து நாலு உயிர் எழுத்தாக இருக்கிறது, இதில் பணிள்ளு எழுத்துக்களைப் பற்றிய விபரம் சொல்கிறேன். அருபமாக நின்ற சுருபமாகிய மூகம்மதென்கிறது காலெழுத்து சொருபமாகிய அருவமான றகுல் என்கிற, மூன்றெழுத்துக்களும் இந்த சரீரத்தில் மூலாதாரம் என்கிற கோட்டையாயிற்று. எ-று.

சேட்டைக்கு வாச னுழுமண்டுக் கொழுந்து புககந்தியா யெரியுமதிற், குட்டிக் கல்மாவின் மூகம்யதுற்ற குலைதீசிலே வூல்ஸ வெள்ளர், பாட்டி னுரைத்து மெழுத்துமூன்றும் பந்தியுடலினிற் சிரமநாசச, நேட்டி வெழுதினேன் பத்தெழுத்தை மின்னமுறைக் கிரே னெழுத்திரண்டை.

(இ-எ):— அந்தக் கோட்டைக்கு வாசல் நான்கு உண்டு. அதில் நெருபும் புகக்யுமாக கொழுந்து விட்டு என்று கொண்டே இருக்கும். இன்னும் நாலுக்குப் பிறகு அல்லாஹி என்பது மூங்கே மூத்து அது சரீரத்தில் சிரகா இருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு எழுத்தின் விபரம் சொல்கிறேன்.

எழுத்திரண்டது விபரங்களை மெல்ல வெழுத்துக்குங்கை யெழுத்து. மூத்தமாகிய மூறம்யதுற்ற குலைலாகி யெங்கரை கும் ஹேயாஞ், கழித்த ஹேமுலக் குகையினிற்குஞ் சொல்லுவே வினித் தூலக்கரகச், சமுற்றிக் கல்மாவில் மூறம்யதுற்ற குலென் நூராப்பதில் நிற்கும்நேயாய்.

(இ-எ):— அந்த இரண்டெழுத்தாகிறது மூகம்யதுற்றகுல்லா வாஹி என்பதில் கடையில் வருகிற ஹேயும், நாலுவில்லா என-

பதில் முன் வருகிற ஹேயுமாக இருக்கும். ஹேயானது மூலங்களையெழிற்று.

ஹேயப் பிரித்துத்தா விதபங்கரகத் திரேகந்தனி விதங்களையென்று, வரபேபெயராமாங்காய் வலதுபக்க மனியுமாங்காயோ சிடப்புறமாம், ஆடும் ஹேயங்கா யெலுமதவி வசதிமறதி கோட்டாவி விக்கல் நோயும் பல்வகை யதற்குள்ளாகு நுவலுவேளிடப் பிறத்தின்காயே,

(இ-எ):— ஹேயானது இந்த சீர்ம் என்னும் விருஷ்டத்தின் மாக்காயாக இருக்கிறது. அது இரண்டு வகையாக இருக்கும். ஒன்று வலது பக்கத்திலூம், மற்றொன்று இடது பக்கத்திலூம் இருக்கிறது. வலது புறத்தின் மாங்காயால் அதறி, மறதி, கோட்டாவி, விக்கல் முதலான பல குணங்களும் உண்டாகின்றன. இடது புறத்து மாக்காயால்.

காமிற்குடி கொண்ட நித்திகரயாக் கறுப்பு நிறமுள்ளே கலந்திருக்கும், ஆடு மெழுத்தா அல்லும் பதன்குல் அறியுமெழுத்தா வைந்துமாகும், வாய்வி நெநப்புநிச் சுவியதாகும் வகையு மெழுத்தைந்த நாலவாறுங், காயி ணாக்களியாங்கலியாக் கலந்தவகையையு முரைக்குகிறேன்.

(இ-எ):— அந்த மாங்காயானது கரிய நிறாக இருக்கிறது. அதனால் நித்தினா, சோம்பல் முதலான பல குணங்களும் உண்டா வின்றன. இனி அல்லும் தெங்கிற எழுத்து ஜூந்தவைது. அந்த ஜூந்தும் காற்று, நெறுப்பு, ஆகாயம், தண்ணீசு, மணவெண்கி ஜூந்து பூதங்களாகவும் இனி கல்மாவில் காமில்லாக்களி என்கிற விபரம் சொல்கிறேன்.

உரைக்கு மூடவிச்யன் னூலிதிகை யுதுவமெழுந்தது பய்ஜூக்கத்தி, ஷறுத்தி விதிக்கேரும் அம்மாதான் நரித்த வெழுத்ததில் நாலுமாகு, நிறத்தலி புரிசி விருங்பியோ நிறழும் வெள்ளியார் பொற்பரகாஞ், சிறந்த பேச்சட வீடுமாகுஞ் செப்பும் வாயினாலு செப்பதுவே.

(இ-எ):— இந்த சரீரத்தில் மணங்களது நாலு திரையாக இருக்கிறது. அதானது பல்லுக்குத்தியாகும். அதன் போகிறது. அம்மாருவாக இருக்கும், இது நாலு அட்சமாயின்றன.

அதற்கு அதிகாரி ஜிபூர், நிறமானது வெள்ளையாகின்றது. அது பேசுகின்ற வீடாகிய வாயாக இருக்கும். எ-று

உரைத்த வகையான பத்துமிஃபெரன்கு மக்காமிதென் நறிய வேண்டும். நிராத்த ஈரலிற் சிவந்ததோய் திற்கு மேகோணமேத துமீமாஞ். சிறந்த மிக்காயி விருப்பிடமாஞ்சேர்த்தரசனையுழப்புங்கைப் பாங், குறைந்திடாவிழிப் பார்வையாகுங் கூறுப் பெல்வாமத்தின் பேறுமாமே. (444)

(இ-ன்):—முன்னால்சொன்ன பத்தும் ஒன்றும் மகாம் என்றறிந்து கொள்ளுங்கள். இதானது ஈரலின் கண் சிவந்த நீரை நிற்கும். இதற்கு அட்சர் மீமாக இருக்கும். இதில் இருக்கும் அதிகாரியான வர் மிக்காயிலாக இருக்கும். இதன் ரசனையாகின்றது உப்பு ஓசு இருக்கும். இதன் பேர் லவ்வாமா என்று சொல்லப்படும். இதன் மகாம் கண்ணாக இருக்கும். எ-று

பேறும் வகைபத்தி ரண்டாமக்காம் பேசு வேன் முன்றும் வகையைக் கேள்றி, ஈ-றுமூல்கிம்மத் தென்ற வாய்வு கோணுமாட்த்தின் பச்சையாகத், தேறு மெழுத்தில் வளைந்த ஹேயாந் திறத்திலிக்குப் பிருப்பிடமாஞ், சீ-று முக்குஞ் செழுந்தவிடு சேர்ந்த நுரையிரற்புளிப் புமாமே. (445)

(இ-ன்):—இன்னு பன்னிரண்டாம் மகாவின் முன்றுவது நடுஷகக் கெளுங்கள். அதன் பேர் முஷ்லிமா. வரணம், காற்று. நிறப், பச்சை, அட்சர் ஹேய, அதிலிருப்பவர் இஸ்ரூயில். வீடு, முக்கு. தாளம், சுவரகம். சுவை, புளிப்பு, உருவம் நுரையிரலாக இருக்கும். எ-று

ஆனவகைபத்து முன்றுமக்கா மக்கினி முன்று திசையதாகத் தோணுங் கருந்றம் பித்தத்துக்குட் லேங்கும் லாம் எழுத துருவமாம் கான், கான் இகருயில்கசப்புமதிற் காதின் வகைகேள்வியாகுமிது. பூஜு மிதின்பேரு முத்தமின்னு புகலு மிதுநானே நாலாமக்காம். (446)

(இ-ன்):—இனிபதின் முன்றும் மகா ஆகிறது, முத்தமின்னு என்று பேர். முக்கோண வடிவமரக அக்கினியாக இருக்கும். நிறங் கஞ்சப். அட்சர் லாம். உருவம் பித்து. அதிலிருப்பவர் இஸ்ரூயில். சர்த்தில் செவியாக இருங்குங்கேள்வி சுவை கசப்பு. இது நாலாம் நடுசு என்பது. எ-று

நாலு மக்காமையு மறியச்சொன்னே எவிலு மரகாயம் தாமரைக்கா, யேலும் பக்கைமி வெளிகலந்தே மிகுக்கும் வட்ட மாயினிப்புமாகக், கோலம்வுமிசொளி மூனைழுட்டுங் குறித்த ஏழுத் தத்தில் அவீரகவும், ஆலமமைத்தாளவிபுநிலை யதின்போசனுபருந் கப்பத்தாமே. (447)

(இ-ன்):—இந்த நான்கு மகாம்களையும் சொன்னேன். இனி ஐந்தாவதானது, ஆகராயாக இருக்கும். அது சீர்த்தில் தாமரைக் காயாக இருக்கும். அது ஒளிவு கலந்த நீல நிறமாகும். சுலை இனிப்பாகும். அதன் அட்சர் அவிபு. அது முளை ஸ்தானம் வரையிலும் நீண்டிருக்கும். அதன் பேர் ஸ்துபரு. அவிலங்கு மூலம்பத்தென்று சொல்லப்படும். எ-று.

பத்து வகையைாகு வீடுதனிற் பார வீடைந்து பகுசிதுச்சொன்னேன். புத்தியறிந்தவ ரநித்துகொள்ளப் பொருளையுரைக்கிறே ணெளிப்பில்லாமற், சுத்த பெரியவன் அவிபுமிகு கங்கல் திருக்கும் வாரதனைக்கேளு. மற்ற கதையிலே நினைக்கவேண்டா மதிப் புசிலையில்லாப் பொருளுமாமே. (448)

(இ-ன்):—ஒரு வீட்டில் பத்து வகையும், அதினி உள்ளே ஒரு ஐந்து வகை ரகசியங்களையும் விபரித்துச் சொல்லினேன். இனியும் இரகசியங்கள் இருக்கிறது, அதையுஞ்சொல்லுகிறேன். புத்தியுள்ள வர்களாயிருந்தால் தெரிந்து கொள்வார்கள். இருதயக்கமலத்தில் அவிபு இருக்கிறது. இதுமதிக்கப்படாதபொருளாக இருக்கும், எ-று

பொருளின் பேரியது கமலமாகும் புகலுங்கமலத்தின் பூ விளி வாசம். அருளு மிகுக்குது வாசந்தன்னில் அந்த வாசத்திற் கலப்பு மாகுந், தீரு மணியொளி விளக்குமாகுந் திரியுமுச்செண்ணெய்யா சையாகு, மிகுளை விளக்கிய வொளிவுமாக விருக்கு மிறைச்சடர் அவி பாருமே. (449)

(இ-ன்):—அது கமலத்தில் நடுவே ஒருவிளக்காக நின்றெரிசிறது விளக்குத்தன்னு இருதயமாக இருக்கும். ஆசையானது, எண்ணெய் யாகவும், சுவரசமானது திரியாகவும். பத்தி எரிசிற சடரானது அவி பாகவும் நின்று கொழுந்து விட்டெரிகின்றது. எ-று

அவிபு நிலைதன்னை யறியச்சொன்னே எடுப்பிற் சிறந்தமுன்றங்கு லமாம், படித் த மாம்பச்சை நிறமதாகப் பகு மொகுதங் குலத்தில் மேலே, வலிய பொருள்வெள்ளோ வடியிலங்கி வஷ்டு

வாமலர் வானுளிபோல், ஒளி யு ம் பொருள் நப்பிக் கூலமீறு
யொளிவு யிலங்குமோ சங்குலமே, (450)

(இ-ன):—அந்த அவிபின் நிலையானது இருதய கவலத்தில்
மூன்று அங்குலத்தின் அளவு உயர்ந்திருக்கின்றது. பச்சை நிறத்தில்
ஒரு அங்குலம், நீல நிறத்தில் ஒரு அங்குலம், முத்தின் நிறத்தில் ஒரு
அங்குலமாக இருக்கிறது. தாமரையின் நடுவே வெள்ளை நிறமாக
வூட்டில்லாத மலர்வடிவாக நப்புடைய ஒளிவு பிரகாரிக்கும். எ-று

இலங்கும் பொருட்டனைத் துலங்கந்தரு யிதமாயுளைக்கிறேன்.
மறைப்பொருளைத் துலங்கு மொளிமுணைக் கீழாகத் தூக்கி யுன்னுக்
கின் மேலதாகும். கலங்கா திருவிழி புருவத்திடை கண்டப் நிதானத்தி
னேரேயாகு, மலங்கார மாள கலிமாத்தன்னி லற்ய மிருபத்து நாலை
முத்தே. (451)

(இ-ன):—இங்கும் அந்தப்பொருளை நல்ல விபரமாகக்கொல்கி
நேர். அந்த ஒளிமின் நுனியானது, நேந்திரத்தின் வட்டத்திலிருந்து
கீழே உண்ணுக்கின் மேல் வரையிலும் ஜோதி செய்கிறது உயிரே
இரண்டு விழிகளின் நடுவே நிதானமாக மத்தியில் இலங்குதிருது.
அதுவே கலிமா இருபத்து நாலு ஏழுத்துக்களையும் பொதிந்து இருக்கின்றது.
எ-று

நாலா நெழுத்தினின் முகச்செதன்ற நான் மூன்றெழுத்தை
யுமிறியக்கொக்கேன். மேலங் கலிமாவின் லாலிலாக இங்கல்லா
கெங்கு மியம்புவது, கேலமா நடு அவிபென்பது கொண்ட கமலத்
தின் வகையுஞ் சொன்னேன், மேலும் பதினெடு வெழுத்துமுன்று
மெத்தப்பெரியது கடையெழுத்துப், பாலம் பலனிதைப் பின்னாற்
சொல்வேன் பத்து ஏழுத்தையும் பகரவேனே. (452)

(இ-ன):—கலிமாவில் இருபத்து நாலு ஏழுத்தில் மூட்டு மது
என்கிற பனிரண்டெடுத்தையும், விபரமாக மேலே சொல்லிவிட்டேன்
லாலிலாஹ இல்லல்லாஹ என்று சொல்லும் விபரமும் நடுவே அவிபு
புடைய கோலத்தையும், கமலத்தின் வகைகளையும் அதன் மேலே
பதினெடு ஏழுத்துக்கள் உண்டு, அவைகளில் கடைசி ஏழுத்தானது
மெத்தவும் பெரிய காரியமானது, அதன் விபரம் பின்னால் சொல்கி
நேர். அதில் பத்து ஏழுத்தைக்கொல்கிறேன். எ-று

பகரு முதலாமும் இரண்டாம் லாமும் பாரச்செவியிருப்பத்திலாகு
நீரி லாவிரு லாம்வயிற்றி எிற்கு மிரு அலிபிருக்கிறியி, லுகரு மிதினி
கடாலிபாளிரதா னுற்ற வாய்மொழியுறுதியாகுஞ், சிர மேறிய
முச்சீனேடே சேர்ந்தே மிருப்பது நடுவிற்கேளே. (453)

(இ-ன):—கலிமாவில் உள்ள முதலாவது லாமும் இரண்டாவது
லாமும் சீரத்தில் இருக்கவிகளின் புதமாக நிற்கிறது, மற்ற இரண்டு
லாம்களும் வயிற்றில் நிற்கின்றன லாம்களில் உள்ள இரண்டு அலிபு
களும் இரண்டு கண்களுக்கும் இடையில் பொருந்தி நிற்கின்றன.
பற்றோ அவிபுவாய் மொழியாக இருக்கின்றது, சுவாசத்தின் வழி
யாக நடு அவிபானது நிற்கின்றது. எ-று

நடுவில் அவிபை முன்னாலே சொன்னே னல்ல நடுலாமுமிதின்
கூடத்தான் வடுவி லாவிந் லாயைக்கேனு வலமும் சலமுந்தான் வரு
யிடத்திற், கடுசி மூலத்தி னிருபுறத்திற் கணதி யாதம் ஹவ்வாவு
யாதந், தொடுத்த அவிபோடு சொன்னேன் ஹேயும் தொலுத்தாகை
வென் நெழுந்தமுச்சீச. (454)

(இ-ன):—நடுவ விபானதின் விபரங்களை முன்னமே சொல்வி
விட்டேன். மற்ற இருலாமும் வடக்கையாகவும், இடக்கையாகவும் சூழல்களு
வருகிறது. மூலத்தில் இருபுறமும் ஆகஸ், மூல்வாவுடைய
ஒளிவுகள் வாசந்தசெய்கின்றன, மற்ற ஒரு அவிபும் ஹேயும் கூட, ரா
ஹு என்று ஏழுந்த முச்சாக இருக்கிறது. எ-று

முச்சும் பேசுசல்லாம் பிறதால் வருஷங்களையறைந்தங்கே
யிருக்குப்போது, குஷி முதுவாசா யெழுப்புவாறுஞ் சுறுதியெழுத்தை
யுமிறியச் சொல்வேன், ஆச்சி யதிர்க்கீதால்தகை முளையுமிருத்தக்கடை
வெந்து மன்னைப்பங்காம், பாச்சை விந்தீராடு நால்பேறுப்பு சவுவும்
நகம் ரோம் மாறுப்பிதா. (455)

(இ-ன):—முச்சும் பேசுசும் அந்த ஹேயால் தான் வருகிறது,
அதன் குட்சமத்தைப் பொருப்பாலில் கூறிவிட்டேன், இனி அதன்
ரகசியங்களைப் பற்றிய விஷயங்களைச் சொல்கிறேன். இரத்தம் தோல்
சதை அமிர்தம் குணம் இது ஜந்து தாயுடைய பங்காக இருக்கிறது,
விந்து. நரம்பு, எலும்பு, ஜவ்வ, நகம், ரோமம் இவை ஆறும் தகப்ப
நுடையபங்காக இருக்கின்றன. எ-று

ஆறுப் பிதாவோடு மன்னையைந்து மாகப் பதினெடு ஏழு மமையும்
போது, குறுமாகாயம் வாய்வுவள்ளிக் கூடு ன் தண்ணீர்

மணிகாருகியோன்றும், நூறுநாலிகை யாடிதிற்கு நூரையாய்க் குமியை யைந்துநாளான், கூறு மீராறு நாள்வரைக்கும் குமரி நெல்லிக்காய்பேற் நிரண்டுதிற்கும். (456)

(இ-ன்):—தகப்பனில்ஆறும், தாயில் ஜந்தும் ஆகப்பதினின்றும் கூடி சமையுப்போது, ஜந்து பூதங்களும் அவைகளுடன் கொருகிறது. கொருகி நூறு நாலிகையாக சமூலாடி, மிர்துவான நூரையாகி, அப்பால் ஜந்து நாளான பிறகு குமியைகி, அப்பால் பனிரண்டு நாள் வரையிலும் இருந்து நெல்லிக்காய்ப்போல் நிரண்டது. எ-று

திரனும் அறுமுன்றிற் புன்னைக்காய்போற் றெளிவரயறுநாள்கிற நிரண்டவன்ன, முகுநா ஞமையாறி இதிரஞ்சேர்த்தே யொன்றும் ஆஸைபோ இங்காந்திருக்கும், அறுநாளாருது நாள்வரைக்கு மைந்து கேணமா யமர்த்திருக்கும், பொருளா மாகாய மொருகோனத்திற் பொதியுஞ் சிரமியலோ ஆறெழினில். (457)

(இ-ன்):—இப்படி திரண்ட விந்தானது கெர்பத்தில் பதினெட்டு நாளானவுடன் புன்னைகாய் போல் இருக்கும். இருபத்துநாள்கு நாளையில் அன்னம்போல் இருக்கும். முப்பதாவது நாளையில் ஆஸை பேசல் இருக்கும். முப்பத்தாறு நாளானவுடன் ஜந்து கேணமாக இருக்கும். முப்பத்தொன்பதாவது நாளில் ஆகாயஞ் சேந்து ஒரு புறத்தால் தலை உண்டாகும். எ-று

ஆறெட்டு நாளில் நடுகோணத்தி வறுகோண வாய்வி விழைந்து நிற்கு, நேரெட்ட வொன்பத் தாறுநாளி னெரும்புத் திரிகோண நெஞ்சிலிநிற்கும், ஓரேட்டாம் பிறைபோலே சலமுறையும் வயிற்றிலே யறுபதாநான், பாரெட்டு திசை நாலுமுலை பரிவரயடிவயிற்பத் தாறிலே. (458)

(இ-ன்):—நாற்பத்தெட்டு நாளான போது கெர்ப்பமானது ஆறு கோணத்தில் நடுவைக் நிற்கிற வரய்வுடன் கலந்து நிற்கும். ஐம்பத்து நாள்கு நாளில் திரிகோண அஸ்திகாங்கையானது இருதயத்தில் வந்துநிற்கும். அறுபதாவது நாளில் எட்டாம்பிறை போலக் குளிர்த்த தன்மையாக வயிற்றில் வந்து நிற்கும். அடிவயிறு சமையும். நாலு திசையாகும். மூலைகளும் உற்பத்தியாகி வரும். எ-று

அறுநாள் கெழுவத்தொரு வெழுத்துமாகும் அல்லா கூவுடன் யாகவல்லா, வரிவை புருடர்க்குந் தனியேபராகு ளார்க்குந் தெரிய வெளினங்காப்பொரு, ஜொருவர்க் கொருவர்தா வீயாப்பொரு ஞுவந் தாலொருவித்தே யுருவரம்பொருள், கருவை யுருவமாய்க்கானும் பொருள் கலிமா வெழுத்தொன்றுயக் காளாலாமே. (459)

(இ-ன்):—விருபத்துநாலு எழுத்திலும் ஒரு எழுத்து இருக்கின்றது. அல்லாஹு மொஹு அல்லா என்பது அது உலகத்தில் யார்க்குந் தெரியாத பொருள். உலகத்தில் ஒருவர்க்கு ஒருவர்க்கைமாத்து கள் பண்ணிக்கென்னாத பொருள். அதை உணர்ந்து வந்து ஒன்று சேர்ந்தவர்களை தன்னுடன் கலக்கச் செய்கிற பொருள். தன்னுடைய அசலைத் தன்னுருவும் போலக் காண்கின்ற பொருள் கலிமாவில் ஒரு எழுத்தில் நிற்று ஆடுகின்ற பொருளாக இருக்கின்றது. எ-று

கானு மிதுவாழும் அலிபினிற்குக் காணோகால்மேலுந் தலைகீழ் நின்று, பூனுமிருலாழும் மீந்துவிற் போடு முகம்மது கூவுல்லாவு, மூனிப்பாக்கவே யைந்ததுவா முணர்ந்த அலிபைந்து லாமுமைந்து நாலும் ஹேயது மொன்றுமாகும் நுவலும் பனிரண்டு எழுத்துமாகும் (460)

(இ-ன்):—மற்ற இரண்டு லாம்களும் அலிபுக்கு கீழும் மேலும் ஆக நின்று பொருந்தி, மற்ற இரண்டு லாம்களும் மீழுக்கு நடுவே ஹு அல்லாவும், நல்ல ஊன்றிப் பார்த்தால் ஜந்தாகும். அலிபும் ஜிந்தாகும். லாமும் ஜிந்தாகும். நாலும், ஹேயும் ஒன்றுகும். ஆகப் பன்னிரண்டு எழுத்தாகும். எ-று

எழுத்து முகம்மது நாலுமாகு மின்ன மிருநான்கு மிதுவேயாகும் அழுத்தி வயப்புரி யாகுவல்லா வவன்பால் அவிபோடு நுக்கத்தும் ஹேயுஞ், சுழித்தே யிடம்புரி கவல்லாவெனச் சுருப நிலையினுலறிலே யாகு, முழுது மறிந்தாலே முழுக்கிறங்கு முடியா முழுக்கல்லே வறியார்க்கெல்லாம். (461)

(இ-ன்):—முகம்மது என்றதற்கு அட்சாங்கள் நாலே ஆகிறது. இன்னும் அத்துடன் எட்டு அட்சாங்கள் உயிராக இருக்கின்றது. கழி முளை வலம்புரியில் முழங்குகிற யாஹு அல்லா என்பதும் நுக்கத்தும் ஹேயுமாக இருக்கும். சுழிமை இடம்புரிக்குள் முழங்கச்செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் ஹக்குவெளியாகும். இதை அறிந்த நாதாக்கள் தாள் முழுக்கு இருக்கப்பார்கள். அறியரதஜனங்கள் எல்லாம்

முழுக்குந்தடக்கவிட்டும் நிவர்த்தியாகமாட்டார்கள்.

எ-று

பழுது ஸனுவொடு பாவந்தீப் பாங்குமிதினைல் பறந்துபோகு, மெழுது முத்திரையதனினும் மெழுத்தை யறியார்க்கு மெதுதானுண்டு மூழுது தொழுதாலும் மழிந்துபோகு மகலா தொருநாளும் வினுமூக்கு மூழுது மெழுபத்திரென்டு நாளின் முடியாவாள் பெண்ணு யுருவ மாமே. (462)

(இ-ன):—உலகத்தில் ஒருவன் செய்கிற ஜினுவின் பாவங்கள் மேல் சொன்ன காரியத்தாலே பஞ்சாய் பறந்து போகும். இந்தத் தீர்ச்சையை அறியாதவர்களுக்கு உலகத்திலும் ஆசிர்த்திலும் ஒரு பயனுங் கிடையாது. எந்தெந்தப் பாவமும் தொழுது அருதால் மண்ணிக்கப்படும். ஜினுவுடைய பாவங்கள் மாத்திரம் ஒருக்காலும் பொறுக்கப்படாது. ஆதலால் ஜினுவின் முழுக்கும் இலகுவில் இறங்காது. இது நிற்க ஷட் கர்ப்ப எழுபத்திரென்டுநாளையில் ஆண் என்றும் பெண் என்று உருவும் பிரிக்கப்படும். எ-று

ஆகுமாதந்தான் முள்ளுகென்றாலங்க முதுவெள்வாம் பொருந்தி நிற்கும், வாரு பெறுநாவா மாதந்தனில் வழியா யுறுப்புகளிரு கேணுத்தி, வாகம் பொருந்திய நகமும்ரோம மைந்தாந் திங்களி லனியுமா, தேக வியாதியு மெழுத்து நிலை மினையு மிகுமுன்று நாதந்தானே. (463)

(இ-ன):—முள்ளுவது மாதத்தில் சீர்த்தின் உறுப்புகள் சிரவா சமைந்துவிடும். நாலாம் மாதத்தில் உறுப்புகளுக்கு ஊசாட்டமுற்பத்தியாகும். ஜூந்தாம் மாதத்தில் நகம் ரோமங்கள் முளைக்கும். தேகத்தில் பல சுருக்குப்புகள் ஆருமாதத்தில் வந்து விடும். எ-று

இருமுன்றெருமாத நவதுவரா மெஸ்ராந் திறந்திடு மிகுநான் கினி, லூருவஞ் சுருவந்தான் முறையொன்றில்லை மொபதுபு பத்து முடலதுக்கு, மிகுபத்து நாலு கலீமாநிலை யெல்லா மினையும்பிழைன் பெறுத்துக், சுருபத் தைவிட்டு மாவுக்குன்னே கழிகெள்வுடையுந்திடு மெழுத்தைக்கேளே. (464)

(இ-ன):—ஏழாம் மாதத்தில் ஒன்பது துவாரங்களும் திறக்கப்படும். எட்டாம் மாதத்தில் சீர்த்தின் அவயங்களில் யாரெங்கு குறை வும் இல்லாதபடி சேர்திக்கப்படும். ஒன்பது பத்தாம் மாதங்கள், கலீமாவின் இருபத்திரென்வெறுத்தும் சீரம் போக மீதம்

இருக்கிற இரண்டெழுத்தும் கெர்பத்தின் ஸரசல் தீரக்கின்ற மாக்கொடியாக சௌமயம். எ-று

எழுத்துக் கலீமாவில்லா இலாக இல்லல் வென்ற கடைசி ஹேயு, மூழு மாக்வே முகம்மதுற்ற குலுங்லா கென்ற கடைசி ஹேயு, மெழுத்துமாவுக்கு விரண்டுமென்றாலும் யிதந்து நடனந்தான் புரியும் போதி, லெழுத்துப் பாலனே மாக்கொடியா வெறியப் பகலன்ஸாற் செல்லுந்தானே. (465)

(இ-ன):—அந்த இரண்டு எழுத்துக்களாவன அறிவுள்ளவர் கணுக்கூக் கொல்லிரேன். கலீமாவில் ஸர்விலா இல்லலாஹா எக் கிறதின் கடைசியான ஹேயு, முகம்மதுர் நகுலுல்லாஹி என்கிறதின் கடைசி ஹேயும் ஆக இரண்டாக இருக்கும். இவை இரண்டும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து நடனம் புரிந்து மாக்கொடியைக் கொண்டு கர்ப்ப சிச்கை இழுக்கும்படியாகச் செல்லும். எ-று

சென்றவுடன் பாலன் குடும்ப பிறந்து சிறந்த வகை பேச்க முச்சமாகும், பண்டு நிறைந்திடும் வலதைடைத்துப் பாலன் வன்ன மாய்ப்பாமுராக, மென்று மழியாத னுலகுயிரு மித்த விதமெல்லோ வயயத்தவாறு, நக்குறுப்பு பதினெட்டுக் குதற்தினி னளினம் பேச் சொடு முச்சமாமே. (466)

(இ-ன):—இவ்விதம் செல்கிற மாக்கொடி அட்சங்கள் வலது புறத்தால் நன்றாகக் கென்றால் உடன்டாரு சிந்தனையின்றிப் பிறந்து முச்சபேச்கம் உண்டாகும். அது வலதுபுறம் போகத்தைப் பட்டால் உடனே சிச்வானது செத்து வெளிவரும். இந்த விதந்தான் உலகத்தின் உயிர் ஜீவாதிகள் முழுதும் வெளிவருகிறது. பின் கொ பிறந்த உடனே குதுறத்தின் இலக்கம் பதினெட்டுஞ் பேச்க முச்சிலே யே நிறப்பமாகிவிட்டன. எ-று

முச்சப்பேச்சுடன் பார்வைகளேவிய யுமிகு முசப்புடன் அலுப்ப மில்லீக் காட்சிக்கலீமாவி லாலீலாக இல்லல்லாவென்ற கடைசி ஹே ஆஞ், குட்சியாகவே முகம்மதுற்ற குலுங்லாவேன வுரைத்த ஹேயு, முச்சியாகவே விரண்டு ரொன்றாய் மூலக் குதையினிழுவரந்திருக்கும். (467)

(இ-ன):—ஷட் இரண்டு ஹேயும் சிச்வுக்கு முச்சப் பேச்சில்லாது போனால், அந்த இரண்டும் மூலக்குதைக்குள்ளே அடங்கிப்போய் நிற்கும். எ-று

உறைந்து மூலத்தி விரண்டுமொன்று யொடுங்கி நெருங்கியே மினையும்போதி, விருந்து நெருங்கியே கழியாற்சுற்று மெரியுந்தனைற் கற்று மினைந்திடாது, சிறந்த குடைதனி வெழுந்தப்புகை சிறந்தகம வத்திற் ருவும்போது, பொருந்து முயிரூளி யுசுப்பிடாது பொங்கு முச்சுது தொலைந்திடாது. (468)

(இ-ன்):—அதைகள் இரண்டும் கூடி மூலக்குடையில் அடங்கு மானால் மூலச்சுழிகள் கழுந்துசுற்றி நெருப்புப்பற்றி எரியும். அது நாலுது, அந்த நெருப்பால் உண்டான புகையானது இருதய கமலத் தில் நாவிவருமானால் உயிரும் போகாது, மூச்சும் தொலையாது. எ-று

தொலைந்திடமலே வெழுந்தப்புகை சொல்லுவ வேணிதன் பேரைக் கேளு, மிலங்கு மவளைன்று சொல்லுவது மிததப் புகையைத்தா ஜெல்லவருங், கலங்கா வுதிப்பெண்ணால் மூலமதிற் கத்த பெரியவன் ஹேயுமாகுந், துலங்து மறிவென்றால் முகம்மதுற்ற குலுல்லாவுட ஹேயுமாமே. (469)

(இ-ன்):—இந்தப்புகைதான் ஹக்குடைய மர்த்தபாவில் உள்ளது இதைத்தான் பெரியவர்களான நாதாக்கள் அல்லா, முகம்மது, ஹயாத்து, ராகு என்று சொல்கிறீர்கள். எ-று

ஆகி யினவரண்டு மெழுந்த புகை யதுதா னினை வென்றே யறிய லாகும், பார்க்குதினைவது மப்பிள்ளிட்டிற்பட்ட வடனேதான் பார்வை யாகுந், தாவும் புகைப்பித்திற்கேள்வியாகும் தாபமன்விட்டி லெழுந்த பேச்சு, வாகும் புதைத்தானா யஸ்டத் தென்றுலந்த விட்டினி லனு திடாதே. (470)

(இ-ன்):—இந்த புகைகளைத்தான் நினைவென்று உள்ளரவேண்டி யது. இந்த நினைவான புகையானது, தன்னீர் உடைய வீட்டில்வந் ததேயானால் உடனே கண் உலகத்தைப்பார்க்கும். அது பித்துடைய வீட்டில் வந்தால் உடனே காது கேட்கும். அதுமன்னீரவில் வந்தால் உடனே வாயானது பேசும். அந்தப்புகை வகுகிறவழியில் ஏதாவது தடைப்பட்டால் அந்தவீடு பழுதாவி விடும். எ-று

அனுகிடாவப்பு நினைவின்றுரை யற்றால் விழிகுரு டாயிருக்கும், வனிக மனுகாத பேச்சில்லாமல் வாடு முமையாம் வழியில்லாதா, னுணிதங் கேள்வியு மற்றுப்போகு முற்ற பித்துட னிறமும்

போகுங், கணிதம் பெருந்தாரை யஸ்டந்ததென்றால் ஹயாத்து முச்சுமே சமுன்று போகும். (471)

(இ-ன்):—நினைவுக்குள் நீர் வரத்தடைப்பட்டால் உடனேகண் அருடாகிவிடும். மண்ணீரலில் வரத்தடைப்பட்டால் வாய்ஞாமையாகி விடும். பித்தில் வர தடைப்பட்டால் காதுசெய்டாகிவிடும். இது வங்லாமல், தாமரைக்காமில் வரத்தடைப்பட்டால் உடனே கவாசம் நின்று மரணம் வந்து சம்பவிக்கும். எ-று.

கழும் வகைதனை விளங்கச் சொல்வேன் கலிமா வொழிந்தி டாப் புகையின் வேகங், வழியாக் கலிமாவை கூலெக்ரேதி வருகு முச்சுது மூடலைவிட்டு, மொழியுங் கலிமாவில் அகாரம்ரண்டு முச்சை விருத்திப்பா குள்ளேசெல்லுப், ஒளியின் தாரைதா னடக்கும் போதி லொன்று முரையாமல் வெளியேசெல்லும். (472)

(இ-ன்):—இனி இந்தப்புகையை வீட்டும் தப்பிக்கொள்ளும் வகையைக் கொல்லுகிறேன். அந்தப்புகையின் வேகத்தால் ஹமு வென்ற திக்றைப் பிரயோகித்து பின்னால் வகுகிற கவாசத்தை வெளியே செல்லவைக்க வேண்டும் உள்ளே அந்த இரண்டு அரங்குடன் வராய்வை இருத்திப்பார்த்தால் அது உள்ளேதான் சுழலும் அப்போது இருவிழிக்குருகும் உள்ளிருக்கின்ற ஹக்குதயமாகிறது தானே வெளியாகி உள்ளை ஆதாக்கும். எ-று.

சென்று லதுமீன் வேகிடாது செத்தாரெனச் சொல்வா குலகத் தோர்க, னின்ற கட்டெல்லா மெர்ஸ்ருய்க்கூடி நினைவி ற்சேந்து தன் வழிமறந்து, பண்டு போன்றுலத் தடைந்து தீயும் பத்திக்கருகியை நூர்ந்துபோகு, நஸ்ரும் வகையெல்லா மறியவென்று னவிலுவேனி நயமதாக. (473)

(இ-ன்):—அவ்விதம் உள்ளே சென்ற நினைவானது இலேசில் திரும்பாது. அப்போது பினம் போலகிடக்கும். அதைவுகத்தாக்கள் கண்டால் செத்தான் என்றுபேர்வைத்து விடுவார்கள். சிறிது நேரத் திற்குள் அங்கே, உலாவின் ஒளிவுகளெல்லாம் ஓன்று சேர்த்து கூடி நினைவைக்கீழே இழுக்கும் அப்பால் உள்ளை நீ கான்பாய்.

நவகாமம் அறியும் வகை முற்றிற்று.

ராகு வகை.

ஆடிக் குறைத்துமலருடை வரவி யறுகோணமானகளே, குடிம் ராஹந்தின் குதுசியுட சுடரிசுவிதா ஸெரூந்தகாஸீ, பாடுங் கவிக் குள்ளே சொன்னேளில்லை பாப் பெரிதான கருப்பொருளைத், தேடக் கிடையாத வுலகத்துவே தெளிவாய் பொருளினைச் சொல் லக்ஷ்ணே.

(474)

(இ-ங்):— கூறுத்தெங்கிற புஷ்பத்தில் இருந்துவாகளை செய்கின்ற ஆயியானது, ஆறு கோணங்களாக நிறைந்து அதுவே ராஹால் குதுசி என்னும் பிரதான ஆக்மாவாக நிற்கின்றது. அதைச் சூழ மற்ற ஜூந்து ஆக்மாக்களும் நிற்கின்றது. இந்தாக்கியத் தை முகஞேர்கள் தங்கள் கவிகளில் சொல்லாமல் மறைந்துப் போட்டுப்போய் விட்டார்கள். நான் நீங்கள் ஏழை ஜனங்களாக இடுபத்தினுலே விபரித்துச் சொல்லிறேன். கேளுங்கள்.

எ-று,

சொல்லக்கேளுங்கா னுலகத்தாரே குழ்ந்த வடலுக்குளைந்து ராகு, வல்ல ராவகான்று நாயியாவாம் வகையாம் ராவென்று நாத்திக்கவாம், பொல்லா ராவகான்று நாயியாவாம் போதும் வரும்ராகு நகீமாவாம், வெல்லா ராகுக்குந் தலைவளை விருக்கும் ராசல்லோ குதுசியாகும்.

(475)

(இ-ன்):— யார்கானும் உலகத்தார்களே! இங்கே நான் சொல் கிற கருவின் பொருளின் கன்றத்தத்துக்கிப்பார்க்க உங்கள் முளைக்கு அவ்வளவு சக்தி உண்டா? உண்டுமானால் உணர்ந்தறியும் கன். இந்த சரீரத்துக்குள் ஜூந்து ராஹாகள் இருக்கிறது அவை களில் ஒன்றுவது ராஹா நாயியாவாக இருக்கும். இரண்டாஸது ராஹா நாத்திக்கவாக இருக்கும். முன்றுவது ராஹா, நாயியாவாக இருக்கும். நாலாவது ராஹா இது தான் வெளியே போய் வந்துவொண்டு இருக்கும் இது ஈகீமாவாக இருக்கும். இவைகளுக்கெல்லாம் தலைவளை இருக்கிற ராஹானது குதுசி என்ற சொல்லப் படும்.

எ-று.

ராது குதுசிதாவெனுளிவுமாக நிற்கு நயனத்தினிடைகொலுவில் ராது குதுசிதான் ராஜாவராகும் ராகு நாலுமே யேவலானாம்

ராது குதுசிதான் ராகில் நின்றுல் ராகுதாலுமே யாடிநிற்கும். ராது குதுசிதானவணைச் சேர்ந்தால் ராதாவுமேயழிந்துபோகும். (476)

(இ-ங்):— ராஹால் குதுவியானது இரண்டு விழிகளுக்கும் நடுவான் கொலுவில் ஒளிவாக நிற்கும். சரீரத்தில் அது இராஜாவாக இருக்கிறது, மற்ற நாலு ராஹாகள் நான்குப் பாடுங்கள் கொல்லானாக இருக்கின்றது, இன்னும் ராஹால் குதுவியானது அதன் தானத்தில் நின்றுல் மற்ற நாலும் ஒடியாடி நிற்கும். அதுவானது நப்பைப்போய் தரிசித்தால் சரீரம் விழுந்து போகும்.

எ-று

அழியர் ராகல்லே ராதுவியாகுமதுதான் சகலமூட்டி வைக்கும் வழியா மகுஷிரில் குதுசிராது வல்லோன்றுள்ளன்ற கேள்வி கேட்கும் அழிந்த ராதா னாலுமொன்று யாவியுருவாகி யமளிபடுத், தெளிவா முடலுக்கு ணாந்துராதந் திறந்ததப் பொருந்தியே விருக்குதப்போது.

(477)

(இ-ன்):— மற்ற நான்கு ராஹாகளும் அழிந்து நிலைகுலைந்து போகும். அந்தகுதுவியானது சதாவும் அழியாமல் நிற்கும். இன்னும் சரீரத்தில் எந்த ராஜகருவிகளையும் நடத்தாட்டி வைக்கிறதும் அது தான், மதுஷிரும், அந்தகுதுவியே நப்பாக இருந்து கேள்விகேட்கும் அப்போது அழிந்த மற்ற நாலு ராஹாகளும் அதற்கு கைகட்டின்று சேவிக்கும். உலகத்தில் அவைகள் சரீரத்தில் இருந்து அதிகாரால் செய்யும்போது.

எ-று

இருக்கும்போதுதா விராஜாவாக விலங்குக்குதுசியு நாலுராதும் வருந்தி வணக்கத்தி லறிந்திருந்தால் வடிவு மகுஷிரிஹரியுந்தருய் சுறுத்துப்பல்யாவ நன்மை கேட்விற் சாகாபழுதிய பழக்கத்தாலே, நிறுத்தி யென்குக்கீழ் கொலுவிருந்தாய் நீதான் செய்தவ ளெளக் கேட்பதே.

(478)

(இ-ன்):— அந்த சரீரதை யுடையவன் மேற்படி குதுவியை அறிந்து அதுடன் பழகியிருப்பானேயாகில் மற்றுமில் அதை இன்னு ரோன்று தெரிந்துக்கொள்வான். அப்போது குதுவியானது நீ சரீரத்தில் என்னையன்றி வேறு வேலை பார்க்காதபடியாலே உள்ளை நான் என்ன கேட்பது உள்கு கேள்வி இல்லை என்று சொல்லும்.

எ-று

எனக்கு வழுமையோவணையல்லாம் லெல்லாஞ்சிசய்தவனீ யே
யென்றுந். தனக்குள்ளாகிய குலமென்னவே நம்பிரான்கேள்வி
யோன்றுமில்லை, வணக்கமறியாத பாவிகளே வசழ்ந்து நாடேறு
மிகுக்கும்போது கனக்க வுடலிலே மிருந்த நாகு கண்ணிலிதானத்தில்
வருகும்போது. (479)

(இ-ன்):—உன்னைக் கேட்க எனக்கு என்ன வலிமை இருக்கிற
தென்று சொல்லியிடும். அதை சீர்த்தில்லவைத்தறியாத ஸுடர்களுக்கு
காலம்வந்து முடுகினபோது உடலிலே நடிக்கொண்டிருந்த ஆக்மா
கண்ணின் ரஸ்தாகில்வரும் அப்போது. எ-று

நந்தா விருவிழி வாலைநோக்கும் வகையா மிக்குமில் பார்வை
யென்பா, ரந்தபார்வைதான் நாகுநாலு மப்போ குதுசியையறியும்
பார்வை, யுந்தனுடலோட படிந்திருந்தா ஒவந்து தொழுதுபோ
மென உரைக்கு, மந்த ராஜாவை யறியார்குல மாரோவென்
சொல்லி சிரசிலேறும். (480)

(இ-ன்):—இப்படி, வகுமானால் இரண்டு கண்களும் ஆகாயத்தை
பார்க்கும், அந்தப்பார்வை தான் உலகத்தை இல்லூயீலுடைய
பார்வை என்பார்கள். உள்ளைமயில் அதுதான் நாலு ராஹாகளும்
யின்டத்தில் இருந்து தன் அரசனான குதுசியை அண்டத்தில் வந்து
சந்திக்கிறதாக இருக்கும். அவன் ஏற்கனவே அவைகளை அறிந்திருந்தால்
அவனிடம் பிரயாணவிடை பெருமல்வராது. அறியாதபடியாலே
இவன் ஆரோ என்று உதறிவிட்டு வருகிறபார்வையாக இருக்கும்என்று

ஏறுஞ் சிரசினி அலுராத மெழும்பி யுடல்விட்டுக் குதுசியாகுப்,
பேறும் பலன்பெற்ற குதுசிதானும் பெரியோன் பரத்திலே சேர்ந்து
போகு, மேற்க் சிரசான நாலுறாகு மிறங்கி மூலத்திறைந்திருக்கும்.
கூறு மிதுநாலு ராகனியுங் குதாயின்றிருமுன்னேயுருவாமினி (481)

(இ-ன்):—அவ்விதம் சிரசிலேறின நாலு ராஹாகளும் தன் எஜ்
மானுகிய குதுசியின் சமுகத்தில் சென்று தங்கள் உத்தியோக அதி
காரங்களை ஒப்புக்கொடுக்கும். உடனே குதுசி தன் றப்பிடம் போய்
விரவிக்கொள்ளும். அதிகாரமிழந்த ராஹாகள் நாலும் மூலத்தில்
வந்து பதங்கிக்கொள்ளும் இவைகளுக்குத் தான் ராஹானி என்று
சொல்லப்படும். எ-று

உநவ மாய்தின்று சாட்சிசொல்லு முடையோன் பரத்தை
முன்னரியாரெல்லாஞ், கருப் முகுவெல்லாஞ்சட்சிசொல்லுஞ்சொல்
லும் பிராரவியல்லாஞ்சிசய்தாவென்று, பெரிய முனிவோபோவ
நஞ்சை பெலத்த துன்பமு மிகவநாலுக்கு, முகுகிற் பொருந்திய
வந்து ராது மூலகோ ரநியவு முளைக்கிறேன். (482)

(இ-ன்):—அந்த ராலு ரூறுவாகனும் சீரம்செய்தபாவ நன்மை
களைக் கறித்துசாட்சி சொல்லும். தன்னையறியாத மடமாந்தர்களின்
அவயங்களே இவன் இன்னது பாவம் இன்னது புண்ணியஞ்செய்
தான் என்று வரக்கு மூலஞ்சொல்லும். அப்பாக் தான் சியாம்
நடைடி ரூம். அந்த ஜங்கு ராஹாகளையும் தெளிவாகக் கீழே
சொல்கிறேன். எ-று.

அறியும் நாகுதான் குதுசியடி ஆளரம் பணிவிடை நாலுறாகு
மறியு முடலுக்குளிடதுமாங்க யந்தக்காந்தரைச் சிரசிலேற,
நிறையுங் குதுசிதான் நாகுதானு; நீண்ட காரணங்கு முன்னோவாங்க
நிறையு மிகுவிழி நித்திரைதா னிலையி னடிவாகக்க் கேள்வி போகும். (483)

(இ-ன்):— ராஹால் குதுசியின் பணி விடைக்காரர்களாகிய
மற்ற நாலு ராஹாகளும் இருக்கின்றன. ராஹால்குதுசியானது
இடது பக்கத்து இருதயத் தாமரைக்காயின் வடிவமாக நிற்கின்றது.
அந்த மாங்காயானது இதற்கு முடுப்போது நித்திரை வந்து இருவிழி
களும் முடிமயங்கும் அப்போது பித்துடைய விடும் அடைபட்டு
கேள்வியும்மறந்து போய்ந்தைவும் அந்துவிடும். எ-று.

கேள்வி பார்வையு முறக்கமானாற் கிடத்திக் கீழே தான் சடத்தை
கைக்குஞ், குழு மூலகைலா மலைந்துபார்த்துச் சொல்லும் நால்
நாகு நக்கீமாவதும், நாளுங் கொடிதான பலகிதமு நாக்கு நமக்
கென்றே நாட்டங்கொள்ளுஞ், குழுங் கொடும்பிழை யிளக்கும் நாகு
சொன்னே ஞுபியர் நாகுமாகும். (484)

(இ-ன்):— அவ்விதம் கேள்வியும் பார்வையும் நித்திரையில்
தரிபட்டவுடன் குதுசியானது மெதுவாக சீரத்தைக் கீழே
வைத்துவிடும், அப்போது அந்த தான்கு ராஹாகளும் வெளிப்பட்டு
உவரவிக்கொள்ளு திரிந்து கண்ணுக்கான சீரமெல்லாம்
பார்த்து இதுநம்மது அதுநம்மது என்று சொல்லும், இந்த நாளில்

கொடிய பாவச்செயல்களை யெவ்லாம்செய்வின்ற ராஹானது நாமியாவாக இருக்கும். எ-று.

நாகு நாத்திக்கா பசியுந்தாகஞ் சகியும் பலவெல்லாம் சௌந்து வரும், வாகி னறிவோடு பலபுகழுமநிய நாமி ராகுமாரு, மேகன் நூகைந்து மிருக்குமிட யிங்ரயோன் குதுசிதான் சிரசினிற்தும், எக் பொருந்திய நாமியாவு மிடதுமார்பினிற்றிக்கந்தானே. (485)

(இ-ன்):— நாத்திக்கா என்கிற ராஹானது சரித்தில் பசி, நாகம், சுகம், இன்பழுதலான பலகுணங்களையுங் கொடுக்கின்றன. நாமியா என்கிற ராஹானது புகழ்ச்சி, பெருமை, கல்வி முதலான வைகளைக் கொடுக்கின்றது, இந்த ராஹான் குதுசியைத்தான் குழந்துகொண்டிருக்கும். இவைகளில் நாமியா என்கிற ராஹா மாத்திரம் இடது மார்பில் இருந்து அதிகாரஞ் செய்கின்றது. எ-று.

தரிக்கும் பலவெல்லா நாகிற்கானத் திரிகோணத்தியினடிநெஞ்சிலே, கருகி யுருகிற்கும் நக்மொவது கன்தத ஈரின் னுபியாவா, மநியும் வகையெல்லாந் தனக்கேயென்று வாகை வழியிலே யாடுதிற்கும். உரிசை பொருந்திய நாத்திக்காவு முரைந்தே மிருப்பதுபல்லுக்குத்தி. (486)

(இ-ன்):— நக்மொ என்றது முங்கோணமான நெருப்பிள் திடையில் நின்றும் வெந்துகருகி உருகிப்போய் நிற்கின்றது, நாமியாவானது ஈரோடும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இது சரிம் எனத அரிய நாட்டங்கொள்கிறதோ அதைத் தூண்டிக் கொடுக்கின்றது. நாத்திக்கா என்றது பல்லுக்குத்தி என்கிற தாளத்தில் நின்றும் ஆகை வஸ்ததுக்களை அருபவிக்கின்றது. எ-று.

பல்லுக் குத்திதான் பரப்புவியாம் பாங்கா யடிவயிற்றிலிருந்து, நல்ல ரசீனையு நால்வகையு நாடி யுன்பது நாத்திக்காவாம், வல்ல புகழாள வைந்து ரூபில் யடிவுகுதுசியை யறியார்குபிர், அல்ல வருளாள குதுசியாகு மந்தக் குதுசியை யறியவென்றால். (487)

(இ-ன்):— பல்லுக்குத்தி என்பது நான் பூமியுடைய மண்டல மாக இருக்கிறது. மேற்படி நாத்திக்கா என்ற ராஹானது அதில் உடனர்ந்துக்கொண்டு நல்ல குவிசரமாக உண்டிவஸ்துக்களையுண்டு

அவைகளில் ரசங்களைக் கிருஹிக்கின்றது. இந்த ராஹாகளில் பிரதான ராஹான குதுசியைப் பகுத்தறியாத சண்டாள் ஜூனங்கள் எல்லாரும் கடைசி மூடிவில் திட்டமாக்க காபிராகத்தாக் கிழுப் பார்கள். அதுதான் நப்பு என்பது அதை யறியவேண்டுமோனால் சொல்கிறேன் ஒரு உபாயம். எ-று

அந்தக் குதுசியைத் தாளநிந்தே ஆகைத்தான் நிருமுன்னே திறந்தவெங்கு. எந்தப் பதினாறு முஷாகிதாயில் கீந்தாவது முஷாகிதாவை நிங்கன் பற்றிப் பீடுத்து உங்கள் முகங்களை ஜூப்பக்கிலிலும், ல-ஹாலித்திலும், வலம்புரி முழங்குகிள் ராஹானத் திலும் ஏற்றி வைத்துக்கொண்ட இருதயத்தை நல்ல தெளிவாக்கி அந்தத் தெள்வுக்குள்ளே உணர்க்கி என்கிற நினைவடன் உற்றுப் பார்ப்பிர்க்கீர்யானால் அங்கே இலங்கி நிற்கும், எவ்விதமே யானால் எ-று

(இ-ன்):— ஜூனங்களே! நீங்கள் அந்த ராஹால் குதுசியை யறிந்து உங்களில் தரிசிக்கவேண்டுமோனால் பதினாறு முஷாகிதாயில் கீந்தாவது முஷாகிதாவை நிங்கன் பற்றிப் பீடுத்து உங்கள் முகங்களை ஜூப்பக்கிலிலும், ல-ஹாலித்திலும், வலம்புரி முழங்குகிள் ராஹானத் திலும் ஏற்றி வைத்துக்கொண்ட இருதயத்தை நல்ல தெளிவாக்கி அந்தத் தெள்வுக்குள்ளே உணர்க்கி என்கிற நினைவடன் உற்றுப் பார்ப்பிர்க்கீர்யானால் அங்கே இலங்கி நிற்கும், எவ்விதமே யானால் எ-று

இலங்கும் கருங்கட வக்கணத்தி விருந்தவனை வென்னோ விசை கொண்டாடு, முலகு நிலையீர் வட்டத்துள்ளே யோளிவு முச்கடார் வளைநடுவி. லிலங்கு நிலையுட்டாள் வட்டத்துக்கு விலங்குக் களிங் கிமிக் அருபருபம், அலையா நிலையுருந் தோன்றுமாக் கதுதான் குதுசியை நறிந்துகொள்ளோ. (489)

(இ-ன்):— அவ்விதம் இலங்குகிள்ற வஸ்தானது கருங்கடலாயிய இரண்டு கண்ணின் கருப்பு வட்டத்தின் குழாலே வென்னோக் கடல் வளைந்து இருக்கும், அதற்கப்பால் சமாள் வட்டம் என்கிற பச்சை நிறத்துக் கெப்பால் முச்கடார் வகை என்கிற செவப்பு ரெங்கு குவளைக்கு நடுவில் ஒரு கண்ணூடியில் சிமுகின்ற குரிய ஜோதிபோல் பளிசென்று ஒது ஒளிவுயாதொரு உருவழுமில்லதபடி சுமார் ஒரு செக்ஸாப் பிரமாணம் இரண்டு நோத்திற்கும் நடுவே தெரியும். அப்படிக் கண்டாயே அதுதான் சத்தியமாக ராஹால் குதுசியை என்று நல்ல உறுதியாக அறிந்துகொள்வாயா. எ-று

அறியும் குதுசியின் பிபாந்தனி வனு : போலுவரக்கிரேஸ்றி வாளர்க்குக், குறியிருபுக் நயனத்திலை கூறும் பொருளென்று சிருந்தகலும், அறுகோணவாசி கண்ணோவிதா யதுதானுகுச் செய்த பராபொருளா, முருவி நுருவில்லா தொலிவு நாதனுள்ளமை குதுசி வென் நறிந்து கொள்ளோ. (490)

(இ-ன்):— இன்னும் அந்த குதுசியின் அடையாளங்களில் ஒரு அணுப்போல் உடைத்துவிடுகிறேன். கூர்மையுள்ள புத்திசாலிகள் சிருந்தால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டு. அதாவது:— சீரத்தில் பிரதான கருவியாக முகத்தின் இரு விழிகள் நடுவிலும் அந்த குதுசியின் பிரகாசம் நல்ல வெட்ட வெளிச்சமாகத் தெரியும். அறுகோணம் எபது கண்ணைத்தான் சொல்கிறது, அதுதான் அறுஷா, அதில் நின்றுந்தான் சரீரம் சமைக்கப்பட்டது அந்தக் கண்ணூக்கு நடுவில் ஒரு நாதமானது நுக்கத்துடைய சூத்தில் ஒளிவாகத் தெரியுமாகில் உடனே அதுதான் குதுசி என்றிந்து இன்லாமிலாகி விடுக்கன். அன்றைக்கித்தான் இல்லாம். எ-று

கண்டகருவுக் குளினைவு மென்றும்க் கலந்த தனைவாகுந் தெளிவின் கூட்டி, நின்ற வணைவட்டம் வாள்நடவுளி நுக்கத்து நுள்வளை யிருவாலுமாய்ச், சென்று மயல்ராது ஜாபிலி தன்வைச் சேர்ந்தே யலுதினஞ் சிறந்திருக்கு மென்றும் பழுதில்லா திறையோன் கூடிருதான் குதுசியியன் நறிந்து கொள்ளோ. (491)

(இ-ன்):— அப்படி நீ கண்ட அதுதான் சீரத்தின் கருப் பொருளாக இருக்கும். அது நினைவுக்குன் கலந்து உட்ணவாயு வுடன் தெளிந்து பிரகாசஞ் செய்கிறது. ஒரு நுக்கத்துப்போல் வட்டவளையமான ஒரு ஒளிவு அது வலம்புரி இடம்புரியாக இரண்டு கண்களின் மத்தியத்திலும், அவிபுவைச் சேர்ந்து இலங்குகின்றது. இதைப்பற்றி குணக்குடி மஸ்தாஜும் நேத்திரம் ரண்டினும் ஹோமிலங்குது நீ டொளிபோன்றது. தேடோதாகிய காத்திரம் உள்ளது யாவும் பொதிந்தது கையிலும் காலிலும் எட்டப்படாததோர் குஸ்திரப்பாவை என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். பார்த்து சக்கற உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியது. எ-று.

எல்லாங் குதுசிதா ஸெமூந்தகோல் மிலங்கும் பளிங்கியிற்கே வியுப்ரூப, மெல்லோர்க்குந் தோன்றும் வணக்கந்தனி விறையோன் குதுசியு மெல்வகையு, மெல்லாக் கருவிலே யமைத்தவரு

யெந்த வெழுத்துட வலுப்பமொன்றுந், சொல்லு மெழுத்தொடு முன்றுமாகச் சூலில்ஸ்ருவரப்பது கழிபூலமே. (492)

(இ-ன்):— உலகோட்டனில் உருவிலுட்டு வந்தவைகளெல்லாம் அந்த குதுசியின் கோலங்களைப் போலதான். அந்த சூத்து இருதய கட்டறந்து மனக்கண்ணுடி என்கிற பளிங்கியில் பாரத்தால் தெரிய வநும். அது மூலச்தில் இருந்து சழித்து எண்பத்து நான்கு நாருயிரங் கோடி நாம்பு ஸ்தலப்பனுக்கும் ஆதியில் ஏற்பட்ட விதி யசப்பிரகாரம் ஒர் எழுத்தின் வல்லாரையைக் கொண்டு குல் மன்கிற பெயகுடன் மூலத்தின் சுழினைக்கு ஸ்தம்பமாக இருந்து வருகிறது. எ-று

குவெக் ரெழுத்தது முன்றினுலே குலு ஸ்டாகிய மத்தீயாச்ச, குலீச்சமந்தது முபெமதியா குலாலவர்தாம மிறகுலாச்ச, பாலனுரு வாச்ச குலிநானுலே பாரவகையில்லா நிறைந்து போச்ச, மேலுங் குதற்த நிறப்தாறு மேன்மை ரெகருந்திய வயனங்களோ. (493)

(இ-ன்):— குல் என்கிறது முச்சடிகள் காலத்தில் அதற்கு உண்டாயிற்று அதனுலேதான் கெப்பத்தில் மதலையானது குலாச்சது. குலீபரி யாரமாகச் சமந்தது, முகம்மதிய்யா என்று சொல்கிற பேரொலிவாக இருக்கின்றது. அதனுப் தான் முகம்மதுக்கு ரஹு என்கிற காரணம் பெயர் உண்டாயிற்று இதில் குதுறத்தின் இருபத்தாறு வகைகளும் வந்து நிரம்பிற்று. எ-று

வயனங்குதற்ததி விருப்பத்தாறும் வகிர்ந்து பொருந்திய விதத் தைக்கெளஞ்சு, செயமா முயிர்நிலை யட்டகோணஞ் சேந்தை யுயிர்நிலை பொருந்திசிற்குஞ், சகமா யனைவு மைந்தேயர்குஞ்சொல்லு முதிப் போடு நினைவு புத்தி, மயமரிவோடும் தூக்கிலுமநுள் மற்றும் கிப்மத்துப் பகுழுமாமே. (494)

(இ-ன்):— மேற்படி குதுறத்தின் வயனங்கள் இருந்தாறும் பிரித்துச்சொல்கிறேன். அப்படியானால், உயிர் நிலைகள் தோறும் எட்டி திற்கின்ற அனுசிறுகள் ஐந்தும், இன்னும் உதிப்பு, நினைவு புத்தி, அவில், ஞானச, அருள், ஹிமமத்து, பற்றும். (இன்னும்)

ஆக முணர்வோடு மிரக்கங்கல்வி யறியும் வெறுப்போடு ராஹு வியும், வாகினிநுபத்தாற் குதற்தாகும் வனமைகளுமையுஞ்குடிரு

மேக வளவோ கொடிவளவு மிக்கோபழுஞ் சபுருணை, மாரும் வகைத்தும் அஹதியத்து மறியக் கிணுத்துமகுளக்கேனே. (495)

(இ-ன்):—உணர்வு, இரக்கம், கல்வி, வெறுப்பு, ரூஹானி ஆகிய இவைகளாக இருக்கும். வழக்கம், குளிச்சி, குடு, வடிவு, போகம் அளவு, தேசபம், பொருமை இந்தப்பத்தும் அஹதியத்தாக இருக்கும். கிணுத்தைச் சொல்கிறேன். எ-று.

அறியுங்கிணுயத்து வைந்து சொன்னே எதிலே பிரிவைச் சாபதி யச்சொன்னேன், பெராகுஞ் கிதாயத்துச் சுயமிகுஷ்சி புளிப்புமினிப் போடு கசப்புமாகும், புராந்துவர்க்கைப்பு மிலைப்புபேச்சும் பொங்குஞ் கிதாயத்து மொருபத்தொன்றும், திராஞ் முலகெல்லாயன்திலொன்றிற் திருந்தனவன்று வணங்கவென்றார். (496)

(இ-ன்):—கிணு அத்து ஐந்து வகையாக இருக்கின்றது. அவைகள் இனிப்பு, புளிப்பு, கசப்பு, உப்பு, துவரப்பு ஆக இருக்கும். ஹிதாயத்து பத்து காரியங்களாக இருக்கிறது. உலகநடவடிக்கைகள் யாவும், இருப்ப வில்லைந்து நிற்கும். எல்லாம் நப்புடைய வரத் தால் என்று நிர்ணயத்து வியாபகமாக நினைத்து வணக்கஞ் செய்ய வேண்டும். எ-று.

என்றால் கூமப்பால் தவங்களெல்லா மெடுத்தேயுரைத்திட்டேறு உகத்தோர்க்கு, மன்றே பெரியவ ஞதினுயைநிலிலறிவாக அரூபங்கு மென்று மழியாத ஞுலகுமிரை யந்தவிதமாக யமைத்துவைத்து நன்று நெறிந்தை தீமைரண்டும் நடப்பால் ஸ்ரீயவும் நாட்டினானே. (497)

(இ-ன்):—இவ்விதமாக நடக்கின்றகாமபாலின்குணுதனங்களின் விபரங்களை எல்லாம் சொல்லிவிட்டேன் நப்பு அருவத்தில் உருவமாக இருந்து உலகசிருஷ்டிகளை இவ்விதமாகநடத்துகிறோம். இதில் தப்பாகளின் நடப்பால் நன்மை தீமைகளையும் அறிகிறோம், என்றுணர்விகளாக, எ-று.

நாட்டிட ஞுலமாக்க ஜெவ்லோராக்குந்தான்யமா யுரைத்த முப்பாலிதாரு, மேட்டி லெஹுதினேன் முப்பாளையு மிதமா யறிந்தவர் குருவமாகுந், பாட்டி ஒரைத்தின் பயனநியார் பாரிற் குருவென்று பக்ரோனானது, நாட்டிலறியாத முடர்க்கெல்லா நல்ல முஷாஹதாவினி மேற்சொல்வேன். (498)

(இ-ன்):—இந்த உலகத்தின் கண்ணே, அறிவில்லாத உலமாக்களுக்கு நயத்துடன் இரண்கி என் முப்பாலையும் ஏடு எடாக எழுதி விட்டேன். இந்தமுப்பாலையும் அறிந்தவர்கள் தான் குருமார் என்று வெளிவர வேண்டும். என் ஞுமைய முப்பாலின் தாற்பரியங்களைக்கண்டு கொள்ளாமல் குருவென்று வருவால்கள் பாவியாகிங் போவார்கள், இனி முஷாஹதாவின் விபரஞ் சொல்கிறேன். எ-று.

இனிமே லுரைப்பது குருவின்முறை யெல்லா நபிமாரு நடத்து முறை, துணியாவிலுள்ள குருவின்மாருஞ் குழந்தவைவிக்குத்துபொலல் லோகுந்தா, நிதமே இதுதானே நடந்தமுறை நேராமுறை யெல்லாம் விணுமென்று, மதினு முகம்மது நபியுஞ்சொனுர் மருங்கலிப்புவி தாமுஞ்சொன்னார். (499)

(இ-ன்):—இனிமேல் நான் சொல்லி வருவது குருமார்களுக்கு வேண்டிய கை வல்லியமான முறையாக இருக்கும். இதுவானது, நபிமார்கள், நகுல்மார்கள், ஒவிமார்கள், குதுபுமார்களும் நடந்து பயன் கண்ட முறையாக இருக்கும். இது அல்லாத மற்ற முறை களெல்லாம் விணுன வழிகேட்டு முறையாகுமென்று மதினுநராத்தில் அடங்கி விளக்கு நமது உலக ரட்சராண முகம்மது நபியவர்களும், குளந்தின் அஸ்திவரமாகிய ஹலாத்து அவியவர்களும் கடை பிடைத்துச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். எ-று.

அவியார்க் குறைத்தன ராலநபி யால் நபிக்கெல்லா சொன்ன தெல்லாம், அவியா ரெரளியான குத்தாபுமாகு மழைப்பக்கரும் றது மானுக்கும், அவியா குலகுள்ள குருமார்க்கெல்லாம் அல்லாவருள் பெற்றகுத்தாபுமாகும், அவியின் ரகசியம் அறிந்தாரிக்கீ யல்லா வொருவனே யறிந்த நாயன். (500)

(இ-ன்):—அவியவர்களுக்கு நமத நபிகள் போன் அவர்கள் உபதேசங்கு செய்தார்கள். நபியவர்களுக்கு மிஃ்ருஜீயடைய இரவையில் நப்பு உதிப்பாக்கி வைந்தாள். ஆனதால் அவியவர்களாகிறது அழுபக்கர், உமரு உதுமான் இந்த அமிருகளுக்கும் மற்ற குடுபு ஒவிகளுக்கும் சற்குருவாக இருக்கும். அவியுடைய ரகசியம் உலகத்தில் யாரும் கண்டதே இல்லை, அல்லா ஒருவன் தான் அறிந்திருக்கிறோன். எ-று.

நயன் புவியான அவியார்சொன்னுர் நபியாமுகம்மதுசொன்னு
ரென்று, பாவியாகாம் னுலகோர்க்கெல்லாம் பதினு ஒபநேசன்கு
சரியாய்ச்சொன்னு, ராகு முபதேசந் தணைவிலி யனைகவிதஞு
சொல்லி யழிப்பதெல்லா, மாவியொடுங்கையில் இபிலீசதா ஸ்ரியாச்
சுகுக்கிட்டு மாட்டுவானே. (501)

(இ-ன்):— அவியவர்கள் ராணத்தைப்பற்றிச் சொல்லுப்போது
எனக்கிணை நமது நபிநாயகம் சொன்னார்கள் என்று உறுதி சொன்னார்கள். அதனால் உலகத்தின் ராணிகளைல்லாம் பதினான்கு உப
தேசங்களையும் சரிவரத்தெறிந்தார்கள். இந்தப் பதினாலு முடிவா
ஹிதாவின் வழியைச் சுகுசி நடந்த முடர்களை அவர்கள் மரண
நேரத்தில் இபுலீசானவன் நாகத்து அக்கினி சங்கிலியால் கருக்குப்
போட்டு இழுப்பான். எ-று.

மாட்டைப் பிடுங்கிய கடுங்காகப்போல் மலக்கங் காப்போ
ருமிரப்போர்களுஞ், கூட்டி முடிப்பார்கள் விசளமெல்லாம் குப்பா
ரென்றநியாமற் கொள்வோரீமான், வாட்டைப் படுமந்த நாகத்தனில்
வாதைப் படுவார்கள் மீாகரென்றுந், தீட்டு மிகுமுனை வாளெடுக்
குஞ் சிங்கப்புவிமாமனுற்றருளிச்செய்தார். (502)

(இ-ன்):— அவியவர்களுக்கு நபிகள் பெருமானுச் அவர்கள்
ரான உபதேசங்கிசெய்யுப்போது அவியே! இந்த முடிவாஹிதாக
களை யறியாத ஜனங்கள் தடையன்றி காபிராக இருக்கும். அவர்கள்
அப்படியே சீர்த்தை விட்டு விடுவார்களே யாகில் அவர்கள்
நாகத்தின் வேதனைகளை விட்டு ஒருங்காலும் மீட்சி பெறமாட்டார்கள்.
அவர்களுக்கு மன்னிப்பும் கிடையாது என்று திருவாய் மலர்ந்து
சொல்லி இருக்கின்றார்கள். எ-று.

செய்யு முபதை முலகந்தோர்க்குச் செய்யி திறகுலுமலிக்குச்
சொல்ல, வைய மனுவோர்க்கு மலியார் சொன்னார் வையமனு
வோரே குருமார் தம்மைப், பையப் பழுவியே மனமறிந்து பஞ்ச
வாணுலைத் தீருமென்று, மெய்யுஞ் செயல்கண்டார் பாதந்தெரடு
மெல்லாஞ் சரியென்றாக் குருவாகுமே. (503)

(இ-ன்):— இன்னிதம் நக்மான்டவர்கள் சொல்ல அதைக்கேட்டு
அவியவர்கள் உலக வாசிகளுக்கு உபதேசங்கிசெய்யும்போதே பல
பல சமிக்கினைகள் செய்திருக்கிறார்கள். எப்படி என்றால் பரம

அறிவில்லாத எழை ஜனங்களே! நீங்கள் வேஷம்போட்டு வருகிற
வர்களை யெல்லாம் குருவின்று கையை நீட்டி விடாதீர்கள். பல
நானும் அவர்கள் பால் போய் பழுவியவர்களின் செயல்களை மனதில்
அறிந்து ஆராய்ந்து பார்த்து நான் சொல்லி இருக்கின்ற நந்தாதனங்
கள் அவர்களிடம் உண்டாயிருந்தான் மாத்திரம்கண்ண கொடுங்கள்
என்று வற்புறுத்தி மிகுக்கிறார்கள். எ-று.

கருவை யறியாதார் கருடராகும் குருவேகதியென்ற கேட்ட
பாவங், குருவே சிறையென்றாற் குழிமாகுங் குருவே நாளென்று
ஏராகானுஷா, நுருவை யுடலுமே யுணுந்தக் ருடையு மலஞ்சல
மொதுக்கமானசை, யரிவைக்கமிழ்ப் துன்பம்விடா ரசதி மறதியு
மழுகுகோலம். (504)

(இ-ன்):— இன்னுக் குவைப்பழகி அறியாதவர்கள் விழி கண்
குருடராவார்கள். குருவே கதி என்று அறியாமல் நப்புவார்
களானுல் கோடாகோடு பாவத்தைச் சுற்றந் தழுவதாகவாக்கள். குருவினும் நைக்குப் பயன்விடைக்காத பட்சத்தில் அவகா அவ்வா
என்றுப், ஆதி யென்று வீசுங்கப் புலம்பினுல் உடனே காபோகிப்
போவார்கள். குருவுடைய நிலையையில் என்றந்தான் அறிந்தாது
நடந்தாவது இல்லாமல் பொய்வெஷுந் தரித்துக் கொண்டு உலகத்
தாரை மருட்டி நான் தான் குரு என்று சொல்வானுகில் அவன் தான்
நாகத்திற்கு முதல் முதல் தள்ளபடுவான். எ-று.

கோலங் புனைந்துதார் சீராவுள்ள குட்டிச்சவைரைத்தான்
குருமாரென்று வாலம் படைத்தவன் றன்கொள்வாதே யண்ணல்
முகம்மது நபிக்காவ்வாதே, நாலும்மறையுடன் ஷநகுதாலு ராலு
இமாமுடனுலுபிருஞ். சீலச் சநகுள்ளோர் தமக்கொவ்வாதே செய்யுஞ்
செயன்லல் குருஞ்யானுல். (505)

(இ-ன்):— நல்ல சீர்த்தை வளர்த்து இரவும் பகலும் நித்திரை
யில் குட்டைபாடி, நெய்யால் கறியுடன் வேளைக்கு வேளைத் தின்று
வழியு தெந்தியட்டு, அடிக்கடி பேண்டு மேகங்கு, வீடுக்கவில்லை
நாற்றாங்கி இரவில்லாம் சௌந்திரிகரமன் ஸதிரிவந்து
உருண்டு பூண்டு சப்போக இன்பங்களையும் அனுபவித்து அசதி
மறதியுடன் மேனியை மிவிக்கிக்கெனங்கு ககல் வேஷம் போட்டு
அறியாத சொற் மதியுள்ள ஏமானி ஜங்களை மிரட்டித் திரிகின்ற

திருப்புக்குடிச் சுவர்களை சற்குரு வென்று கையைக் கொடுத்து விட்டார்களால் உங்களை அல்லாவும் வனத்துச் செய்வான். அவனுடைய ரகுவிமார்களும் திட்டவார்கள். நாலு வேதங்கள், நாலு மதற்புகள், நாலு இமாம்கள், நாலு பீர்மார்களும் பதுதுச் செய்வார்கள்.

நல்லசெயலுள்ள குருமார்த்தமை நாட்டி ஒருநாள்திடும் வகையே தென்று, சொல்லும் எழற்றுதிற் குருவிமாராஞ் சூழ்ந்தலை வாத்துப் பேசும் பிப்ரவேர், சொல்லுந் தரீகத்திற் பீரல்லென்று சொன்னால் குபிரல்லாற் சுகமேயில்லை, நிச்சலும் ஹகீகத்திற் பிரு நாமு நிலத்தி ஒயிரெல்லாஞ் சரியாகுமே.

(இ-ன்):— இப்படி யன்றி நல்ல செயல் உள்ள குருமார்கள் உலகத்தில் எப்படி நடப்பாரோயானால் நபியுடையவீர் அத்திற்கிணங்க நடப்பதும், இஸ்லாமன் ஜமாத் அத்துக்கஞ்சு இமாமாக இருப்பதும், உலகத்தில் உள்ள டயிர் ஜந்துக்களைக் கிருபையுடன் அணுத்து ஆதரிப்பதும் அவருடைய சுயகுணமாக இருக்கும்.

சரியா மறுபிபத் தேறிபாருஞ் சாற்றுங் குருவேரு நாமும் வேரே, வரிய பெரியேனு மல்க்குகளு மன்னால் முகம்பது நால் மார்களு, முரிய படைப்புகள் குலமுதாமு மொன்றே குலமல்லா ஒபாதியுன்டோ, தரத்திற் பெரியவர் சிறியவருந் தன்னை யறிந்தவர் தலைவராமே.

(இ-ன்):— யாரப்பா ஞானம் அறியவந்த மகனே! மறுபிபத் தின் துறைமுகத்தில் நின்று உலகமதை ஆராய்ந்து பாரு. றப்பு என்பதும், நபிகள் என்பதும், உலகத்திற் பலபல சமையத்தார்கள் என்றிருப்பதும், நீயும் வேறு படாமல் எவ்வளம் ஒன்றுக்கே வந்து கலந்துகொள்ளும். ஆனால் ஒன்றிருக்கிறது. எவ்வள ஒருத்தன் உலகத்தில் தன் இருதயத்தை உணர்ந்து தன்னைப்பளிங்கியில் முகம் பர்க்குந் தன்மையாகக் கண்டுகொண்டானே! அவன் எவ்வளருக் கும் தலைமைத்தன முடையவனுக இருப்பது மாத்திரம் உண்மை.

தலத்தில் வேந்தன மிருந்தாலுஞ் சாதி யயர்த்தியாயிருந்த நாலும். பெலத்தில் வேங்கைபேர விருந்தாலும் பெரிய வயதாக விருந்தாலும், குலத்தி வனத்தம்பேரபேச்சையாலும் குறையாத திருவியங் குவியலாலு. நிலத்திற் சிங்கார வழிகளுலு நிறுத்துபுத்தி யோகப் பெலத்தினாலும்.

(இ-ன்):— இதன்றி இந்தப் பொய்யான பூலோகத்தில் கிரீடம் தரித்து ஆள்கின்ற சக்ராதிபதியாக இருந்தாலும். ஜாதியில் ஸ்ரதாத்து, ஏஸ்லது பிரமதலமாய் இந்தாலும். வேங்கைக்கொப்பான பலாட்சியவீரனுக இருந்தாலும், ஊர்களுக்கெல்லாம்நாட்டான் மையுள்ள பெரிய மனுஷனாக இருந்தாலும், மலைகளைப்போல் குவிந்துள்ள தீர்சிய வந்தஞக இருந்தாலும், நாடெல்லாம் அஞ்சக் கூடிய ராஜ அதிகாரியாக இருந்தாலும், அழகில் யூகுபு தபியை ஒத்தினுந்தபோதிலும், அதனால் அவன் யாதொரு பிரயோஜனாய் தன் வாணுகூக்குத் தேடிக்கொள்ள ஏலாதே ஏலாது. ராணநேரம் வந்து கிடுமேயாயில் ஒரு உப்புக்கல்லுக்கும் மதிக்கப்படாத கரமி நாட்டி போல் பறக்க முழிப்பான்.

ஒர்மை குறையாம வக்கந்தீந்தே யுவகிலுயிரொல்லா மொன்றே யென்றும், ஆர்க்குங் கிருபையாய் நடப்பதை மநேகங் கொடுமையும் பொறுப்பதும், பரில் வழிகெட்ட மனுடர்க்கெல்லாம் பரிவா மறிவதைப் பயிற்சிவைத்தே, ஆர்க்கு மூடனுய் வெளியிற்கீருந்து வறிவுக் கடலெல்லா மடக்குவானே.

(இ-ன்):— எந்தக் குலத்தில் பீறந்த ஈஜாதியானாலும், அவன் கூர்மையான புத்தியுடன் காரியமான ஞானத்தையுணர்ந்துகொள்வானாலும் உலகத்திலுண்டான் கிருஷ்டிப் பொருட்களெல்லாம் அவனை தலைசாய்த்துவனங்குவதுடன் எவ்வளம் அவருக்குவும் அவன் எவ்வள ஜீவத்திலும் சங்கிலித்துடர் போலப் பொருந்தி இருக்கவும் காண்பான். அப்போது தான் இந்த மாயா மனோத வலையில் சிக்காமல் தப்பித்துக்கொண்ட ஒரு பெரிய காரியத்தை உள்ளுக்குள்ளே நினைத்து பரவச சாகாத்தில் கிடந்து மிதப்பான்.

நாலு வேதமுஞ் சுமந்ததாலு நனினங் குறையாதமொழியினு லும், கால மொருநூறு தலைமுறையாய்க் காமில்த் தனமாக வந்த நாலு, மால நிறைந்திடுங் குருமாரெல்லா மனோக் கிதமெல்லாங் கொடுத்தாலும், கோலம் புணைந்திடுங் குருமாகுங் குருவென்று கைத்திடக்காரிராமே.

(இ-ன்):— இன்னும் கல்விமான்களைப் பற்றிச் சொல்கிறேன் நாலு வேதங்களையும். ஜயந்திரிபறக் கற்றாலும், அவைகளின் உள்ளுறைந்த அர்த்தங்கள் ஆழமாகத் துண்டித்தருளி யறிய சேரம்பேறித்தனங் கொண்டு நுனிப்பில்லை பேய்ந்த மரடுகளைப்

போல் பட்டணக் காரசளிற் சென்று பிரசங்கங்கள் செய்து ஜனங்கள் சொல்லும் புதியசிக்னைப் பெற்றுக்கொண்ட போதிலும், ஒரு ஜான் அளவின் பாரும் வயிறை வளர்ந்துக்கொள்ளும்பொருட்டு ஜனங்களிடத்தில் தேனை வார்ப்பதுபோல இனிய மதுரமானவர்ந்தை களைப் பேசித்திரிந்தாலும், இன்னும் நூறு தலை முறைகளைக் காமில்தனமான ஷெய்து மார்களின் வர்மிஷ்டத்தில் உள்ளவனுடைய இருந்த போதைக்கும், இன்னும் ஆயிரம் குருமார்களிடத்தில் தனித் தனியே உபதேசம் பெற்ற அடையாளங்கள் உள்ளவனுடைய இருந்த போதிலும், அவன் போட்டிக்கும் வேஷ்டந்தான் குருவன்கிற ஒரு பொய்ப்பெயரைக் கொடுக்குமேயன்றி அவனைக்குருவன்று உறுதி கொண்டால் அந்தக்கூட்டத்தார்கள் காபிராக இருப்பார்கள் எ-ஆ.

குருவை யறியவே குறியேதென்றார் கோவ மெவர்போலும் வரிகுப்பார், ஒருஞ் சிறுபையு மீவிரக்க மொன்றுந்தெரியாகே யெனக்கே யென்பர, ஏறிவை புதுவர்க்குஞ் சரிநிதானம் அல்லும் பகலுமேசுவிநிதான, மொகுழச்சாகிலு மொழுகிடாம் ஓருவாழுடலும் ரோர்மையுள்ளார். (511)

(இ-எ) — அன்றி காமிலான குருமார்கள் எவ்விதம் இருப்பார்கள் என்றால் ஜீவராசிகளின் பேரில்சமர்சமான கிதுபையுள்ள வச்களாகவும், மனிதர்கள் பேரில் சுவி, இரக்கம், பொறுமை, தலை வளைக்கம் உள்ளவர்களாகவும், மனிதர் கூடிய ஜா அந்துக்குத் தாங்கள் வர அதனால் ஜனங்கள் மரியாதைகள் செய்யவிருப்பமில்லாத ஒதுங்கிய குணமுள்ளவர்களாகவும், எனக்கு ஒன்றுந்தெரியாது நான் அறிவில்லாதவன் என்று சொல்லிறவர்களாகவும், நிர்விச்சரி, நிர்க்காமி, அதாவது மனதில் என்னமற்ற ஆனந்தியாகவும், ஸதிரீகள் பேரில் மோக மில்லாதவர்களாகவும், ஏழைகளும், சீமான்களும் சரிநிதானமாகக் கண்டவர்களாகவும், ஒரு முச்சையாகிலும் நாட்டுப்படைய நினைவன்றி வினூக்காதவர்களாகவும், எந்த விஷயத்திலும் உண்மையே சொல்லப்பட்டவர்களாகவும், கபடில்லாத பேதமையுள்ளவர்களாகவும், இருப்பார்கள். எ-ஆ.

அடக்க முடைய ரறிவுடையோ ரவீரை குருவன்று மறிய வாசு, மெடுக்கும் ஷந்துள் பாதைநாலு மெட்டுமேக்காழுடனில் வளையுந், தொடுக்கும் தவநிலை பலனானமுந் தொகையிலடங்காத தொலையாப் பொரு ணாடக்குமுறை யெல்லாம் குருசின் மார்க்கு நாயன் முகம்மது நபி சொன்னுரே. (512)

(இ-எ) :—இவ்விதம் அடக்கமுடையவர்களிடத்தில் தான் ஞான செல்கிற தீர்மையும் பெருகி இருக்கும் ஆணாடியாலே இவர்களைத் தான் குருவென்று நம்பவேண்டும். எடுத்திலும்னான்கு மதவைபுகளையும், எட்டு மகாச்சிலின் இரவூனியங்களையும், பல பல நிட்டைக்கற்பாலனங்களின் விதிவிலக்குகளையும், பனிதர்கள் ஞானத்தைப் பற்றிக்கொட்ட கும் எவ்வித வினூக்களுக்கும் உடனே விடை சொல்லும் உணர்ச்சியும் பகுத்து விளங்கி இருப்புவர்கள்தான் நுமார்களுக்கு எய்க்குள்ளவர்களாவார்கள். எ-ஆ.

நபியா முகம்மது மூலகீராக்கெல்லா நாளின் ரூபதேசந்தனைக் கேளுப், புகியின் மனுவெல்லாந் தலைவணங்கப் பூர்க்கான்நனை வல ஶோனிறங்கி வைத்தான், பவம் தாகாமற் படைப்பனைத்தும் பாதை யறிந்தான் பணியச்சொல்லிக் கவியின் மறைநாளிற் சொன்னபடி மூரிபுமுகம்மது நபியுஞ்சொன்னார். (513)

(இ-எ) :—நபிநாயகம் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறதானாது பூலோகத்தில் உள்ள மாநுடக்கள் தன்னை வணங்கும்படியாக நப்பு கூர்த்து என்கிற வேதத்தை இறக்கிறான். அந்தவேதத்தில் உண்மையான அந்தங்களை வணங்கும்படியாக அநேகந்தானங்களில் திரு வளமானான். அந்த ரகவியங்களைக் கவிமானில் வந்து அறியும்படியாக சரிக்கிணை பண்ணினால் என்று சொன்னார்கள். எ-ஆ.

சொல்லுங் கவிமாத்தான் லாமிலாக இல்லல்லாப் பொருள் மஹ பிபத்திற், சொல்லுங் கூவென்ற மூச்சறூது சோதி யாரேன்றால் அல்லா அது. இவ்வென்றுமைப்பது மொன்றேபொருளெங்கு நிறைந்தது மதுதானென்றும். இவரகிமினிலை இஃதொழிய வெங்கும் வெரில்லை வரவென்ற சொல். (514)

(இ-எ) :—கவிமாலில் வாதிலாறு இல்லல்லாவின் பொருளாவது மதிரிபாவில் ஹான்கிறச்சுவாசத்துடன் ஹாகாறிறது "கதுத்தாவது" அல்லாவாக இருக்கும். இல்லாகிற கவிமாவாகிறது ஒரு பொருளாக இருக்கும். அது எங்கையும் நிர்ப்பிய சமதாக இருக்கிறது. இல்லல்லாறு என்பதின் பொருளாவது அது ஒழியவேறில்லை எங்பதாம். லா வெள்பதின் பொருளாவது, நாளில்லை ஏற்றவைங்கும் இல்லை, உண்டும் என்ற வஸ்து அதுதான். எ-ஆ.

சொல்லுங் கவிமாத்தான் லாஇலாஹ இல்லல்லாகென்றால் ஷி
அத்தாகும். இல்லல்லா கவுதான் தீக்தநாகும். இன்னல்லா ஹ
கீத்தாகும். சொல்லுங் கைவன்றால் மஹரிபத்தாஞ் கழியா முஹப்
பத்து யாக்வாகும். எல்லா நறுத்திய கவுமிழும் இருத்தி நினைவிலே
மிகுதிதாத்து. (515)

(இ-ன்):—லாஇலாஹ இல்லாஹ என்ற கவிமாவாகின்றது ஷி
அத்தாக இதுக்கும். இல்லல்லாஹா வென்றது தீக்தநாக இருக்கும்
இன்னல்லாஹா என்பது ஹக்கீத்தாக இருக்கும். ஹா என்பது
மஅரிபத்தாக இருக்கும். யாஹா வென்பதுதான் முஹப்பத்தாக இருக்கும்.
இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் நினைவில் நிறுத்திப்பழகி வந்து
யாஹாடன் மீமையும் நினைவிற்கலக்கக்செய்வது இறுத்திதாத்தாக
இதுக்கும். எ-று.

ஏத்தி வாய்மொழி செய்யிற் கேட்ட வெதுவுஞ் ஷி அத்தைச்
சேருமிது, பார்த்து பல்கலைப் பொருளையெல்லாம் பகுந்தாற் நீர்க்கத்
தின் பாங்குமாகு, நேர்த்தி வணக்கத்தின் ரெரிசனைதா னிறுத்தும்
ஹக்கத்தி விகியுமாகும். பார்த்தும் பலமொழி யுடலுமிதும் பகுந்தாக
மஹரிபத்தாகுந் தானே. (516)

(இ-ன்):—ஏந்த தவ்வீ தாகிலுஞ்சிருகுவர் சொல்ல செய்யிற்
போட்டுக்கொள்வது ஷி அத்தில் சேருகிறது. கேட்டதை அர்த்தந்
செரிந்து ஆராய்வது தீக்கத்தைச் சேருகிறது. அதை உறுதிப்படுத்தி
அமல் செய்கிறது ஹக்கத்தில் சேருகிறது. அதை சந்தேகமற
உணர்ந்து ஒன்றுபடுத்துவது மஅரிபத்தில் சேருகிறது. (இன்னும்)

தானே யுருவம் முடலுமொன்றும் தகுக்கீ கிணங்கிடில் முஹப்
பத்தாகும். ஈணமனுகாதான் ரூபினையே யெல்லாநிப்பாருமிநையு
மாகிற், ரூப மிதுப்பது சமீதனைவே தரிக்கு நினைவிலே மிகுதிதாத்து.
மீணமனுகாத நினையே அல்லாவெந்தவிதமென்றுமியயபக்கேளே (517)

(இ-ன்):—அப்பால் தான் என்பதை பனுவாக இல்லாமல் ஒழித்து
நிலைபட்டிருக்கிற வஸ்துஏதுவேரி அதுடன்கலந்து விரசிக்கொள்வது
முஹப்பத்தில் போய்ச்சேருகின்றது. அப்படிக் கலந்துகொண்ட பிறகு
தான், எல்லா உலகங்களிலும் உள்ள ஜீவஜூந்துகள் முதலிய
சராசரங்களிலும் இருந்து பிரகாசிப்பது ஸ மதி ஸ போய்ச்

சேருகிறது, அப்படி ஸமதான் நினைவுதான் நப்பில் தரிபடுகிறது,
அதுதான் இறுத்திதாத்தில் சேருகிறது. எ-று.

இயங்பக் கேளுங்கள் குருஞ்சிலே யேக விறக்கிய ஆயத்
தொன்றில், நயமாஸ்லீக்க நப்புயென்று நாயனினைவோர் நினை
வேயென்று, மியக்குங் தவமெல்லா நினைவேயாகும் இபரசுத்தி நப்பி
அஹதா பென்று. செய்மாயறைந்திடு மறக்கதனிற் சிறந்தகின்தீ
வாய் வகுத்த வல்லோன். (518)

(இ-ன்):—அப்போது நப்பு என்பது எவ்விதம் இருக்குமானால்
சொல்கிறேன் கேள். குர் ஆனில் ஒரு ஆயத்தில் ஹக்க ஆலா
திருவுளம் பற்றியதாவது ‘‘விக்கா அறப்பி’’ அல்லாவாளவன் துப்
புறவசுகிய நினைவில் ஒரு நினைவாக இருக்கிறான், என்று சொல்ல
படுவதுபோல எல்லா ரகளியங்களும் அந்த நினைவில்தான் வெளியா
கும். அதுதான் அஹதுடைய இபரசுத்தாக இருக்கும். எ-று.

வல்லோன் குதற்தா லறக்கதனில் வள்ளல் முகம்மதகின்
தீலாக்கிச், கொல்லத் தொலையாத தலக்கீக்குடன் கருப்பம் பதினாலு
முகவிளக்காய், நல்ல பதினாலு முகமிலங்க நாட்டும் பதினாலுமி
பாதத்தாக, வெல்லும் பதினாலு இலமுமாகும் ஸிக்கம் பதினாலு
வழியாகுமே. (519)

(இ-ன்):—நப்புடைய குதற்தாலே அறுவில் நாறுல் முகம்
மதிய்யாவை பதினான்கு முகமுள்ள விளக்காய் கொழுகியிருந்தான்.
அந்தப்பதினான்குமுகங்களுங் பதினான்கு இபரசுத்தாகி, அப்பால்
அது பதினான்கு இல்மாகி, அப்பால் அது பதினான்கு கான்வதாக
களாகி, அப்பால் அது பதினாலு முஷாஹிதாவாகி, அப்பாலதிலிலிரு
பத்தெட்டு நிட்டை கற்பாசங்களாகி, அதிலே ஆறுவித முஷாஹி
தாக்கள் அந்தமாகி. அதில் ஒன்று எல்லாவற்றிக்கும் நாயக்கதன்
ஸமயிலாகி யிட்டது. எ-று.

ரூஹா வகை முற்றிற்று.

பதினுள்குமாறுதாவின் விபரம்.

—(x)—

பதினுலு யிதங்காள்வாதானும் பதினுலுவித முடாஹதாவும் எதினுலுடன் கூடப் பதினுலுஞ்சும் பாங்கு பெருமியா திங்கிருபத் தெட்டு, மதிலே பதினுலு முடாஹதாவில் ஆறு முடாஹதா அந்திரமாம், விதமா முடாஹதா யாதுக்கெல்லாம் வெற்றிக்கான் வாதாசெய்யுதுகைன். (520)

(இ-ன்):— பதினுள்கு வகைப்பட்ட காள்வாதாக்கும், பதினுள்குவிதமாள் முடாஹறிதா என்னும் நிஷ்டைகளிலும், ஒன்று பட்டதாக அதன் கூட பதினுலுவித இருப்புசுமாதியங்கள் உண்டு. இவைகளில் இருபத்தெட்டு யாதுகள் உண்டு சுடி பதினுலு நிஷ்டைகளிலும் ஆறுநிஷ்டை ரகசிய பொருளாக இருக்கிறது. அதுவே மேற்கூறிய எல்லா நிஷ்டைகளுக்கும் தலையாக இருக்கிறது. ஏ-று.

செய்யிது ஸ்ரதாத்து பாக்கியாகும் செய்யிது கல்தாலுல் ஆபிராகும், செய்யிது அல்பியா றாபியாகும் செய்யது கல்தாலுல் பாக்கியாகும், செய்யிது கல்பியா றபியாகும் செய்யிது நாத்திபுக்கிபுயாகும், செய்யிது முருக்கிபுல் றபாமியாகும் செய்யிது அல்பியா காதிரியாகும், செய்து சஸ்தா சிற்றியாகும் தபக்காத் தியாசிற்றியாகுமாமே. (521)

(இ-ன்):— பாக்கியா, ஆபிரியா, அல்பியா, றாபியா ஸ்ரு பியா, கல்தாலுல் பாக்கியா, ஸ்ருபியா, நாத்திபுல் கிபுயா, முருக்கிபுல் றபாமியா, அபில்யா, காதிரியா, ஸ்தயா, சிற்றியா தபக்காத்தியா இந்தப் பதினுள்கு காள்வாதாக்காளக இருக்கும். ஏ-று.

சிற்றியாவுடன் காதிரியாம்க் கிறப்பங்கான் வாதா பதின் மூன்றுக்கு. முயர்த்தி குருளி யாசமாகு மெருபத்து மூன்றுக்கு மர்த்தியாகும் உயர்த்திக்காள்வாதாபதினுலுக்குள் கைவித்தை முறிந்துபாரோ. (522)

(இ-ன்):— இவைகள் எல்லாவற்றிற்குசிர்றியாவு, காதிரியா ஏம் தலைமைந் தனமுடையது ஆசிரும் பதினுலு காள்வாதாக

களும் மேன்மை பெற்றமைகள் தான். இவைகளுக்குள்ளே தான் பதினுலு முடாஹறிதாக்கள் அடங்கி இருக்கின்றன. இதைச் சந்திய மாக நீ இபாதந்துசெய்து உன்னை கண்டுகொள்வாயாக. எ-று

பாரி லிசமியா வரசிலென்று பறக்கும் சிஸ்த்தியாக் கற்பழுன் டால், குத்தி புல்க்கனி சுன்னதமா மஸ்துக் குபுரியா வெட்டுக்குத்தத், தரித்த மாந்தாரி முச்சட்டக்கந்தாபதன்டமு முளவனங்க், முறைத் த முடாஹதா ஆறுமிதே யோர்மை நிலைக்கெட்ட அந்திரயே. (523)

(இ-ன்):— இவைகள் பதினுமன்றி வேறு பதினுள்கும் இருக்கின்றன அவைகளில் இஸ்மியா, வாசி பிடிக்கிறது, சிஸ்த்தியாக்காயகற்ப முன்கின்றது, குத்திபீயா கூத்தாகிறது. சுன்னதியா சுங்கிதம் கேட்கின்றது. மஸ்தகிபுரியா வெட்டுக்குத்து செய்கிறது. மதாரியா காவாசத்தை அடக்கி அன்டபின்டமும்முட்டிகீருகிறது. இந்த ஆறு முடாஹறிதாவும்தான் அந்திரமானநிஷ்டைகள். எ-று

மேலாம் நாகுத்துமலக்கூத்துடன் விளங்குஞ்ஜெபராத்துலா கூத்துமாங், கோலஞ் ஜம்கூத்துப் பாகூத்துடன் குதறத்துலா கூத்து தம்கூத்துமா, மேலாம் வணக்கமா யொன்றுக்கொற்று விதயாம்ப்பநி ஆலு மறியாதவர், கோலம் புளைந்துதான் குருமாரென்று குபிரிய வருத்துவர் பரமறியர். (524)

(இ-ன்):— நாகுத்து, மலகூத்து, ஜெபராத்து, வாகூத்து, ஜெம் கூத்து, பாகூத்து, குதறத்து தம் ஹுத்து ஆவிய இந்த மேலை வணக்கங்களை ஓக்கெறுங்குப் படி படி ஏறி நிற்பது தான் பதினுள் முடாஹறிதாயின்வணக்கம் என்பது. இந்த வணக்கங்களிற் பழகி காட்சி சொருபம் காணுத மோட்டுப்பயல்கள் நான் குருவெவ்பானு வில் திட்டமாக அவள்கள் ஷெய்தானுகவும், காபிராகவும் இருப்பான்ன-று

பரத்தை யறியவே பலவிதமாய்ப் பாரிற் குருமார்கள் பக்கவ தெல்லாம், நிறத்த கதிர்மதி நிலைத்தபடி நிழலும் பரவிவனி நூடுத்தி டாந், திரத்த கண்ணுடி திருவுளத்தைத் திசைவி ரொகுபேரையிருசிறி யே, நிறைத்த வன்னத்தை நிலைத்திறத் த நிசமா மிருவருங்காபிராவர் (525)

(இ-ன்):— இப்பேர்ப்பட்ட வழியை நேர்பைதையாக அறிவிக்கத் தெரியபடி உலகத்தில் பலவிதப்பட்ட குருமார்கள் தம் குரீது

கனுக்கு குரியங், சந்திரன், நோத்திரங்கள், கண்ணுடி முதலியது களால் நப்பைக்காட்டுவார்கள். அவ்விதம் குருமாச்சனும், மூரிதும் காபிர்களாக இருக்கும்.

ஆன குருமறை யுலகுதவி னருஞம் பதினாலு விதங்களைல்லாம். பூணிப்பாகவே புகழ்வதற்குப் பொருளாய்வமிருவைப் பீரித்துச்சொல் வென், இன்னம் அல்லாக முகம்மதுதம் எந்தவழிக்குமே மிதுநிலை யாரு சொன்ன கலிமாத்தான் லாலூவாக இல்லவர்கூ நூன் சொல் வதாமே. (526)

(இ-ன்):—துருபுறையாகிறது இந்தப்பதினால் முடாறுவிடாகளைச் சேர்த்த தான் இருக்கவேண்டும். இன்னும் கலிமாவில் அல்ல “ஹி என்பது முகம்மதாகும், எந்தாகு நிலைக்கும் இதுவே நிலையாக இருக்கும்.

சொல்லும் பதினாலு பீர்மார்களுஞ் சொல்லு முபதேச மிருபத் தெட்டு மெல்லவருஞ் சொல்வாரெவர்க்குமுன்டு மிதுவே ஷி அத்தினு பதேசந்தா, ஸெல்லரக் கலிமாவு மிரைநாமரு மெங்கள் முகம்மது வரமாமென்றும். இல்லவர்கூ வென்றேநிருத்த இதுதான்ஷி ஹத்து பதேசமஞ்சே. (527)

(இ-ன்):—பதினாலிரு பீர்மார்களுஞ் சொல்லீக் கொடுக்கின்ற வீணாயகங் இருபத்தெட்டாக இருக்கும். காபிலரன் குருமார்கள் யாவரும் இந்த முறைகளைதான் சொல்லுவார்கள். இது ஜிந்துந்தான் ஷி அத்துக்கு உந்தந்து.

அஞ்ச உபதேசங்கு ஷி அத்தாகு மறியும் இல்லவாகுவென்ன வங், கொஞ்சம் அல்லாகுறைக்கல்லாக கூறுந்தாகத்தின் குருமந்திர மிஞ்ச மகுறூபும் யாக்கமீழும் அற்ற கீழுடன் யாறுவரிமும், துஞ்சா வளக ஹக்குமுவஜு மதென்றுந் தோத்திரமஞ்சம் ஹக்கீதநாகும் (528)

(இ-ன்):—இன்னும் ஷி அத்தில் ஜிந்து விதமான உபதேசமுன்டு அவைகள் இல்லவாறு எனவும், ஹக்கல்லாறு எனவும், மாற்று புக்கீம், அச்சவரீம், யாமவஜு மது என்பவைகளாம். இதில் காண்கும் தோத்திரங்கள், ஹக்கத்தாக இருக்கும்.

அஞ்ச தோத்திரம் குன்கவென்று மதிலேகுன்னென்றுகவல்லா வென்று, மிஞ்சிடாமலே கூவென்பதும் இனைத் த கூவடன்

ஹஃபென் பதூம், அஞ்ச மிதுதானே மறைபத்து ஆத்யேனைச் சொல்லும் கூதுவும், அஞ்சியாகவும் யாகவல்லா அநிழாப் பத்துயக்கவுமீழும். (529)

(இ-ன்):—தோத்திரங்களாவன கன்றுவி வென்றும், குன்னன்றுப், ஹு-அ அல்லவென்றும், ஹு-அவென்றும், ஹு-க்கென்றும் இந்த ஜூங்கு மாரிபத்தாக இருக்கும். இனி ஹுவியும், யாஹுவியும், யாஅல்லாவும், யாஹுவிமீழும்பதும் முறைபத்தாக இருக்கும். எ-று.

யாகவு மீழ மாகு மென்று மிதுதான் முறைபத்து நிலையுமா கும், வாய்விடாமலே ஹேயுப்மீழும் வருந்தி கும்மென்றே யிருத் துவதும், ஆயுன் காபோடு மீழுக்கட்டி யதுவே கும்மென்றே யிருத் துவதுந், தாயுமாகவே யோரெழுத்தைச் தரிக்கு மீமல்லோ முகு தித்துது.

(இ-ன்):—யாஹுவிமீழும்பது தான் முறைபத்துடைய நிலை யாக இருக்கும். அதை வாயால் சொல்லாமல் கும்! என்று இருத யத்தில் இருத்திக்கொள்வது காபும் மீழும் கூட்டி நினைத்து அதையும் கும்! என்று இருத்துவதும், எந்தானும் பழக்கத்தில் திக்ருசெய்கிறது, மீமக்கண்டு கொள்வதும், நூனமரம். எ-று.

யாது வங்கயாகு மிருபத்தெட்டும் யாது ஹக்குமே வேதுவில்லை. யாது வாய்மூடி மீமல்லவோ இதுதான் வாய்போச தெழுத்தென்பதே, யோதியோதியே பெரியோர் சொல்லு முழுமெயூத்தென்றமீது தான், சோதி மீமது கூவதுதான் சொல்லு முகம்மது அல்லாவிடே. (532)

(இ-ன்):—ஆனால் நினைவு வைப்பது இருபத்தெட்டு வங்க யுன்டும். அவைகளில் ஹக்கை நினைப்பதுக்குமேல் எதுவுக்கிடையாது. இன்னும் மீமை யாது படுத்துவதும் ஓலோனது இதுதான் மூமை எழுத்தென்பது இன்னும் ஹுவி வென்பதும் மீப்தான் அதுவே முப்புமாகும். எ-று.

இதுதான் பதினாலு வுபதேசமா யெடுத்துப் பதினாலு குவஞ் சொல்வார், அதிலே தவழுறை யைந்துவிதம் அறையுந் தஜ்வி யும் விரித்துச்சொல்வே, நிதமே முடலுமாய்த் தலைசுற்றி நீங்க காலோசை தஜ்வியாமே. (533)

(இ-ன):— இதைத்தாக பதினாலு பீர்மார்களும் உபதேசிப் பார்கள். அதிலே ஐந்துவினமான தவங்கள் உண்டு. அவைகள் தஜாவில் கல்பி, ரூஹா, சிர்ரி, கபி இவைகளாக இருக்கும் இவை களில் தஜாவில் என்று தலையை அசையாமல் கவரச் சுத்தை நினைவில் பூட்டுகிறது.

எ-று.

ஆன வணக்கந்தா வைரவர்க்கு மல்லும் பகலுந்தான் காபி யாகுந், தானே ஸணங்கிடு முச்சையெல்லாந் தவரு நினைப்பட்ட மூகியாகும், ஊனி நினைவெல்லா மொருப்பாருளை யொருமித்திருப் பது சிற்றியாகும். தானே தானால்லாமல் வெக்ரேஞ்சில்லை தன்னை யறிவது கமியுமாயே.

(533)

(இ-ஒ):— கல்பியாகிறது, இரவுப்பகலும் இருதய ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. விடுவீர முச்சுகளில் ஒன்றையாவது வீணைக்காமல் தப்பபை நினைப்பது ரூஹியாகும். சிர்ரியாகிறது. வருகிற நினைவு களை ஒரு மையில் வைத்துச் சாதிப்பது. நப்பிபன்பதும் உலக மென்பதும் நாம்தானே யன்ற வேறு இல்லை என்ற நீசு மற்ற வைரக்கியம் பிடித்து முன்னேறுவதே கபி என்பதாக இருக்கும்.

எ-று.

கவியுந் தலத்திலே யெட்டுவைகை காலு நாகுத்து மலகூத் தூடன், குவியுஞ் ஜெபராத்து லாகூத்துடன் கோலம் ஜெப்கூத்து பாகூத்துடன், தவியா காகூத்து தம்கூதுமாந் தலமு மிருநான்கு மக்காமிதுவாம், புவியி னிறைந்திடுங் குருமார்களே புகலுமிருநான்கு தலமுங்கேனும்.

(534)

(இ-ன):— இன்னும் தலங்களில் எட்டு வகைகள் இருக்கின்றன அவைகளாவன். நாகுத்து, மலகூத்து, ஜெபராத்து, லாஹுத்து ஜெஹுலித்து, பாஹுத்து, ஹாஹுத்து, தம்ஹுத்து. இந்த எட்டு மகாம்களைக் கிருக்கும். ஓ! குருமார்களே! இனி இவைகளின் ஸ்தலங்களை பிபரிக்கிறேன். அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

எ-று.

தவமாநாகுத்துப் பாவெளியாந் தன்று இடப்புறமார்புமாரு, நிலையாம் ஏற்றுத்து சண்னின்கோல நீதி ஆதந்தான் புருஷின் ருபந், தலையைவலமாகச் சுழற்றித்திக்கீர் தரிக்குதெந்துசிலீ பார்வையாக, நிலையாயிருவிதி யிடதுமார்பி னிறுத்தும் பிசுமிலோர நினைவின் மேலே.

(535)

(இ-ஷ):— நாகுத்து என்பது திறந்தவெளி அது இடதுபுறத்து யார்பாக இருக்கும். அது ஏரிஅது, பூதம், மண், உரும், ஆதம், அறுவாறும், புரு, பிஸ்மில் என்கிற திக்கை இடது புறத்து மக்கில் பார்வையை வைத்து நினைவை னிறுத்துகிறதாக இருக்கும். எ-று

மேலாமல்கூத்து குமில்மாடமும் விளம்புமிருக்கோணந்தீத்திதூக்குங், கோலமிருநாசி நடுநிலையிற் கொளுத்திப் பார்வையிற் குருவை நாட்டிச், செல்லு சலக்குட பார்வையாகுஞ் சேநுந் தவத்தோடே சாந்தையியற்றி, யெல்லாந் தவநிலை மலகூத்துதென்கே மிருக்குஞ் ஜெப்ராத்தை யினம்பக்கையே.

(536)

(இ-ஷ):— இவிமலக்கூத்தானது, அறுவாறும், குமில், ஸ்தானம் முக்கு, பார்வை மலக்கு, கவரச் சுத்தை நினைவில் பொருந்திப் பார்க் விழ்ந்தாக இருக்குய. மார்க்கம் தீக்கத்து.

எ-று.

கேள்வி ஜெபராத்துக் கண்ணுட்யாங் கீரு முக்கோணிந்துப்பின் விடு, மீனும் ஹக்கீத்து மிருபார்வையும் விளக்கும் புருவத்தினிடையை நோக்கிச் சூழ மாகாயும் அன்னவருபஞ் சுருபம் அவிபெஸ்ற நிலையுமாக, நாளுஞ் ஜெப்ராத்து நிலையுமாகு நயிலு மலகூத்தை நன்றாய்ப் பாரே.

(537)

(இ-ஷ):— ஜெபராத்தென்பது ஸ்தானம் கன். அது முக்கோண மாகிய நாளைக்கண்ணும் சேர்ந்தது அது நெதுப்புடைய விடாக இருக்கிறது மார்க்கம் ஹக்கீத்து அறுவாறில் அது அன்னத்தின் சூபமாய்யிருந்தது. அலிபு என்கிற நிலையைடையாக இருக்கின்றது.

எ-று.

பார்வை யிருக்கியில் சழற்றிக்கீழே பக்ளி மக்காவிலே பக்குங் காற்றுக், கூற யாக்கூத்து யறைப்பத்தாங் கோல துபுவத்தின் குறி தெரியுந், தேறு மலகூத்துக்காட்சியெல்லாஞ் சிறந்தவழி யெல்லாம் பொருவுமதின். நாறு விதங்கானு மலகூத்திலே நுவலுஞ் ஜெப்ராத்தை நேக்கிப்பாரே.

(538)

(இ-ஷ):— லாஹுத்தாவது இரண்டு வீழினூக்கும் நடுவே டன்னே பள்ளியாக இருக்கும் சொருபம் காற்று, மார்க்கமானது, மாறிப்பதாக இருக்கும். அதான் நகுலுல்லா அவர்களின் நுபு வத்து. அந்த யாவித்தன் இக்கைங்குடைய கிருக்கன் யாவும் வெளி யாகும் அதைமதிப்பிட யாராலும்கூடாத காரியமாக இருக்கிறது,

பாரம் ஜெப்ஸத்து முறைப்பந்தமாம் அதித் த வியர் குத்து புதையங்கானு, மேலும் விழித்தானை நிலையிறசேர்க்க விலங்குப் பொருள் நப்பில் ஆலமீனர், ஆகுந் தவமென்லா நபிரிரகு வதுதான் ரூட்ட பாங்குமாகும், பாரும் விழிமுடி நினைவினுலை பார்ப்பா கூத்தைப்பகரக்கீகளே (539)

(இ-ன்):— ஜெப்ஹு உத்துடைய மகாமாவிறபு முறைப்பந்தாக இருக்கும். அதில் குதுபுகுதையமானது தோன்றும். கண்களைச் சுத்தி சிறபுருவத்திற்கும் நமேத்தியில் உயர்த்துப்போது நப்புடைய பிரகாசமானது பளிசென்று விசும், முகம்பதியாவின்கோல் மானது அதுவே ஆக இருக்கிறது, அதிவ்தான் ரூஹுல்குதுசியும் இருக்கின்றது. ஆனாடியால்மகனே! நீ அதனால் சுருக்குப்புடைத்து உள் இரண்டு பார்வைகளையும் உயர்த்தினவனுக ஞாபகம் வை. எ-று

பாகும் பாகுத்து முறைப்பத்தென்று பதினாலும் நுபுவுத் தாருங், கூறும் ரூஹானி யதிர்வதுபோற கொழுகி விளக்கிலே நீறுத்திப்பார்க்க, ஆகும் விளம்பாரே முகம்பதுட வழுகு விகரை வன்வணக்கமாகு, நேரசம் விழிமுடி நினைவிறபாரு நீதியாகுத்தை நிசமாய்க் கொல்வேன். (540)

(இ-ஏ):— பாஹு உத்தும் முறைப்பந்தில் உள்ளதென்றாலும், அது பதினான்கு விதமான நுபுவத்தை யுடையதாயிருக்கின்றது. ரூஹானிகளைன்றும் தத்துவாதிகள் அதிலேதான் கொழுகியாடுகின்றன. அதை யுணர்ந்து உள் இருதயத்தில் நினைவைக்கொழுகிப் பார் அப்போது நூறுல் முகம்மதியாவானதுமுகவரை கீருத ஒரு வாயிப் பங்கினி காயின் உதாஷ்தில் வெளியாகும் அதுதான் இறை வவனுடையஞான வணக்கமாக இருக்கிறது இந்தசங்கதியை உலகத் தில் யாராலும் சொல்ல கங்கி கிடையாது. இந்த மகாமில் இரு கண்களையும் மூடி, சமவெளியர யாக்கிக்கொண்டு நினைவில் கூடிக் கலக்க வேண்டும், எ-று.

நிசமரயாகுத்தை முகுதிதாத்து திற்குக் குதுசியர முருவம் ரண்டும், வசமரம் குதறக்கின் வாசிலாத்து வரையும் நுபுவுத்துச் சியத்துமாகும், பிசுகா வுயிர்நிலை ஆவும்வெம் பேச மொழியிலேப ருலகண்ணத்து, கச்கா நினைவான பார்வைகாலுங் கருத்தி லறிவ துகாட்சியாமே. (541)

(இ-ஏ):— யாஹு உத்தானது ரூஹுல் குது விழிமைய இலுத்தி தாத்து இரண்டுமாக இருக்கிறது. இன்னும் அஞ்சுத்தறத்துடைய வாசிலுத்தாகவும், நுபுவத்தாகவும், தாத்தாகவும், சிபாத்தாகவும் இருக்கிறது. இருதய ஸ்தம்பத்தில் ரூஹுல்வெண்டு திக்ருபெசும்து வரய, லே மொழித்து பறுவு சன்னத்தாக தொழுது வர வேண்டியது எ-று

காட்சி தம் கூத்து முகுஜீதாத்து வைக்குத் தானல்லவொருவ ருண்டீர, பேச்சு முச்சவன் பேருமவன் பெலமுங்கொபழுமல்லன யாகுஞ். குட்சமவனிவண்ண்று சொல்லுஞ் சொல்லுஞ் செயலாக வழங்கி நிர்குந், தாழ்ச்சி ரட்சியும் பாவந்தனை தாத்திலுயிரவலாம் பாத்தினுலே. (542)

(இ-ஏ):— தம் ஹு உத்தானது மகாம் நப்பாக இருக்கிறது பேச சும், முச்சும் அதாக இருக்கின்றது. அதுவே உஜுதாக இருந்து, பேர், பலம், கோபம் கொண்ட எல்லாம் நப்புடைய குருத்தில் வெளியாகி எல்லாக்செயலும் அவன் செயலாகக் கொள்வது. எ-று

பரமாயிருநான்கு மக்காமுடைய பாங்கையுரைக்கிறேன், பாங்க குக்கீ, உரமா நாகுக்குப்பரவிலானியா முடலிலுள துடமார்பிற் சொன்னேன். தரமா மலக்கூத்துக் குழின்பாடமுந் தகைக்குவிருநாசி கழிமுனையாம், காமாஞ் ஜெபறுத்துக் கண்ணுடியாங் கானும் புருவத் தினிடையாகுமே. (543)

(இ-ஏ):— இந்த ஏட்டு மகாம்களையும் சுருக்கிச்சொல்கிறேன். ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள், ஒன்றுவது நாகுத்து அதுவானது சரீரத்தில் இடது பக்கத்து மார்பாக இருக்கிறது. இரண்டாவது மலக்கூத்து அது இரண்டு நாசிகளாக இநுக்கிறது அதுவே சுழுபுளை என்று சொல்கிறதாக இருக்கும். மூஸ்ருவது ஜெபருத்து அதுகண்ணுடியாக இரண்டு புருவ மத்தியாக இருக்கிறது. எ-று

ஆக்லாக்கீயில் உலமரநபி யதுதா னுடலுக்கு விருப்பிக்கையேக னறுவி லே சிந்தீஸாக வீரேமுலகமு மிலங்கினின்ற, தாருஞ்ஜெபருத்து னுடலுக்குள்ளே ஜெனங்கலமெவன் னிருத்திப் பார்க்க, வரகுசுவார்க்க சிங் காதனத்தில் வள்ளல் முறைமது கொலூவிருந்தார். (544)

(இ-ன):—நான்காவது ஹாஹு மத்து அது சீர்த்தைப் பாதுகாக் கின்ற கோட்டை கொத்தமாக இருக்கின்றது. அது முகம்மதிய்யர் ரப்படைய அறுவில் பதினூல்கு லோகங்களுக்கும் வெளிச்சுக்கொடுக் கும்படியான கிந்தில் என்னும் மணி விளக்காயிருந்த கோலமானது. இன்னும் அதில் நின்றும் ஜெபருத்தின் திக்றை உச்சரித்து ஐஞ்சல் கண்ணுக்குன் நினைவை உயர்த்திப்பார்த்தால் அந்த சிங்காசன கொலு மகாமண்டபத்தில் முகம்மதென்றும் மட்டுக்காளவன் இருந்து அரசு செய்வதைக்காண்பாய்.

எ-று

இந்தார் பதினூலு நாற்பத்தெண்ணாக மிதுதாக் யாகுத்தா மூடலுக்குள்ளே. பொநுந்தியைன்னுங் கலிமாத்தன்னைப் போதப்பிச்சாம விருத்திப்பார்க்கிற், சிறந்தநுக்கத்தால். அவியினாலே சிறப்பாய் பதினூலு விலாயத்தோடே, வறைந்த ஆகுத்து முடலுக்குள்ளே யொன்பது வரச வடைத்துப்பாரே. (545)

(இ-ன):—இவ்விதம் முகம்மதியா சொர்க்கத்தில் வீற்றிருந்ததை தான் யாகுத்தென்கின்றது, இது ஜந்தாவதுமகாமாக இருக்கின்றது இந்த மகாமில் தரித்து ஐஞ்சலில் விழியில் கலிமாவை இருத்தி நோக்கினால் நுக்கத்தும் அலிபும் பதினேரு விலாயத்துடன் கலந்தி ருந்த குரத்து வெளியாகும். ஹாஹு மத்தென்னும் சீர்த்தில் உள்ள ஒன்பது நவது வரங்களையும் அடைத்துப் பார்க்க வேண்டியது. எ-று

பாரமக்காமான தேழுமது பாரிலுரைத்து தப்கூத்தினி. நூறு மூறுமது மிறையுமுன்னுள் நூக்கத்திலிலாவிவான நூறிலுக்கும், வேறே பிறந்தவ தாரமாகி வேணவிதமெல்லா முருவெடுத்துப் பாரின் முகம்மதாய்ப் பிறந்தவள்ளல் பாங்கா யகுனுள்கு சிபத்தாமே (546)

(இ-ன):—ஆருவதுமகாம் தம்ஹா மத்து. அந்த மகாமில்ரப்பும், முகம்மதும் ஆதிமிகிநுக்ததாவில் இருந்தநீங்காப் பிரியமுன்ன சொரூப வொளிவானது தேரன்றும். அந்த நூக்கத்திலிருந்து வெவ்வேறுயிப் பிரிந்த பிறகு முகம்மதானது. அநேக யுகாயுகங்களில் அந்தாநந்தம் வடிஷ்களை எடுத்து கடைசியாக இந்தப்பூலேகத்தில் மனுஷி அவதா ரங்கிரண்டு வந்து இருபத்துநாள்கு சிபத்தாக இருக்கிறது. எ-று

அறுநாள்குவித்து சிபாத்ததெல்லா மறுநான் கூரை மனப்பத்தலே, யுதுவா மிருந்தலே வல்கையான்டு முருவி செந்துபா வீருவன்டைசென்று, நிருவிற் பிறந்துருத் திருவிற்சேர்ந்து திருவு முருப்பண்டு போலென்றுகி, யுருவாய்த் திருவைதான் நிறக்கும் போதி வெரருவன் நிருமுன்னே முகம்மதென்றும். (54)

(இ-ன):— இவ்விதம் இருபத்தெட்டுவித சிபத்துகளுங்கூடி, இதுபத்தெட்டு அட்சாங்களாகி அவைகள் சீர்மாகிச் சைந்து வந்து உலகை சீர்திருத்தம்பண்ணி ஆண்டு அப்பால் திருவாகிய ஹுமில் நின்று அவதிரித்து வந்த முத்தாகிய நபியவர்கள் அந்த நிருவுடன் சென்று ஒன்றுகிக்கலந்து. எ-று.

என்றும்பான முகம்மதென்று மேகன்றிருமுன்னேயெவர் பிழையுங். கொண்டுபொருத்துமன் ரூடுமெங்கள் குதாயுமுகம்மது மொக்கேயாகும். விண்டுவுருந்து மொன்றே பொருள் விளங்கும் தப்ளத்துவடலுக்குள்ளே, யன்றுகருந்தாத னெளிநினைவு மதுதா னிறப்பமாயாகுந்தானே. (548)

(இ-ன):— அவ்விதம் தன்னுடைய உகப்பாகியும், சிருஷ்டிப் படைப்புகளுக்கெல்லாம் முதிய ஒளிவரகவும் உள்ள நமது நபி நாயகம் ஸல்லல்லாஹா அலைவிவச்சலம் அவர்கள் மஹஷுரில் மன்றுடும்போது அவர்கள் திருமுத்துக்காக வேண்டி ரப்பு நம் முடைய பிழைகளைப்பொருப்பான். நமது நபியவர்கள் அல்லாவின் சிர்நில் உள்ளவர்கள், அவர்கள் சிர்நில் நின்றுந்தான் சகல படைப்பு களும் வெளியா மிருக்கின்றன. இந்த இரண்டு ஒன்றுன கோலத் தைத்தான் தம்ஹாத்தெங்கு அறியவேண்டியது இதுதான் கருவிந்து நாதனுடைய ஒளிவு நிறப்பமாகின்றன. எ-று.

ஆகமெழுப்பிய கருநினைவும் ஆதமுகம்மதின் னட்சரமா, மாக வெழுப்பியக்குநினைவு மகத்திற்குடி கொண்டே மிருக்குமது, ஆகந் தளைக்கருவல்கிதழுப்ப வந்தக்கரு வகத்துள்ளிருந்தே, ஆகாக்கரு நினை வாயிருக்கும் ஆதமுகம்மதென் றறியுமதை. (549)

(இ-ன):— மேற்படி கருவிந்து நாதனுடைய ஒளிவானது ஒரு நினைவாக இருக்கிறது. அது ஆதமுடைய அட்சமாகவும், இருதயத் தில் குடிக்கொண்டதாகவும், நினைவுகளைத் தூண்டக் கூடிய ஞபகக் கருவியாகவும், இன்னும் தூண்டாக்கருவியாகவும், ஆகிய அது

முகம்மதியரத்தான ஒளிவடன் கலந்து விரலினதாகவும் இருக்கின் எ-று
நது.

அறியப்பொன முத்திரத்தை யனுவங்குறையாம ஸிய
வேணு, மறியுச்சுடர் வணக்கமொன்று யதுதா ஹநுக்காபு நிலை
மாகு, முறையாக்கடற்பத்தி வணங்கம்வாறு மூதிதிலையென்றே
மொழியலாகு, மறியந்தாலியு மெக்கீனின் மயிலரிய தவஞ்செய்யு
மதலைநாலே. (550)

(இ-ன):—இந்த முஹத்திரத்தை ஒரு அனுவாதிலுங்குறைவு
படா வண்ணம் அறிந்து இருக்கத்தில் நிட்டப்படுத்தவேண்டும். இது
தான் முச்சுடர் வணக்கம் என்று சொல்வது, ஞானவாசி களான
பெரியோர்கள் காபு நிலை என்று சொல்கிறதும் இது தான் கடலு
டைய வணக்கமும் இதுதான், இதுவே பூர்து நிலையுமாகின்றது.
இனி உபதேச சீலூர்கள் அறியவேண்டியது எக்கீன் மரத்திலமயிலரக
நபி இருக்கும்போது அந்த மயிலைக்குப்புத் தின்ஶோகன் நாலுமாக
இருக்கும். எ-று

நாலாம்வேதத்தி விறைவகுத்தா னபியாமுகம்மது அவிக்குரைத்
தார். பாலிருபேர்க்கு மயியார்சொன்னார் பாரிற் குருமார்களைனை
வோகுக்கு, நாலுமதுகபுக்காரருக்கு நாலிமாம் நபியும்மத்தோர்க்கும்
ஆலதபியழி யொலிகுத்துபா னவர்க்குப் பூசனுகைஞாரத்தாமே. (551)

(இ-ன):—இதைப்பற்றி அல்லா குச்சுனில் ரகசியமாகத்தன்
ஹபிபாகிய நமது நபிநாயகம் அவர்களுக்குச் சொல்லி சமிக்கினை
செய்தான். அதை நபியவர்கள் தங்கள் மருகனாயிய அவியல்
களுக்குச் சொல்லினார்கள். அதை அவியவர்கள் தங்கள் குமாரர்
களான ஹஸன் ஹா-லைஸ் இருவர்களுக்கும் உபதேசங்கெய்து
வைத்தார்கள். அதையவர்கள் உலகத்திலுள்ளாகுதுபுகள், அக்தாபுகள்
ஒன்றியரக்கள், ஷெய்குமார்களான சற்குமார்கள் முதலான எல்
லோகுக்கும் உபதேசித்தார்கள். எ-று

உரைத்தபதினாலும் குருகின்மார்க்கு முன்மை அசனுகைன்குரு
மாகும், வரத்தைப்பொருந்திய விருபாலச்சுக்கும் வண்ணலெப்புவி
குவுமாகுங். குதிப்பெரிவைலெப்புலிக்குச் சாட்சி முகம்பதே குருவ
மாகு, மொகுத்தாறியாமல் முகம்மதுக்கு முடையோன் ரகசியமுறைத்
தாமே. (552)

(இ-ன):— ஆனபடியாலே ஞானத்தில் கடைசி முடவாக இருக்கின்
கின்ற பதினான்கு கான்வாதாக்களின் பீர்மார்களாகிய நாதரங்கள்
பதினான்குபேர்களுக்கும் ஹஸன் ஹா-லைஸ் செற்குருவாக இருக்கின்றன.
அவியவர்களுக்கு நபியவர்களே சற்குருவாக இருக்கின்றன.
நபியவர்களுக்கு அல்லாகுத் தஷ்வாவுடைய திருவுளம் சொல்லி
இருக்கின்றது. எ-று.

உரைத்தாக்கியங் குருமுறைதா ஜெருபத்துநாலு மொழுங்
காய்ச்சொல்லி, கருத்தில் வழியான பாதையாறுங்களதிமக்கா
யைந்தும் வணக்கமெட்டுங், குறித்தமேலான குருமுறைதான் கூறி
கேணிதிவொன்றாதிகம். பொருத்து முஷாஹதாபதினாலுக்குட்
போலிவு முஷாஹதா ஆருகுமே. (553)

(இ-ன):— இவ்விதமுன் ஞானத்தான் குரு முறையாக இருக்கின்றது.
இதிலே பதினான்கு வகைப்பட்ட விதங்களையும், ஆறு
விதப்பட்ட பாதைகளையும், ஐந்து வகைப்பட்ட மகங்களையும்,
எட்டு வகைப்பட்ட வணக்கங்களையும், சரிவா வரையறந்துச்
சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் இவைகளில் ஒன்று அதிகம் பதினாலும்
முஷாஹதாக்களில் உயர்த்தியானவை ஆறுவகை இருக்கின்றன.

ஆறுமுஷாஹதா அந்திரமா மதின்மே விருநான்கு தவநிலை
யான், கூறுமிருநாங்கு முஷாஹதாவிற் குறித்த முஷாஹதாவொன்
றதிகந். தேறுமிருபத்தெட்டுயாதிற் ரெவினிலையாது மொன்றே
சொன்னேன். ஆறுமறித்தாலிமார்களாக வரியதவமினியருள்
வதாகும். (554)

(இ-ன):— ஆறுவிதமான முஷாஹதாக்கள் அந்திரமாகவும்,
அதன்மேலே எட்டு முஷாஹதாக்கள் தவநிலையாகவும், அதில் ஒரு
முஷாஹதா அதிகமாகவும், அவைகளில் இருபத்தெட்டு யாதுகள்
உள்ளமையாகவும், அதிவொன்று நப்பைச் சேந்ததாயும் இருக்கிறது.
இவைகளை சந்தேகமில்லாமல் உணர்ந்தவர்தான் ஒளிமார்கள் என்பது. இனிமேல் தவநிலைகளைச் சொல்லிவிட்டேன். எ-று.

ஆகும்பறுலோடுகள் னத்தையு மரியதவநிலையாரிச் நிலை, ஆகு
டெந்தோர்கள் பாவந்தீ வாதபெரியவன் தோஸ்துமாக, வேகபெ

சியவன் வணக்கங்கோடி யெலுக்கு மிதுதானே புதன் யெயியளி
றப், வாகுபெறுமொவித்தனருள்ளடரும் வணக்கமுடிருகிதாவ
பியைக்கேனே. (555)

(இ-ன்):— பழலு சன்னத்துகளான தொழுகையில் திரிபட்
ஏருப்பது, தலநிலையும், ஆரிபுகளுடைய நிலையுமாக இருக்கும்,
மனிதர்களுடைய பாலங்களையும் தீர்த்துவிடும். அல்லவும் றபிபாக
இருப்பான. இன்னும் இதுவே கோடாகோடி வணக்கங்களிலும்
முக்கியப்பட்டது. இதுவே ஒவித்தனத்திற்கும் வடி முட்டாக
இருக்கிறது. இதில் செய்ய வேண்டிய முடிருகிதாக்கள் என்ன
வென்றால்:— எ-று.

வழியாந்தொழுகையைத்தொழுதுக்கொண்டு வாய்வகையுகம்பர
மலிருந்துகொண்டு, தெளிவாய்வனதுக்குணினைளினாலே தீர்க்கூர
கவேயுலுவஞ்செய்து, நெழுயாத்தொழுகையை நினை வினாலே நினை
தந்தொழுதுதான் முடிந்தபின்பு, சுழியாமுனைமேலே முனையில் கீழ்
கோதி நெற்றிகீழ்ப்புருவத்தோடே. (556)

(இ-ன்):— உலுஷ்செய்யும்போது, மனதில் தியானித்துப், தக்பிஸ்
கட்டும்போது, சரித்தைப் பறுவாக்கி எல்லாம் அவன் என்ற நினைவில்
தரித்துறுக்கவு, ஸாஜாதுகள் செய்து முடிந்த பிறகு சுழுமுளைமேல்
நினைவப்பொருத்தி அதன் கீழையும் நினைவமிட்டு, புருவமத்தியை
நோட்டப்பட வேண்டியது. எ-று.

புருவத்திடைநடுமுகந்தனிலே பொங்கியிலங்கிய வொளிவை
நோக்கி, வருடிக்கலிமாவின் அல்லவென்று வருபூதல் அவிபெறுத்த
தனைப், புருவக்குழுதொட்டு நெற்றிமட்டும் போதனினைவில் நிலை
நிறுத்தி, புருவ முகம்மது முதல் மீட் தன்னை யுற்றகுறிதொட்டுக்
கீழேநிட்டே. (557)

(இ-ன்):— அப்படியே பழிவரும்போதே புருவமத்தியில் ஓளிவு
தோன்றும், அதைக் கண்டவுடனே இது என் றப்புடைய நூறு
என்று கவிமாணவச் சொல்லிக்கொண்டு நூற்றை சரீரமெல்லாம்
பிரகாசிக்கச் செய்ய அவிஸப தினைவில் வைத்துப் பாராட்ட
வேண்டும். எ-று.

தீட்டித்தலைமேலுங்கால் கீழ்மாய் நேராய் முக்குடகொழுந்து
மட்டும், தேட்டமாகிய அல்லவென்று செப்புமலரமதில்முதலரம்

தன்னைக் கூட்டிமிழுடவாலைத்தொட்டுக் கோர்க்கவயாகக்கீழ்த்தாழ்
வாய்மட்டும், பூட்டியிறங்குலிலுறைத்தறேயைப் பொருத்தியெழுத்
தோடே கீழோங்கே. (558)

(இ-ன்):— அவினப் துவ்விதம் நீட்டி நினைவை தலைமேலும், கால்
கீழ்மாக மூட்கிள் முனை வரையிலூம் பொருத்தி அல்லா என்கிற
தேட்டத்துடன் தீக்குசிச்சுது, அப்பால் மீமை நினைத்து திக்குசெய்து
நால் என்கிற நேயை நினைவுடன் இழுத்து கீழே வாங்க வேண்டியது
எ-று

கீழாங்குருவளை நெஞ்சாங்குழி யதிக்கீழ் இவ்வெள்ள லரை
நாட்டி, மாஞ்சுப்பகலத்தினடுதிகீழே லலிபினிலை யரவிவாகவென்னீ
மீனுஞ்சுப்பாகவிவருந்த முக்கை வினையப்போகாமலெழுத்தைக்கூட்டிட்டு
குழுவத்திலிருந்தெழுப்பிக் கொருகியிழியோடேசுடரொநோக்கி. (559)

(இ-ன்):— கீழே எந்தயட்டுப்பன்றால் துரவனையிலிருந்து நெஞ்சு
ஏங்குழி வரையிலூம் இல் என்கிற நலைமை நாட்டி இருதயக்கெலத்
தில் அவியின் நிலைடையை ஒளிவைதியானித்து அதற்பொக்கங்களு
வகுகிள்க முக்கை வினைக்காயல் கவிமாயில் நிறுத்தைவத்து மூலத்தி
விருந்து எழுப்பி இரண்டீங்களுக்கும் இடையில் கொருகிப்பார்த்
தால் ஓளிவு தோன்றுக். எ-று

கடராமிநிழித்துவிலைடுஞ் ஜோதிவிபியவளிலையுமாகித், நிட
மாய்வருமுக்கை மூலந்தலீர் நிறத்திலிருந்தியே யெழுப்பிவிநஞ்சில்,
அடவாய்க்கார்த்தோடே யெழுத்தைப்பூட்டி, யந்தெண்ணிலை விழியை
நாட்டி, யெட்தசரந்தையாகான்லை வென் நிலங்கு மொளிமிலை
கொருகிப்பாரே. (560)

(இ-ன்):— இதுவிழித்துவிலைடுஞ் ஜோதியை நடனஞ்செய்கின்ற பிரசம்
ஜோதியை றப்பு என்ற உறுதிகொண்டு மூலத்தில் இருந்து எழுப்பு
கிற கவாகத்தை இருதயத்திற்குக் கொண்டுவந்து கவிமாணப்
பொருத்தி விழியை அத்துடன் கொழுகி, அத்துடன் நினைவை யாறு
அல்ல என்று ஒன்று படுத்திப்பார். எ-று

பார்க்கவேராமந்தாமோயாமந் பாங்கங்கைத்தமுங்கிறுத்
து, போது, நேருந்திகுச்சொல்லு வென்றிருத்தித் தெளிவாய்க்கெவன்
ரூபிசவேனும், ஏறஞ்சந்திலை நினைவப்பூட்டி சில கு

மொளிகிலே விழியநாட்டிற், கூறு உடையதான்து போலிக்கூக்குணபாயறந்தையிருந்துபாரே. (561)

(இ-ன):—அடேமகனே! நீ அவ்விதம் செய்து பார்க்கும்போது உன் கண்கள் சோர்ந்துவிடக்கூடாது, நீ கிடைகின்ற கவாசங்களும் ஒயக்கூடாது. அதில் நிறுத்தி ஞாபகத்தையும் நழுவவிடக்கூடாது. இவ்விதப் பத்தியத்துடன் செய்த நீ இருக்கும்போது, ஹா என்கிற திருச்சொல்லை இருதயத்தில் இருந்து ஹா-வென்று வீசவேண்டும். உடனே மேலேறுகின்ற வாசி நிலையில் நினைவைச் சேர்த்துவிட வேண்டியது. உடனே உற்றப்புடைய வெளிச்சத்தைக் காண்பாய். இதுபோல ஒரு தெளிவான முறையை உணக்கு எவரும் சொல்ல முடியாது. இதை உறுதிகொண்டு அப்படி இருந்து பார்த்துக்கொள்ள-ற

இருப்பிலுறக்கம் போற் கானும்போதி விருந்த விடத்திலோ ரொளிவதோன்றுந், தருப்பில்லா தவணியுலிசென்றுந் தன்னையற்ற திடும்வலதுபக்கஞ், சிறப்பாய் வருமொளி முகம் தென்று சிரகபணிந் திடும் புயியைநோக்கி, நிரப்பிவருமொனிசந்திரனு நீண்டமுடிமேலே கண்டதானால், (562)

(இ-ன):—அவ்விதம் இருக்கும்போது ஒருவிதமான அசதியுடன் நித்திரையைக் கொண்டுவந்துவிட்டு ஒளிவிஜௌன் று தோன்றும் அது வதுணத்துப்பெற்ற இபுலீசனைவனுடைய ஒளிவென்றுகண்டுகொள்ள வேண்டியது. இனி தன்னையற்று தன் நினைவுடன் ஒரு ஒளிவானது வலதுபக்கமாகத்தோன்றும் அதை நூறுக் குழம்மதிய்யாவின் ஒளி வென்று திட்டப்படுத்த வேண்டியது. அந்த ஒருவிதமான நினைவுடன் தலையைசாய்த்து ஸாஜா-துசெய்யும்போது பூரண சந்திரன் ஒளிவைப் போல் வெளியாகும் பட்சத்தில் அது நப்புடையஒளிவென்று அறிந்து நினைவை மருளவிடாமல் அதனிடத்தில் கேட்கக்கூடிய முனுஜாத்துக் கணைக் கேட்கவேண்டியது. ஏ-று

கண்டவொளிறப்பில் ஆலமீனுக் கருணைப் பதங்கண்டுதொழுது கொன்றும், மின்டுழுயிர்தேன் மலராய் விரிந்தேமிலங்கினின்றுடும் போதில், வண்டுமூலராடவடங்கும்போதி வதிலேனுவிபென்ற வெழுத் தைக்கானு. நன்றாய் நேர்க்கிப்பாரைத்துக்கி நல்லவானமும் புனியுங்கானும். (563)

(இ-ன):— அப்படி நப்புடைய திருமணி வெளிச்சமானது வெளியான உடன் ஏற்று நிமிஷங்களுக்கெல்லாம் ஒருவித அமிர்தத் தடாகம் தெரிந்து அதனாலும் பொற்பிரசாஸ் பொருந்திய ஆயிரத்து எட்டு இதழ் தெய்வத் தாமரையானது விரிந்து வெளிவரும். வந்து அதன் ஒவ்வொரு இதழ்களுக்குஞ் துளிக்கின்ற தேவாமிடதங்களை உள்ள வரசில் கொண்டுவந்து ஊட்டும். ஊட்டிய உடனே நன்றாக நிற்க அது பளிரென்று வெட்டி மறைந்துவிடும். அப்பால் ஒரு அல்பு வெளியாகும். அது உருகி ஆகாயமாகவும், பூமியாகவும் ஆலீப் பட்டும். ஏ-று.

கானு மாகாய மூலகந்தனிற் கண்ணுமணிக் குத்துபுதயங்கள் ஜூ, முளிப் பார்க்கவே விண்டதுக்கு ஞாகுவந்தெரியவே கண்ணுடியற், ரேணுமவரயர். கருப்பம் வருந் துய்யபிங்கானிற் பாலுமேற்றிப், பேணிக் கெடுக்கவே குடிக்கக் கண்டாற் பெரியோன் முறைப்பத்தி எதாமீ. (564)

(இ-ன):— அந்த ஆரையத்திலும் பூமியிலும் குதுபு பிரகாசமானது எழுந்து ஜூாயிக்கும். அதில் கண்ணுடிபோல் ஒரு பளிங்கியானது வந்து நிற்கும். அந்தப் பளிங்கியைப் புக்கைப் பார்த்தால் உன்னுடைய சொருபம் தெரியும். அப்படி நீ கண்டவுடன் ஒரு பிங்காளில் பாலவந்து உன் வாயகுவில் மளைக்கும். அதை நீ சாப்பிட்டவுடன் அப்பதான் முறைப்பத்தென்னும் மகஷுவிக்குடன் கலந்த ஒன்றுபட்ட அடையாளம் நிறைவேறும். ஏ-று.

தாக்மோகங்கள் விச்புதுன்பந் தாத்தை வெறுத்தொகுபாத்தை நாடி, மேவிச் சிலையுடமுக்கினுலே விளைபும் விழியல்பா வெழுத்தை பேற்றிப், பாவந்துலீந்தபின் கிழுறுநபி பார்த்துக் கருத்தோடே பலக் பெற்றேர்க்கு, வேகணவுவியைக் குத்துபே யென்று மின்ன மொலியென் நீ திலையிலாகும். (565)

(இ-ன):— நீ அந்த அமிர்தத்தை சாப்பிட்டவுடன் உன்காம விகாரங்கள் கடு வஞ்சளை இரு வினை முதலான பரமாச் செயல்கள் யாவற்றும் உன்னை விட்டும் விலகிவிடும். உன் நேர்க்கொனது நப்புடைய ஹவாத்தையே நாடிக்கொண்டிருக்கும். அந்தக்காலத்தில் ஹவாத்து நபியாகிய கிழுறு அலைஹில்ஸலாம் அவர்கள் வந்து உள்ளிரையத் தரிபாடாக்கி உன் பதவியின் தாம்போல் குதுபு,

அக்தைபு, ஒளவிய, ஓலி என்னும் பட்டங்களை குட்டி அந்தந்த தாழைக்களில் உயர்த்திவிட்டுப் போவார்கள். எ-று.

ஆகம் பொருத்திய பீர் நிலைமை யறிவாலறிவோர்க்கிங் கறிவு சொல்வேன், ஏக இதுதாரை பொருத்தாறைக்கு விலங்கு மிதினெனில் மிகுபாகமும், வாக்கமென்னும் கல்மாதிலை வானஞ்சமுற்றியே சிகுத்தி யேற்றி, யேகநிலையிலே யேற்றி முட்டி சிகுத்திப் பார்க்கலே விலங்குத்தானே. (566)

(இ-ன்):— இனி சற்குருவிள் தோற்றாவு காண்கவேன்டு மென்று நினைப்பவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். இரண்டு கண் கவிழும் தெரிவிற் பாப்பா என்னும் ஒளிவை ஒரு கண்ணுக் கிடையில் வரக்கெய்து ஜன் என்கிற கவிமாவிய ஆகாய நினைவைப் பொருத்தி உயர் ஏற்றி ஒரே நிலையாகக் கதிற் முளைபோல எண்ணத்தை வைத்து டன் பிரை ஒருமையாகக் காதிப்பாயானும், உடனே விஷயகுடைய குறத்து வெளியாகும் பார்த்துக்கொள். எ-று

இலக்கும் ஜெம்கூத்தினிலையைப்பாரு இதழு மலராக விரிந்த சோதி. துவங்குமாயிரத் தேன் மலராய்த் தோன்றுநடு நிலை நுக்கத்து மாக விலங்கு நுக்கத்தைப் பார் அவியுரை விருக்கும் மீமன்ற வெழுத்துமாகுங், கலங்கிமீழுடலைவிரிந்து காணுந்தோன்றம் பொற் கணையாளியாம். (567)

(இ-ன்):— அவ்விதம் இலக்குகின்ற ஜெம்ஹுறுத்தாக இருக்கும். அது ஒரு அழிய செந்தாப்பாரை மலராக விரிந்து அதன் நடுவே ஒரு நுக்கவானது ஒரு அவியும் ஒரு மிமையும் சமந்தாகத் தோன்றும். அதில் அவியு அருவாகவும், மீங் அழிய குறத்தில் சருபமாகவும், விரலில் கணையாளி மோதிரத் தரித்தாக இருக்கும். எ-று.

கணையாளிக்குஞ்ளே அடார வட்டம் கண்ட பனிரண்டு மொன் ஒருக்கலே, மினையுங்காபுகூகீயுமாகு மிகுக்குமீமைந்து மெழுத்துமாகு, மனையுமிரா வெழுத்து மொன்று யடங்குந்திருட் குட்ச மதுவுமாகு, மினையில்லாச் சடருதயங்கானு மென்னுலீனிக் சொல்ல விளக்க வில்லை. (568)

(இ-ன்):— அந்த மோதிரத்திற்குஞ்ளே முச்கடர் வட்டம் வெளி யாகும். அது கவிமா மூறல் பனிரண்டு அட்சங்களும் நிரப்பி

நிற்கும். அது ஹா ஹி ஹு வாக இருக்கும். மீமானது ஜந்து எழுக்குகளாலும் பரிந்து நிறகும். அந்த மீஸ் கவிமா இருபத்தி நட்சது அட்சங்களும் ஒருமிக்கப் பொதித்தாக இருக்கும். இது வே ஞானத்திற் கண்டோளம் அகமயாத குட்சை குட்சமாகிறாக விக்ரை நான் இதற்கப்பால் என்னால் சொல்லப்போகிறேன் இதற்கந்தப் புறம் பேச்சிசன்ன இருக்கின்றது. எ-று.

துவலமிலக்கிய அவியிரண்டு மினையும்ஜெனைதும் கவிமாத் தானை, மேலவினக்கியே மென்னமுட்டி முடியிருத்திப்பார்ஸுசாட்கிய வெள்ளும் மதிகதிரிற்குட்டி விருத்தம் விளக்கிய வெகத்தாலே, இலகியெப்புறேவைப்பூட்டி வெழுதிநாற்பத்து முங்குகோணப்.

(இ-ன்):— இன்னும் ஒருவிதமுஷாஹிதாச் சொல்கிறேன் பிரிய மிருந்தால் செய்துபார் இருதயத்தில் பூண்டிருக்கின்ற அவியெக்கிரை கதை, ஜை, என்ற கவிமாவில் வைத்து மெதுவாக மென்னமாக எழுப்பி முட்டி சுவாசத்தை அடக்கிற சதமாக அடக்கி இருதயிப்பார். ஒருங்கு வெள்ளைச்சந்திரன் போல கதிர்க்காட்டும் அந்த வேகத்தேடு இலாஹி என்பது நாற்பத்து மூன்று கோணங்களாக வெளியாகும். எ-று.

கோணநாற்பத்து மூன்றுமாகக் குறிகொண்டாடிய மன்றபத் திற், ரேஞு நுபுவ்வத்து நிலைநின்றுநே, துவங்கு நவரெத்தை தோடுசாமாச், நூறு பொருத்திய தேஷமாக நுக்கத்து பொருத்திய நடுவிலை, மாளிக்கழுத்துப் பவளம்பச்சை மக்காமன்மகுறுதர் நிலைத்திரியும். (570)

(இ-ன்):— நாற்பத்துமூன்று கோணங்களுடன் அந்த ஜென்து குடிகொண்டிருக்கு மனி மகாமன்றபத்தில் நுபுவத்துடைய தோற்றங்கள் நின்று நடனமாடும். அதிலே ஒன்பது வகை ரத்ன கழிதங்களின் பிரகாசமும் வெளியாகும். இன்னும் அதிலே நுக்கத் துடைய ஜூலையியத்துகளும், முத்து, பவளம், பச்சை, மாளிக்கை, என்னும் மகாமன்மகுறுது வெளியாகும். அப்போது முகம்மதுடைய வெளிச்சம் தோன்றப் பார்ப்பாய், எ-று.

தெரியுமொளிவாக இலக்கும்வட்டந் தெளிவாய்நடுநிலைக்கறு மரவட்ட, முறையுங்கள்னுட் யெளிவிக்குஞ்ளே முகவரையில்லா விளம்பரலனும், வரையிஞ்சிபத்தைப் பொருத்திப்பார்த்தால் வள்

எல்லாம்து வடிவதோன்றும், அறியும் பீர்ந்திலைதுவே நீச மனோ
கவிதஞ்சொல்வார்க்குபிராகுமே. (571)

(இ-ன).— இன்னும் அந்த மண்டபத்தில் ஒரு பீடம் வந்து
தோன்றும், அதிலொரு சுருமாவட்டா வெளியாலும் அந்த வட்டத்
தில் ஒரு பளிங்கிக்கண்ணால் வந்து நிற்கும், அதற்குள்ளேழும்ம
தானால் முகவரை கீராத இளம்பாலிய வடிவில் இருந்து பிரகாசிக்
கும், அடே மகனே! பீர்ந்தில் என்பது, இதுவே சரியானமுறை
இதைப்பற்றி இன்னும் அநேக அநேகவிதங்களுஞ் சொல்வார்கள்
அவைகள் எல்லாம் குபிரியத்தாகவும், வெட்யதானுடைய ஏழாற்ற
வழிகளாகவும் இருக்கும் மாட்டுக்கொள்ளாதே ஞாபகம் எ-று.

குவியலுகித்திற் கூழிறவாய்வு கோணமாறுகும் கருதிலைவில்,
எவ்விளவியே வகுக்குமுக்க யாகவிவைக்கொல்லி யெழுந்த மூச்ச,
ஒல்லசிமிருக்கு மாமைந்தெழுத்து மேற்கும் யாகவும் வாவுபசீமும்,
செல்லி விழிநாசி வாய்வைத்துச் சேர வெழுத்தைந்து மிகுத்திப்பாரே (572)

(இ-ன).— இன்னும் குவித்திருக்கின்ற மூலக்குகையில் நின்றும்
ஒரு மூச்சனாது கூழிற பிராணவாயு உள் வரும். அது ஆறு
கோணங்களுக்கும் கருதிலையான மகாயில் வந்து எவ்வி, எவ்வியே
பாயும், அது யாஹு என்கிற திக்கை உட்சரிக்கும். அப்போது
தீயாஹுமலையும், வாலையும், சீஸையும் நினைத்து, கண்களையும்.
நாசியையும், வாயையும், அடைத்து மேற்படி அட்சாங்களையாதுடன்
இருந்திப்பார். எ-று.

இருத்திச்சடத்தை யுன்னடக்கும்போது வெவ்வர மறந்தீடு
மிலங்குமொளி, தரித்தகமலத்தினடுதிலையிற் றகுத்தன்றெழுதியபத்
தெழுத்தி, விறத்தகுதறத்தின் மலரின்மேலே நீதியழுத்தெல்லாம்
பொருந்தியொன்றும். வகுத்துந் தவிஸின்மேல் வரலிபனும் வகை
மில்லாமுகத்தொளிவு தோன்றும். (573)

(இ-ன).— அப்படி நீ வியாபகத்துடன் இருந்தி இருதயக்
கண்ணுடியில் அடக்கும்போது உலகத்தின் செயல்கள்முறைம் மறந்து
விடுவாய். அங்கே வெளிவந்து தோற்றக்கூடிய ஒளிவானாலு
இருதயக் கைத்தில் உள்ள பத்து வகையான எழுத்துகளுடன்
வலந்து குதுறத்தெல்கிற தாமரையின் மேலே மேற்படி எழுத்து

கஞ்சை பொருந்தி ஒச்சுபட்டு அந்த சிங்காசனமேடையின்பேரில்
இணையில்லாத வஜீராக்கநவுடைய முகவிசாந்திரிய வாலிபனுகத்
தோன்றும். எ-று

தோன்றுமொளியாக அவிபுதிலை துவங்கப் பூத்திலை மடியின்
மீதிற், கண்டுபூருதி பொவினிசிரந்து குதுறத்திலங்கிய நூபுவுத்
தில்மேற், பூண்டுபணியாடை யணிந்திலங்கப் பொன்னின குடம்
போவேதனமிலங்கக், கண்டதுழைக்காதி வணிந்ததோடு குமரிருப
மாம்முந்தை போல. (574)

(இ-ங).— அப்படித்தோன்றுவது அலிபுகடைய நீலையாக இருக்கும். அந்த வரலிபனுடைய மடியின்மேலே இளஞ்சுரியப்பிரகாசம்
போல் ஓரிவிலீசவும், நூபுவத்துடைய குதுறத்துகள் குழ்த்துநிற்கவும்
இரக்களங்கள் இழுத்து பதினெண்ணுமீரம் ஆலங்களையும் தோற்
கடுக்கின்ற மதிப்பிலடங்காத அநேகவித ஹபாலுதிகளையும் முத்தாடை
களையும் அணிந்த, பொன்குடங்கள் போன்ற ஸதாபாரங்கள்
குலுங்கவும் இரண்டு காதுகளிலீழும் இரக்கள்தீடாடு என்கின்ற குணா
டலங்கள் ஆடித்தொங்கவும் ஆன ஒந் வாலிப்பெண்முந்தை சுரு
பத்தில் வெளியாகும். (இன்னும்)

குழந்தை காத்தினிற்குருளினிருக்குப் கூவின்கேருதிலை குயின்
மொழியு, மெழுந்தகுதறத்தின் மடியின் மீதிலிருக்கமருகுக்கு முகம்ம
தியயா, வெழுந்தகுதறத்திலேங்கையெல்லாம் ஆமினுமினை நெறும்
புது, தெளிந்த ஆவிக்குமதுகுக்கொள்ளுச் சேர்ந்தங்கிருப்பதை
நினைவு கண்டால். (575)

(இ-ங).— அவன் கையில் குச்சுன்னாக்கிறநாவரபவேதம் இருக்கவும், அவன் வரயில் குயிலின் குரலோககையில் றறாவென்று நிக்ரு
சப்தம் மகா இளிக்கமயாகக் கேட்கவும், மேற்படி ஆவிக்கான குதுறத்
தான்தின் மடியில் வைத்து தாராட்டவும், மடவுளிக்கென்ற முகம்மதி
யாவானது, வீற்றிருக்கவும் காண்பாய். அப்போது அந்த முகம்மதி
யாவானது, ஆமீன் ஆமீன் என்று சொல்லும் அந்த நேரத்தில் உள்ள
நினைவுக்கொண்டு அந்த ஆவிக்கையும், மடவுளிக்கையும், ஒன்று
படுத்தி விரவிப்பார்த்தால் அந்த இரண்டு சொருபங்களுங்கூடி
உள்ளையன்றி வேறே எதுவையும் நீ கண்டதேயில்லை. எ-று

கண்டாருலகத்தின் கால்கிகானுர் கமாலுல் எக்கீலைன்ற காட்சி
யாலே, கொண்டாரார்ஸயு நபுக்நாழுங் கூறித்த நினைவுலர்

வென்றிரத்தி, நின்றதினைவெல்லாம் கூவோட்டு நினைவு நூகுவு
லாழுக்கொனவே, என்ட குதறத்தி விலைக்குங் கீழே கானும் பாரத்தி
விலையுமாமே. (576)

(இ-ஒ):— அவ்விதங்கள்கிறதைக் தான் கமாலும் எக்கீன்
என்று சொல்கிறது. அந்தக்காகுடிகளைக் கண்ணார கண்டவர்கள்
இந்த பொய்யான பூலோத்தின் காட்சிகளைச் சட்டபண்ணிப் பார்க்க
வே மாட்டார்கள் அவ்விதங்கள்ட தோற்றாவகளுடன் உண்பஸ்க
கன் நாலுப், றப்பென்றே உறுதிக்கொண்டு நினைவுடன் நிறுத்தி
மற்ற நிலையுக்களைல்லாம் ஹு-வெள்ளும் அது வாசியின் பெருமை
என்றும் கண்டு அந்த உதறத்து நலைக்கு கீழே காணவிற்கு. தீவிலை
என்று கருதவேண்டியது. எ-று

நிலைய நுபுவுத்து நினைவிலற்றிடத்தெளிந்த
விழி, கலகநிறைந்திடு நரகந்தன்னைக்காணுதொருநாளுங்களனிலுமே
யிலங்கு நுபுவுத்துப் பாகுத்தென்று மிதுதான மக்காமன்மலருத்
தென்று முலகு நிலையெல்லா நிறைந்திருக்கு முலமாழுகம்மது நடி
யுஞ்சு சொன்னார். (577)

(இ-ஒ):— அந்த தீவிலையில் நுபுவத்துடைய பிரகாசங்கள் விசிக்
கொண்டிருக்கும். அதைக்கண்ட பெரிய மனுஷர்கள் கணகள் ஒரு
காலத்திலும், கனவிலுங்கூட நரகத்தைக் காணமாட்டா. “அந்த
நுபுவுத்து தான் பாஹு-உத்தென்கிற பகுமன் மலருதாக இருக்கும்,
என்று ஆதாரான மூலக்கதுதாவாயிய நமது நபியவர்கள் திருவாய்
மார்ந்து சொல்வி இருக்கின்றார்கள். எ-று

சொன்னார் முகம்பதுநபியிருஞ் குபிக்ஜெப்கூத்து நிலைதெரிய
மண்ணின் மலிக்கென்று மாலிக்கென்று மக்காமன் மலருது நிலைக்கு
மேலே சொன்னேன் ஜெப்கூத்து நிலையாவது கல்தான்கீருவென்றெ
வர்க்குந்தோன்ற, வின்னங்குதற்றத்தில் ஆரிபீனு மெங்கள் முகம்மது
நபியுஞ்சொன்னார். (578)

(இ-ஒ):— இன்னும் இந்த மகாயில் ஜெப்கூத்துடைய நிலையும்
தெரியவரும். மேற்படி மகாமன் மகுழுது நிலைக்கு மேலே வந்த ஜெப்
கூத்தாவது கல்தான் நலீருவாக இருக்கும். இதுதான் குதறத்து
ஆரிபீன் என்கிறது. என்று நமது நபியவர்களும், உற்றி சொல்வி
இருக்கின்றார்கள். எ-று

நபியாழுகம்மது வுலகோர்க்கெல்லா நல்ல மகிழ்ச்சியாலேது
சொன்னார். புசியிற்பொருளெல்லாமெரவித்த பொருள் பொருளை

செளியாக விழித்துக்கொல்லோ, கவியாதிருக்குதென்றிருக்கொனது
கண்ணின் யணிபோல காஷ்டில் வைத்தப், புசியிலற்றிதொக்குக்
தன் விலையே போதுமிதற் துமேற்பொருளிலையே. (579)

(இ-ஒ):— இன்னும் நமது நபியவர்கள் உலகத்தார்களுக்கு
சிசாகனாவது, ஓமனிதர்களே! இந்த உலகத்தில் நிங்கள் வருத்தப்
பட்டு எவ்வளவோ பொய்ப்பித்தலாட்டங்களுஞ் செய்து தேடி வைக்
கும் ஆஸ்திகளெல்லாம் உங்கள் கண்பார்க்கத் தடபாடி இள்ளெரு
வள்ளுயில் போய்விடும்படியான பொய்யானதாக இருக்கிறது.
அனபடியாலே அதித்தியமான பொருளை உத்திரிகிட்டு நித்தியமான
பொருளைத் தேடிக்கொள்ள எவ்வளவும் பிரயாசசை எடுத்துக்கொள்
ஞாங்கள். என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். என்னுடைய மாரிபத்து
மாலையில் இல்லாத உபதேசம் யாருடைய கிதாபுகளிலும் கிடைக்
காது. அல்லாட்டைய இருலோகத்துக்கணக்களை இந்த மாலையில்
அள்ளியன்னிச் சொரிந்து விட்டிருக்கிறேன் யாரப்பா கூர்மையான
புத்தியுள்ளவரே! தமிழ் பாஸெடியின் கவிதைகளாய் இருக்கிறதென்று
அடடடப்பண்ணுமல் உள் கண்ணுக்குள் இருக்கின்ற ஏனிபோவப்
பாவித்து உன் சீரமெக்கிற உயிர்க்கூண்டை விழுத்தாட்டுப்
யிய்த்து நீ இல்லாமல் போய்விடாமல் தப்பிப்பிழைத்துக்கொள்
அடமகளே! இவ்வளவே போதுமானது. இதற்கு கேல் உள்கு
எவன் சொல்லப்போகிறன். எ-று.

இல்லென்று பாரப்பதுமிறையினும் யில்லாவினங்கிய ஜெக்குத்
திலே, சொல்லுமலராட்டங் குதறத்தாகும் கல்தான்கீருவும் நுக்கு
மாகும். இச்வெல்வெற்றுமுத்தது மலிபுவாகு மிருத்த மீழவேமிகுதி
த்தது, வல்ல மீத்தலை மலமாகும் வரன்தெரியாத ஆகாயமே.
(580)

(இ-ஒ):— இலி முடிவைச்சொல்கிறேன் இல் என்பது நப்பு
டைய திருநாமல். இல்லா என்பது ஜெப்கூத்தில் உள்ளது ஆயி
ரந்தெட்டிதழ் உடையதெய்வத்திற்கு மணுமைடை வெளிச்சம் கல்
தான் னன்ன சீருவாக இருக்கும். அதன் கருத்து நுக்குத்தாக இருக்கின்றது.
இல் என்பது அவிபாக இருக்கிறது. வாசியில் வைத்து
இநக்கின்றது. மீட்டடைய தலையாக இருக்கும் அதோ, இருதயக்
கமலத்தின் நாட்டமாக இருக்கும். அதுவே யாருக்கும் தெரியப்
படாத ஆகாய வெளியாகும் இருக்கின்றது. எ-று

ஆகாயத்தனிற்குதூபுதய மதுதாளி ரூபக்ஞருமறியலாகு. மேல் கதிரவளிலுள்ளதியாகு மிருகோணப்பிழைமுச்சடராப், வாகாய்த் தலைகுடி மிருபதுதாள் வல்லேரன் காவோடுகீழமாகும்கல்மாத்தாள் கண்ணுடி போ வறியும் அல்லாகு வென்றாக்கடி. (581)

(இ-ன்):— அந்த ஆகாயத்தில் குதுபுதயப் பிரகாசிக்கும் அது தாளி நூற்றுகள் என்று உணர்ந்து கொள். அந்த வெளியேல் வாம் என்கு விதமாகிய ஒரு ஜோதி நின்ற பிரகாசிக்கும் அதுதாள் நூற்றுக்குதுவில் யென்று அறிந்துக்கொள். இரண்டு கோணங்களிலும் ஒது சந்திர வெளிச்சந்தெறியும், அவைகளே முக்கூட்டர்களின் கோலம் என்று அறிந்துகொள். உலகிலமல்லவற்றிலும் ஒரு வஸ்து வெயும் விடாமல் பொருத்தி இருக்கும் நூல் றயி என்கிற கல்மா வென்று திட்டப்படுத்தி நீ என்கிற நினைவை அல்லாறாதி வென்கற விளிக்கண்டில் பிடித்து அடைத்துக்கொள்வாயாக. ஏ-று.

கூட்டும் பொருளெல்லாஞ் ஜம்காத்திலே கோலம்பாகுத்தைக் கொழுகிப்பார்க்கி, லாட்டபல்ரெல்லா நுபுவுத்தோடு மந்தக்கடலிலேகல்புமரகுஞ். குட்டும் ஓங்கார வட்டமீமாஞ் குழந்ததிற்கு வெள்ளை நடுநிலையி, வரட்டம் வைரப்பொன் பவளம் பச்சை யதுதாள் மக்காமன் மகுமுதுமே. (582)

(இ-ன்):— நீ கரணக்கூடிய தோற்றப்பொருட்களெல்லாம் ஜெய்வுறுத்துடையதாக இருக்கிறது. அதை உணர்ந்து அப்பால் பாறாறுத்தை ஏறிப்பார்த்தால் எல்லாம் நுபுவுத்துடைய ஆட்டமாகவே காண்பாய் அது ஒரு கடல் போன்ற வடிவாய் இருக்கும், குதுது கல்பாக இருக்கிறது. இனி மகாமன் மகுமுதெப்பது, ஒங்கார வட்டம் என்று சொல்கிறது. அது மைரெங்கு வெள்ளையாக இருக்கின்றது, நடுவே வைரம், பச்சை, பவளம், பொன் இவைகள் எவ்வாம் அதிலுவள்ளது. ஏ-று.

இதுதாள் மக்காமன் மகுமுறுமா மிதுக்குநடுதிலைக்குறமாதிற, மதுதாள் முகம்மது வடிவமாகு மதுக்கு நடுவே நில்லிலங்கு, சடரதுதாள் குதாத்துல் ஆஸ்மீனு மந்தவெள்ளாகுவெனவே, யதின மாய்வந்து முடியிரு னருளில் லாக்கள் விபுலிகமே. (583)

(இ-ங்):— இதுதான் மகாமன் மகுமுதென்று அறிந்துக்கொள். அதுவே முகம்மதுடைய வடிவெவ்பது இதற்கு நடுநிலையானது சுறுமா உடைய ரெங்குள்ளது, அந்த சுமுராவுக்கு நடு வே

ஒது ஒளிவானது பிரகாசிக்கும். அது றப்புல் ஆலமீனாக இருக்கும் அந்த ஒளிவானது அவ்வாறுவென்று சொல்லும். இப்படியல்லாமல் எக இருளாக வந்து முடி வெளியாகுமே யாகில் திட்டமாக அது இப்பிச்சடைய செயலாக இருக்கும் என்று உணர்ந்து விலகிக்கொள். ஏ-று

கள்ள விபுலிலைசத் தவபாவெட்டுங் கண்டாவிற்றுமேயுன் கலிமா நிலை, கொன்னுமீமாறு மிதுதாள் சொல்லேன். தேவலமிக்காமுமிது தாள் சொன்னே, னள்ளத்தெர்கையாத அவ்வாபொருளாதமனிதர்க்கு கொள்ளையாக, வுள்ளபடியேதா ஞேளிப்பில்லாம் ஒலமாறுகம்மது நவியுஞ்சொன்னார். (584)

(இ-ங்):— அவ்விதம் வெளியான கருமத்தை நீவென் ரூகொள்ள வேண்டுமானால் உடனே தெளபாவை வாயால் சொன்னால் அதுவே ஒரு வாளாக வந்து அவனை வெட்டி நாசமாக்கி விடும். இதுதாள் சமானு, இச்சாருமாக இருக்கும். அவ்வா உடைய கஜாஞ்சுவாகிய இலாக்களை உலகத்தார்க்குச்சொல்லிவிட்டேன, அள்ளி அநுபவித்துக் கொள்ளுங்கள். ஏ-று

சொன்னபதினாலு புஷ்டாறாவுஞ் சுமுயி னிருபத்தெட்டியாது, மென்னயாதாக விருப்பதாலு பெழுத்தை மாற்றியே தலைக்கூர, முன் பின்னும் மாற்றிப் பிடிச்சுநியார் மூடர் படும்பாடு நாடாமென்று மின் னம் பெரிதாகு முகுதிதாத்து மெழுத்தை மிதுதினுவிது போதுமே (585)

(இ-ங்):— மேலே சொன்ன பதினான்கு புஷ்டாறுதாக்களின் விபரங்களையும் அதன் அடிமூடுகளையும் சொல்லிவிட்டேன். இனிஅதில் இருபத்தெட்டு யாதுகள் இருக்கிறது, அதை மாற்றி தலைக்கூரவும் முன் பின்னுகவும், பின் முன்னுகவும் வரமாற்றி பிடித்துக்கொள்ள வகை தெரியாத மனிதர்களெல்லாம் நானோ மரணநோத்தில் நிருட்டுப் பயணகளைப்போல் பறக்கப் பறக்க முழிப்பார்கள், அப்போது, எவ்விதம் முழித்தாலும் ஒது பிரயோசனமும் அவர்கள் காணப்போகின்றதே கிடையாது. கமலத்தை வெளிச்சுரக்க ஹெண்டியது முக்கிய காரியம் ஏ-று

போதமாகிய வணக்கந்தனிற் பெரங்கி யட்டிலைல்லாம் பொதுமி மீறி, யாதியருளினு ணாந்துபேர யாவிவொளியாகி வணங்கி நிற்கு

நதிபெரியவன் ரண்யுான்பா னினைவு பெறுவதையியலாகுஞ், சோதிவணக்கந்தா னிதுபோலீச் சூர்க்கப்பலதேவாம்விழியிற் ரேச்ருப். (586)

(இ-ன):—இவ்விதம் வளங்குகின் நதால் தவமானது அதிகப் பட்டு சீர்த்தின் கஞ்சி கரணங்களைவிலாம் தன் வசப்பட்டு கூடி நிற் கும். அப்போது ஐந்து ரூஹாக்களும் ஒளிவரகப்பெறுகின்வணங்கி நிற் குப்படியனை நப்புடைய நோற்றாவையும் காண்பாய். நதிபெரியவன் தன்னையுங்காண்பாய். உன் நினைவுகளுடைய சொருபங்களையும் கண்டு கொள்வாய். நப்பை காண்கிறதற்கு இநுபோலெரு வணக்கமும் கிடையாது, கவர்க்கத்தையும் அதிலுள்ளகாட்சிகள் பலவகையும் உன் கண்ணிற்கள்கீர்கள் வாய்ம.

எ-று

தோன்றப் பண்ணிடை செய்யும்வகை சொக்கேளிதைக் கொருகு கூடங்கேளீர், உண்ட அசனத்தை நானுக்குநா ஜொவ்வேர்பிடியாகக் குறைப்பதுவும் விண்டிலெவளியாக்க முச்சையெல்லாம்வினையப்போகா மலைமுத்திற்சேர்க்க, வண்டருலகுபாதாளஞ்சென்று மவனிவன்மீழும் வேற்றாமே. (587)

(இ-ன):—ஆனால் இந்த தவங்கள் கைகடி வரவேண்டுமானால் நான் ஒரு உபாயஞ்சொக்கிறேன், கேள். நீ தின்றுவருகிற சாப்பாட் டை நானுக்குநாவுள் சிறிதுசிறிதாகக் குறைந்துக்கொண்டுவருவதுடன் நீ விடுகின்ற முச்சிலும் ஒன்றையாவநு பழுதாக்காசல் உன் நினைவில் பூரணமாக்கிக்கொண்டு வரவேண்டியது, அவ்விதம் வரும்போது உலகமெல்லாம் உன்னில் வந்து கலந்து ஒன்றுபட்டுவிடும். எ-று

ஆகும்வணக்கந்தா லுறங்கும்போதி லசதி வகுகாமவிகுக்கவென்றால், வரகாய்வகுறுப்பைத்தவறிடாமல் வருந்தி யாகூவவாசிலாக்கி சாவுமரணமு மனுக்கிடாது சுற்று விலுநினை வொளிந்திடாது. வாகாமி வணக்கந்தா னுலகத் தொர்க்கு மனதுவாக்குடனுராத்திட்டானே. (588)

(இ-ன):—அவ்விதம் தவஞ்செய்யும்போது; உன்வசம் திபுலீசா னவன் அசதிகளையும், நித்திரையையும் கொண்டு வந்துவிடுவான், அதற்கொரு உபாயம் சொல்கிறேன். மூலத்தில் இருந்து வருகிற சூசத்தைத் தவற சிடமலை குபாசத்தில் நிறுத்தி அத்துடையதை,

யாதா எங்கிற தவிமாவைப் பொருந்தி வாகிலாக்கி விட்டா யாகில் மேற்படி கருமங்கள் உண்ணை விட்டும் விலகிவிடுகிறதும் அன்றி எழனுடைய உத்தியோகமாகிய மரணமும் உணக்கில்லை விட்டை. ஒரு நிமிஷத்தேரமாவது நினைவைவிட்டும், நீங்கி இருக்காதே ரூபகம், சொன்னேன். எ-று

உலகத்தகுமுறை யல்லுதனி லொருந்து கோடிவிதங்களுண்டும், பொருளெல்லா மற்றுது பார்த்தேவுமில் நன்டந்தவாறு தாகுமே, யெழுத்திலவட்டங்கரதே மினிச்சொல்லநா னிதுபோதுமறிவுள் சோர்க்கெல்லம், வருந்தி நிலையான முப்பாடையும் வணக்கம் ஏதாதாத் திட்டமெல்லாம். (589)

(இ-ன):—அடமகளே! என் மதிப்பாற்றாலேயை ஒரு மதிப்பிட்டத ஆணிமுதல் மாலையாக உன் இருதயத்தில் அணிந்துக் கொள். அருமூறை! அருமூறை என்று உலகத்தில் கோடா கோடியான முறைகள் உண்டும். அவைவெள்ளரம் ஒரு பங்க மிகுக்க இந்த முறைதான் அவ்வாவும், அவனுடைய நகுலும் கொள்ளமுறை. இதுதான், நான், மூதிதபெற்று, தவறும்பெய்து இந்தக் கடல் குழ்ந்த அவன்ற உலகத்தின் கண்ணே நின்ட காலங்களாக இருந்த முறையாக இருக்கும். இன்னும் இந்த முறைதான் நம்மில் உள்ள அதேச பாரதாராஜன் ஒளியாக்கன், குதுபுகள், கொ துக்கொல்லாம் எடுத்துச் செய்த தவங்களாக இருக்கும். நானும் இந்த முறையை இல்லைக்காண்க இல்லை. நானும் எவ்வளவோ முறைகளை பெல்லாம் கண்டு அவைகளில் ஒன்றும் காணுமல் கடைசியாக இந்த அரிய பெரிய முறையால் தான் வஸ்த்ரைத் தெரிந்தேன். நான் கண்ட பயணை மதைல் இருக்கம், வைத்து உங்களுக்கும் சொல்லிவிட்டேன் இதைப்பற்றி விரித்தகால் இந்த உலகத்தண்டியில் ஒரு புத்தகச் சமூதினாலும் அடங்காது ஆதைால் அறிவுள்ளவர்களுக்கு இவ்வளவு போதுமானது எல்லா முடிவாறி தாக்களும் என்றுடைய முப்பாடில் அடங்கிவிட்டன. எ-று.

திட்டமாகவே நிலைக்கச்சொன்னேன் நீன்தீன்முகம்மதுமறை பத்தை, மட்டில்லாமலே கடலாய்ச் செஷன்னேன் மக்காருக்கம்மது மறைபிப்பத்தை, வெட்டில்லாமலேயுதியிச்சொன்னே னுண்மைமுகம்மது மறைபிப்பத்தை, வெட்டி வெட்டியே மீன்துசொன்னேந் வேதமுகம்மது மறைபிப்பத்தை,

(590)

(இ-ன):— எங்கள் கருணைக்கோடிக்கடலைகிய நீல் தீக் முகம்மதுடைய மறிப்பத்தை நான் சொல்வதில் முடினால் சொல்லிவிட்டேன். மட்டுலடங்காத கடலாகவும் சொல்லிவிட்டேன். யாதோரு முடியும், இல்லாதபடி வெட்டவெளிச்சமாகச் சொல்லி விட்டேன். இன்னும் மறிப்பத்தென்கிற வரசனை சந்தன விருட்சத்தை ஏழை ஜனங்களுக்காக வேண்டி வெட்டிவெட்டிப் பின்து வைத்துவிட்டேன். எ-று.

புட்டுப்புட்டல்லே வகுத்துச்சொன்னென் புறுக்கான் முகம்மது மறைப்பத்தை, சட்டமாகவே விரித்துச்சொன்னென் சாக்காமுகம்மது மறைப்பத்தைக், கட்டுமட்டாகப் பிரித்துச்சொன்னென் குபிபு முகம்மது மறைப்பத்தை, வெட்டுவித்ததிலே யறியச்சொன்னெனங்கள் முகம்மது மறைப்பத்தை. (591)

(இ-ன):— நமது வன்னாகிய உலகம்கா குருநாயகம் முகம்மது நபியவர்களின் மறிப்பத்தின் முறைகளை அப்படியே புட்டுப் புட்டு வைத்திட்டேன். இன்னும் அது சொல்லும் சட்டதிட்டப்போல நூலை ஒழுங்காகச் சொல்லிவிட்டேன். எட்டுக் கோட்டையை வரைந்து, அதனுள் பதினால்கு விதமான பட்டனங்கள் உற்பத்தி செய்து, அதனுள் நபிநாயகம் அவர்களின் சங்கைபெற்ற மறிப்பத்துல்லவை கூடத்து நிரப்பிவிட்டேன். எ-று.

சொன்னுர் முகம்மதவராசியக்காக குழந்த புதித்தீனுப்பை லோர்க்குந்தான், முன்னாலுகாத்திடும் தவநிலைய முகியாவனாக்கத் தின் வணங்கினாலும், மெள்ளவிதத்தாலும் ஷ்ரீகண்ணிட்டா வெள்ளை மிகந்தவனிபுலிச்சாவா, னின்னந்தவம்பாழாநாரகாஞ்சவா னெந்தன் ஷபாஅத்துமவர்க்கிலையே. (592)

(இ-ன):— அத்துடன் நபியவர்கள் நூனிக்குச்சொல்லி இடக் கிற ஒசியத்தாவது. எப்பேர்ப்பட்ட தவத்தை யுடைய நூனியா னலும், என்னுடைய ஷ்ரீஅத்திர்கு மாற்றஞ்செய்வானேயாகிக் குந்தப்பாதகள் என்னை இகழ்ச்சி செய்த இபுலிசாக இருப்பான். அவனுடைய தவங்கள் எல்லாம் பாழாகி நாசத்திற் சேருவான் என்பதே. எ-று.

எந்தன் ஷ்ரகான் வனங்கமெல்லா மிறையோன் குறுஞிறக்கி வைத்தா, னிந்தனைசெய்து ஷ்ரகைத்தன்னி நிலைக்குந்தவமெந்தன் மறையிற்சொன்னு, னெந்தன் ஷ்ரகைத்தா னெகிழ்திட்டாலு

மார்க்குந்து ஷ்ரீதீங்கனாச்சிராண்ணு முந்தப்பிரியவன்முய்வெற்ற முதிதெய்வு முடுகிவெட்டே. (593)

(இ-ன):— என் ஷ்ரதுக்காக வேண்டி வந்தது, குருஞ், குருஞ்சித்து, நூனம் ஆளகால் நூனத்திற்குத் தாயுந்தப்பறைும் ஷறி அத்தாக இநுக்கும், ஓ சிநேதிதர்களே! எந்த நூனியாலும் என் ஷறி அத்திற்கு மாற்றம் பேசுவார்களாகில் அந்த வார்த்தைகளை காத்து கேட்டவர்கள் அந்த மூதேவிகளை நாயனுடைய ஏனத்துப்பெற்றவர்கள் என்று வாளால் வெட்டுங்கள் என்று நபிநாயகம் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். எ-று

வெட்டுங்கரத்தின் வாளினோத்திடாமல் லீசொன்றுடறவன்டாய் விழுத்துவினித்தா, வெட்டுக்கவர்க்கமு மவனுக்கீழ்ந்தே யிறைக்க மெனக்குமேதொழுவரான், வெட்டாதிருந்தாவென் ரும்மத்தார்க்கு வேதமுகம்மது பினையுமில்லை, மட்டுல்வசக்குரு னுயத்தொன்றின் மன்னுளிறைசொன்னுள் மயக்கத்தீர். (594)

(இ-ன):— சூரு ஒரு வெட்டில் இரண்டு துண்டங்கள் விழும் படியாய் வெட்டி அவனுடைய உமிகை வதைப்பவர்களுக்கு அவ்வாகுத்த ஜ்ஜா சுவர்க்கத்தைச் சொந்தமாக நன்கொடை கொடுப்பான். அத்திராமல் அவர்கள் கேட்குந் துஜுக்கனையும் ஷறுபுர் செய்வதுடன் என்னையும் என் ரகுவையும் தன்னுடைய ஷபீபாய்க்காண்பான். அப்படி கொற்ற வார்த்தைகளை கேட்டும் வெட்டாயல் விட்டு விடுவா காகில் அவனுக்கு என் முஹம்மதுடைய ஷபாஅத்தும் கிடையாத என்று நப்பு நிருவளமானான். எ-று

மயமாங்குற ஆளிலிறையோன் சொன்னுள் மனுடலிச்சாத்திற் கெழுகையிட்டாற், பயம்மத்து பேரளகாபிராகும் பயந்தாப்பர் ஒரு மத்திறுஞ்சொன்னுர், நயமாங்காமிதும் காமிலோடு நயமாரோகு குற் தாபுகத்தோறுஞ், ஜயமாஞ்ஷ்ரகைத்தான் நறுக்குச்செய்தாற் சம்பாமில்லைக்காபிரானுர். (595)

(இ-ன):— குருஞில் ஒரு ஆயத்தில் ஹக்தஜ்ஜா சொல்லி இருக்கிறதாவது, எவனுகிழும் ஒருவாஸ் என் ரகுவில் ஷறுகிற்கு மாற்ற மாகத் தொழுகையை விட்டிருப்பானுகில் திட்டமாக காபிராக இப்பான் என்று நபியவர்களும் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். எ-று

காபிரிசலாமுஞ் சரிதானென்பார் கத்தபெரியவன்மைத்தகவென்பார், பாவநன்மையுஞ் சரிதானென்பார் பலதுமவனது செயலெயென்பார், கோவியாமலே மார்புதனிற் கு வி ஸ் ந் த சந்தனாத்தன்னைப்

பூரி யாவியழும்பலே மனுகங்களைய்ச் சி யழுத்திர்சொருக்க மேறு நாரையிய. (596)

(இ-ன்):—காரியமிப்படி இருக்க, உலகத்தில் சிலபலமுடாத்து மரக்கள், காபிரும், இசுவரமும் ஒன்றுநான், எல்லாக்காயும் நப்பு தான்படைத்தான் என்றும், தன்மையுந் தீமையுந் சரிதான் என்றும் நாம் நடத்தும் செயல்கள் யாவும் அவனுடைய செயல்லாது வேறில்லை என்றும் சொல்லித்திரிவார்கள். அவர்களுடைய மார்பில் சந்தனாத்தைப்பூசி அதில் இரும்பை நன்றாக காய்ச்சி சோதித்துப் பாருக்கள் அவன் கும்மா இருப்பானேயாகில் அவன் சொல்லப் பாத்திரவளை நான் என்று எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். எ-று.

இட்டமழுவோடு சந்தனமுமிரண்டுஞ்சியாக இஞ்குமானுந் கெட்டபயன் சொன்னான் பல்ளானத்தைக் கெடுமை புகழ்ச்சியும்மியென்னவாம், எட்டு விதத்திலே தெரியச்சொன்னே னின்னையது சொல்கேட்பவர்க்குப், பட்டா வினிவத்து பலன்பெறுவோர் பாரில் வணங்கரோபாவியாகும். (597)

(இ-ன்) —ஓ, எனிய அறிவுள்ள மனிதர்களே! நான் இந்த மாது பிப்தமாலையில் எல்லா நூனத்தில் அந்தத்தையும் எட்டை சிதத் தில் சொல்லிவிட்டேன், இதை தம்பாத வினாக்களைவும் அநியாய மாகக் கைசேதப்பட்டு முழிப்பார்கள். எ-று.

பாரில் வணங்கதோர் பரவியன்றும்படித்துப் பொருள்கள்டு வணங்கவென்றான், கூரியேனிதை மஹரிபத்துக் குணமாயென்று சொல்லியிலக்கத்தோர்க்கு, ஆரும்பொருள்கள்டு தவமீமிசெய்வறியார் தமக்கெல்லா மெனிதாமின்னம், வாருங் நூனரெத்தையாவஞ்சி வகை யையுறைத்திட்டே எறிந்துபாரே. (598)

(இ-ன்):—இந்தமாலையைப் படிப்பவர்கள் பெரியோர்கள்லில் என்கிலும், அதன் அர்த்தப்போகின்ற பாதையைத் தனித்திருந்து அறிந்து போகவேண்டும், இதன் மூடிகளையெல்லாங்கூட்டித்திரட்டி என்னுடைய நூனரத்தை குறவஞ்சியில் சொல்லிவிட்டேன் நுழைந்து பார்த்துறிந்துக்கொள். எ-று.

அறிந்துபாருக்கான்நூனரெத்தன மதினுமதிகமாக் பிசுமிக்குறும் இறந்துபோகுமுன் தீஞேர்களேயாக்கொன்ன பிசுமில்க்கும்தலைப் பாருந்தி யதிலுள்ள பொருளைப் பாரும் பூவிலராகுண் குழு

பொருளுக்காக வகுந்தியதிஸ்படி வளைக்கஞ்சிசுதால் வல்லபிபரியவ எருவிலாவார். (599)

(இ-ன்):—என் நூனரத்தைக் குறவஞ்சியிலும் அதிகமான பொருட்களைப் பிள்ளட்டின்டாகக் கட்டவிழ்ந்து என்னுடைய பிஸ்மில் குறத்தில் சொல்லிவிட்டேன் ஓ அற்பதியிடுகள் மனிதர் களே! நீங்கள் இருக்கின்ற களைவிருந்து விளேசெத்துமாத்து உங்கள் சரீரத்தைவிட்டு விடுவதற்கு முன்னமே என் பிஸ்மில் குறத்தைறிட்டுப்பார்த்து ஆளாகிப்போக்கள். என் பிஸ்மில் குறத்துக்கு அந்தம் சொல்ல இந்தப் பூமியில் ஒரு ஆணபிள்ளை பிறந்தும் இருக்கின்றானு? அதைப்படி நடத்துக்கொள்வரக்கூட அடையும் ஏத் தோடுத்தை நான் என் இப்போது சொல்லவேண்டும். எ-று.

வல்லேராகுள் கடற் கடுகிலரன் வாக்கு முன்னுட் ஹேர்ஷை யாகச், சொல்லுங்காவிய மிதமுக்கறையுந் கருக்கியானந்தக்கலிபா வெரான்றி, வெல்லாப்பொருளையுங் கடுவொன்றுக்கு மேற்கூடலுள்ளே யடைத்தவராய், அல்லவதியாரினபியுமத்தி லறிந்தோர் சிராலியாகக் கூறினோனே. (600)

(இ-ன்):—இந்த முன்று நூனக் காவியங்களையும் ஒருப்பேசிட்டு நம்புமுடைய நூன் ஆநந்தக் கலிப்பா என்கிற சிறிய நூலில் அடக்கிவிட்டேன். எப்படியானும் ஒரு கடுகைத்துளைத்து அதனுள்ளே ஏழு கடல்களையும் அடைத்த வள்ளுமாகச் சொல்லிவிட்டேன். நபியுடைய உய்மத்தில் அதை அறியும் கெட்டுக்காரர்கள் அறிந்து ஒவிமார்களாவார்கள். எ-று.

கூறும்பொருளான ஷநகநியேன் குதாயே யொருநாளுந் தொழுற்றியேன். வேறும் பெரியோர்களிடஞ் சென்று யான்ஹேர்ந்து படித்திடும்பொருளநியேன், பாரிற்காடிதான் பாவமெல்லாம் பாவிமுழுமேசமந்தபயல், பீருமுகம்மதென் ரெள்யபயல் பெரிய பிழையெல்லாஞ் செய்தபாவி. (601)

(இ-ன்):—இந்தக்காவியங்களைப் பாடியவன் எப்படிப்பட்டவை என்றால், நபியவர்கள் சொல்லிய ஷநகில் ஒரு சிறிதும் அறியமாட்டேன், நப்பை ஒரு நாளாவது தொழுதும் அறியமாட்டேன், நூனவர்களான நாதாக்களைப் பின் தொடர்ந்தும் அறியமாட்டேன், தமிழும் படித்தறியமாட்டேன், இந்த உலகத்தில் என்ன எவ்வித

பாவங்களும், தடையில்லாமல் செய்து அளவிச்சமந்தபாவியான அடிமைத்தன முடையாறு, பீர் முகம்மது என்கிறபோது உடையங்களுக்கிருக்கிறேன்.

பாவியான்செய்தபெறுப்பாவங்கள்பறினுலுவகுபோற்பதினுமிரும், பாவியான்செய்த பிழைன்ததும் படைத்தபெறியோனே பெருத்தான்வாய், பாவிப்பயிலையும் மற்றொரையும் படைத்தோனிகபதி தனில்வாழ்விக்கப், பாவியானுந்தான்பதம் பணிந்தேனு பணிந்தேன் பாவிதானே,

(இ-ன):— இலாஹியாகிய நபபே! இப்பாவியாகிய நான்செய்த பெரும்பாவங்கள் பதினாலு உலகத்தையும் நிறப்பி இருக்கின்றது, அவை எல்லாவற்றையும் பொருக்கும் கிருபையான் உன்னை அன்றியாரும் கிடையாது. ஆகையால் உன் சிற்றடையான என்னையும், மற்ற தீஞார்க்கையும் ஆதரித்து பிழை பொறுப்பது உன்தயன் கடனுக் கிருக்கும், அறநகாச நான் உன்னைப் பணிகின்றேன்

பாவியாகாமனுவகத்தோர்க்குப் பாரக்கடைத்தையுடைத்துவிட்டே ஆவிவழியிழும் நான்யற்று மறியாப்பத்தையுறிந்திடுங்கான், காவியாவில்லியாமலே ஹமிபுகம்மது விருக்கின்படி, யாகுமுமிகு கடவுருஞ்செய்தாலவனே மிலஞ்சுந்தான்வனே.

(இ-ன):— வஞ்சளைக்காரப் பாவி என்று என்னை உலகம் தூற்றுமல் ஞானமென்கிற கடலை உடைத்துக் கட்டிவிட்டேன் அறிந்தவன். அடிமைத் தனத்தை விட்டும், நம்புடைய சிபத்தில் ஒன்று படுவான் இவனே அவனுக்கும் கிருப்பான்.

தானே தானவள் குனுனவள் தம்பி ராணவ ஸெம்போனும், ஆவ வகையோட பொருத்திப்பார்த்தே வறிவினுவறிவறிவறிவுடே, மீன் நாகவே யவனுவென்று விபுல் சிற்பகட்ட இபுரீசா, மானங்குலையே உணவகயைந்து உரித்து நடக்கிற ருஞ்சவாரே.

(இ-ன):— அறிகின்ற நிறுமையாவர்களான புன்னியவர்கள் எல்லாம் நப்புடைய குறத்தில் விருக்கொள்ளுவார்கள். இந்த அகமி உத்தை மௌனஞ்சாதியாமல் வீதிதோறும்காய்ப்பீனத்திட்கொண்டு நிரிகின்ற நாய்களைவும் காவிராகி நாகயாத்தைக்குப்படுவார்கள். நடியுடைய ஏபா அத்தும் அவர்களுக்குக் கிடையாது.

துஞ்சங் சக்கருத்துக் கணவாயொன்று தோன்றுங்க புரினிற் கணவாயொன்றும், கஞ்சமலுகறித் கணவாயொன்றே யறியதிராசி னிற்கணவாயொன்று, மிஞ்சம்பாலத்திற் கணவாயொன்று மெத்தந்தந்தனம்பியே நரகானுவான், பஞ்சபனுடேபெரக்கேஞ்சும் பரத்தையறியார்க்குத் தனிமையாகும்.

(இ-ன):— சக்கருத்தில் ஒரு நெஞ்சுப்புமலை, கடுறில் ஒரு நெஞ்சுப்புமலை, மீஸானில் ஒரு நெஞ்சுப்புமலை, சிறுத்துல் முஸ்தக்கீன் பாலத்தில் எத்தனையோ நெஞ்சுப்புமலைகள் வந்து தோன்றும். கலிமாவின் பொருளைக் கண்டறியாதவர்களை வாம் அகப்பட்டு எரிந்து நாகவேதனையடைவார்கள்.

ஆகுழலகத்திற் ரணிமையாகு மரியசக்கருத்திற் ரணிமையாகு மேறுங் கூபுறினில் ரணிமையாகு மிருவர் கேள்விக்குந்தனிமையாகும், வாகு மகுஷிரிற் ரணிமையாகு வறையு மேட்டினிற் ரணிமையாகும், பாகுந்திராசினிற் ரணிமையாகும் பாலங்கடக்க வுந்தனிமையாகும்,

(இ-ன):— ஒவ்வொரு மனிதனும், உலகத்திலும், சக்கருத்திலும், கபுறிலும், கிருமன் காத்தீபிக்களுடைய கேள்விக்கும், மஹ்ஷிரிலும், மீஸாக் தாசிலும், சிறுத்துல் முஸ்தக்கீன் பாலத்திலும் தனித்தவனுகவே இருக்கிறான்.

ஆகுந் தனி மதா னரிந்திலாச்க்கு மகுவினருளேவ்லசமறிந்த பேர்க்கும், ஏகனிறைவனருளினுலே யெல்வாத் தனிமையுமெனிதா மின்னப், வாகுபெருமிப்பதிதனிலே வாழ்வாருவகத்தார் தான்றியத் தரு முப்பாலீன் வகைகளேவ்வாந் தாணியறியவு முரைத்தமுத்தே

(இ-ன):— நப்புடைய தவத்தைக்கண்டு ஒழுங்குபோல் செய்த நாதாக்களுக்க ஒரு தனிமையுங் கிடையாது. அவர்கள் அநேகத் துணியுடன் இருந்து சிறப்படவார்கள். சதாவுப்சவர்க்கவேரகத்தல் வீற்றிருப்பார்கள்.

முத்துப் பவளழூயானிக்கறு மூறைபுப்ப ராகம் சோமேதா, மற்றக்கணதயல்ல மறைபத்தை மகிழ்ந்து சரமாகத்தொடுத்தமாலை, யெற்றுதெவர்க்குமே யுலகந்தனி விறையோ னாங்கெற்றுவேற்று மெற்றும், வித்தை மதயல்லப் பொய்யுமல்ல வேதாம்பர் சோக் னுதினிங்பருமை.

(இ-ன):— முத்துமுதலிய ரத்தினத்தொல் தொடுத்திருக்கின்ற மாலைகளைப்போல் என்னுடைய மதுரிபத்துமாலை என்பதை என்னிவிடாதீர்கள். அது உங்களை விட்டு விலகிவிட்கூடியது. இந்த மாலையோ உங்களை ஈடேற்றம் பெரும்படி செய்வது இதன் பெருமை நபியவர்களைக் கொண்டும் தெரிந்திருக்கின்றது. எ-று.

பெருமையுறைக்கவும் வலுப்பமில்லாப் பெரியோர்படிக்கவுங் கேட்டிருந்தா, வொருவர் மனதுக்குட்டரித்தபல ஞாகு கொடியுறங்கப் பலனுமாறும், பிரியமாகவே முழுதுங்கேட்டாற் பெரியோனமிமார்கள் கோடிபலன், வரிசைப் பொருளிலேகாஞ்சங்கொஞ்சம் வலுமையவர் மட்டும் படித்தபேர்க்கு. (609)

(இ-ன):— இதனை அருமை பெருமைகளை யுடைய இந்த நூலானது, இருலேங்களுக்கும் ஸாஸ்னாக இருக்கின்றது. ஒருவர் இதைப்படிக்க அதை மற்றவர்கள் கேட்ட பலனுடைது, கோடி ஹஜ்ஜா செய்தபவளைப் பார்க்கிறோம் அதிகம் உள்ளது. இதைப் படிக்க முழுதுங்கேட்டால் ஒரு நபிக்குரிய தறஜாத்துக் கிடைக்கும். கேட்கும்போது இதன் பொருளை கொஞ்சம் மனதில், பதியவைத்தால் உடனே யாவர்களுக்கு நரகம் ஹருமாக இருக்கும். எ-று.

படித்த பேர்க்கெல்லாநரகம் ஹரும் படைத்தோன் ரகசியக்கடனுள்ளதால், முடித்து முழுதுமே படித்தார்பலன் முசியாதெறுது வாரிமையோ ரெல்லாம், படித்தபொருட்கள்டு பல பேர்க்கெல்லாம் படைத்தோ ணிடத்திலே தோல்ஸ்துமாறும், அடித்தான் மனையிலே வெள்ளி திங்க எத்தாவலுவுடன் தீட்டைசெய்தால். (610)

(இ-ன):— இதைப்படிந்த பலன், கேட்ட பலன், அதனால் அர்த்தம் தெரிந்த பலன் இவைகளால் றப்புடைய மூறுப்பந்திற் குரியவனுவான். தீனுனவர்கள் தங்கள் வீடுகளிலும் இதை வைத்துப் படித்து வருவார்களானால் அந்த வீட்டார் யாவரும் காமிலான ஷஷ்மிகின் கையில் மூரீது பெற்ற பலன் டண்டாகும். எ-று.

செய்த உபதேசம்பாத்தியாவைச் சிறப்பாயோதியபேரகட்ட கெல்லா, மெய்யாயவர் செய்த பாவமேல்லா மேனிதனைவிட்டுக் கழன்று போகும், வைய மனுவொடு வாழ்ந்திருப்பார் வாழ்வாகுல கூழிகாலமட்டு, வைய மற்றே ஒலுகத்தோர்க்கு மறியவூரந்திட்டேன் ஆமீன் ஆமீன். (611)